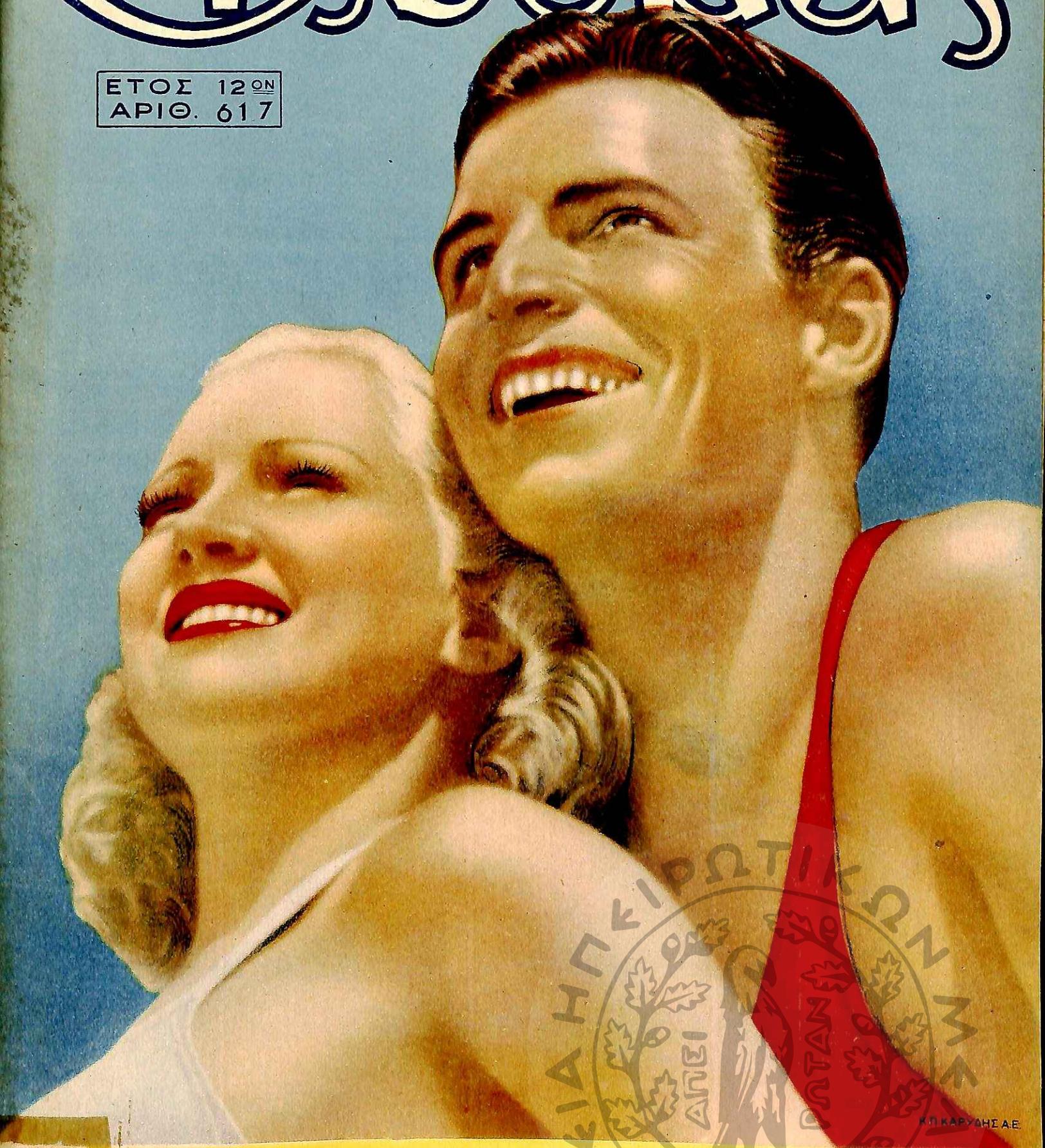

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 617

**ΜΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ
ΠΑΝΔΡΕΥΤΗΚΑ ΈΝΑΝ ΤΡΕΛΛΟ**

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ, 26 ΙΟΥΛΙΟΥ Αριθ. 617

Επίκαιροι στίχοι

Ραδιό...

(Κυνικῶν καυμάτων)

Τὸ λαγιαρνί, ὁ ὕμνος μας, καὶ πρὸς ἀνάσασμόν,
εἰδήσεις θὰ σὰς δώσωμεν ἀπ' τὸν ἐδῶ σταθμόν:

Ἀθῆναι

Γὸ ἐξεχάσαμεν λοιπὸν τὸ Ντάντσιχ καὶ τὴν Γδύνια
κι' ἡ μόνη λέξις τῆς στιγμῆς εἶναι, παιδιά, ἡ φθῆνεια!
Αὐτὸ τὸ Δεκαήμερον εἶναι ἀπὸ τὰ ἐξυπνα καὶ θαυμαστά εὐρή
(ματα,

γιατὶ μὰς δίνει σίγουρα μιὰν εὐκαιρία καλή,
ἀλλά... μὲ λύπησε πολὺ,
γιατὶ πουλᾶνε μὲν φθηνά,
πλὴν τρισσαλλοίμενον καὶ φεῦ!.. δὲν ἔχω διόλου χρήματα!

Κι' ἐνῶ πολλοὶ δὲν ἔχουμε, ἀγαπητοί!.. ψιλὰ
τὸ ἀθλιὸν θερμόμετρον ὄλο καὶ πάει... ψηλά!
ποῦ πάμε πιά νὰ σκάσουμε
καὶ πίνουμε συνέχεια... νερὰ νὰ ξεδιψάσουμε.
..Ναί, τὸ νερὸ, ἀγαπητοί, εἶναι τὸ πᾶν σ' ἐμᾶς,
γι' αὐτὸ τὸ περιβάλλομεν μὲ ὄλας τὰς τιμὰς
καὶ τὸ ἐπιδιώκομεν, λαχταριστὰ κι' ἀσμένως
καὶ τὸ ὑποδεχόμεθα μὲ διψαλέον μένος:
—Νερά! φωνάζει τὸ γκαρσόν καὶ γίνεται καυγάς
κοὶ στὰ ποτήρια πέφτουμε μὲ δίψα καὶ κραυγὰς:
—Γκαρσόν, ἐννεὰ ἔφερε; Φέρε, παιδί μου κι' ἄλλα!
Φέρε νερὸ μιὰ στάλα!
Καὶ τὸ γκαρσόν, θέλοντας νὰ μὴ χαλᾶ χατήρια,
ἀνάδα δίσκους κουβαλᾶ γεμάτους μὲ ποτήρια,
μεταβάλλόμενον σαφῶς καὶ δίχως νὰ μιλά,
μᾶλλον σέ.. νερούλα!..

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ξεχάσαμεν τὸ Ντάντσιχ καὶ τὴ Γδύνια,
ἀν' κι' ὅπως ζεσταινόμεσθε
τὴ Γδύνια τὴν θυμόμαστε,
γιατὶ γδυμνοὶ γυρίζουμε κι' ἐπικρατεῖ ἡ.. γδύ (μ) νια!

Γλυφάδα

Μπαίν' μιξι! Ἐδῶ... ατεῖ τὸ φῶλον τὸ ὄραϊον
κι' ὁ κόσμος ὁ περαστικὸς στέκει.. παρατηρέων
μὲ τάκτ καὶ μὲ συγκίνησι
τῆς πλάξ αὐτῆς τὴν κίνησι
καὶ τὰ κορίτσια τὰ γυμνά, μοντέλλα τοῦ Πατου,
ποῦ ἀνευ.. χωρατοῦ
τὰ ὀρᾶμεν καὶ γλυφόμεθα στὰ τόσα τοὺς θεάματα,
κι' ἄλλα ὄραϊα πράγματα.
Γι' αὐτὸ τὴν λένε, φίλοι μου, Γλυφάδα τὴν Γλυφάδα,
τὴν ἔνδεξη καὶ ἑακουστὴ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα!

Φάληρον

Κατέφθασεν ἀτμόπλοιο μὲ Σουηδοὺς προχθές
καὶ κάτι ἀχαρακτήριστος τῆς Σουηδίας... ξανθὸς
ποῦ τίς κυττάξεις καὶ γι' αὐτὸ λές πῶς ἡ Σουηδία
θα εἴπῃ νὰ λέγεται μᾶλλον Σοῦ-α-η δία!

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ **Ανταίος**

ΔΩΡΕΑ 1. Τρόχα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ὀμπρέλλα τοῦ κ. Τσάμπερλαιν... χορεύει

Ἡ ὀμπρέλλα τοῦ κ. Τσάμπερλαιν κατέκτησε, ὡς γνωστόν, τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον καὶ ἐδοξάσθηκε ὑπὸ χίλιες-δύο μορφές: ὡς κόσμημα, ὡς μιμπελό, ὡς ἀξεσουάρ τῆς μόδας, ὡς... καρναέλλα, ὡς πουδριέρα, ὡς κώδιον τροσκλίτσας, ἢ ὅ,τι ἄλλο μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Τελευταία, ὁ παρισινὸς καντσονετίστας Ρέϋ Βεντουρά, ἐδημιούργησε ἕνα καινούργιον χορὸν ποῦ ἐσημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία στὰ παρισινὰ ντάνσιγκ καὶ κοντεῦσι νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν Λάμπου-Γουάκ.

Ὁ χορὸς αὐτὸς χορεύεται μὲ τὴν βοήθεια μιᾶς... ὀμπρέλλας, κατὰ τὸν ἐξῆς πρωτότυπον τρόπο: Ὁ κύριος ποῦ θέλει νὰ χορέψῃ κρεμνάει τὴν ὀμπρέλλα ποῦ κρατᾶ στὸ μπράτσο ἐνὸς καθαλιέρου ποῦ ἤδη χορεύει, καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ τὴν ντάμα του στὸν πρῶτον εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὀμπρέλλας! Ἀποκτᾶ ὅμως κι' αὐτὸς τὸ δικαίωμα νὰ κρεμάσῃ τὴν ὀμπρέλλα σὲ κανένα τρίτον, καὶ νὰ τοῦ πάρῃ τὴν ντάμα του, κ. οὐ. κ. Οἱ ἀλλεπάλληλες μεταβολὲς τῶν ζευγῶν προκαλοῦν ἕνα ἐξαιρετικὸ ἀμπίο.

Ἡ φάμπρικα τῶν νόμων

Ἡ Ἑλλήνες παραπονοῦνται συχνὰ γιὰ τὴν πληθώρα τῶν νόμων—τὴν πολυνομία. Στὴν Ἀμερικὴ ὅμως τὰ πράγματα εἶναι πολὺ χειρότερα. Αἱ δουλαὶ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἐψήφισαν πέρυσι 116.298 νόμους.

Ἀπὸ τὴν ἴδρυσή των Η. Π., δηλαδὴ ἀπὸ 150 ἐτῶν περίπου, ἡ ἐπίσημη Ἑφημερίδα τῶν Νόμων ἐξέδωσε 24.000 τόμους! Μόνον δὲ γιὰ νὰ διαβάσῃ κανεὶς τοὺς ἰσχύοντες σήμερον νόμους θὰ χρειαζόταν ὑπὸ χροῖνα, ἐργαζόμενος συνεχῶς ἀνευ διακοπῆς ἐπὶ 8 ὥρες ἡμερησίως. Σημειωτέον ὅτι οἱ νέοι νόμοι προστίθενται στοὺς παλαιούς, οἱ ὁποῖοι συνήθως δὲν καταργοῦνται, καὶ συνεπῶς μένουσιν τυπικὰ ἐν ἰσχύει, ἀπὸ ἑκατονταετίας.

Ἔτσι, ἕνας νόμος τοῦ Δόκ. Ἀντζελες ὀρίζει: «Ἀπαγορεύεται στοὺς ὀδηγοὺς τῶν τράμ νὰ ρίχνουν ἀπὸ τὸ ὄχημα τουφεκίεσ σὲ θηράματα, ἰδίως σὲ λαγούσι».

Τὴν ἐποχὴ ποῦ ἐγένε ὁ νόμος, τὸ Δόκ. Ἀντζελες ἦταν ἀκατοίχητος καὶ περίφημος γιὰ τὰ πλούσια θηράματά του.

Ἐνας ἄλλος νόμος τοῦ Κάνσας ὀρίζει: «Μόλις ἕνα αὐτοκίνητο φθάσῃ ἕνα χιλιόμετρο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ὀφείλει νὰ σταματήσῃ, καὶ ὁ ὀδηγὸς ὑποχρεοῦται νὰ τηλεφωνήσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν διὰ νὰ ληθθοῦν τὰ κατάλληλα μέτρα προφυλάξεως πᾶν κατοίκων»!

Ὁ νόμος ἐγένε ὅταν πρωτοεμφανίστηκαν τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ αὐτοκίνητιστικὰ δυστυχήματα.

Υπάρχει ὅμως κι' ἕνας ἄλλος νόμος τοῦ Κάνσας, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐφαρμογὴ φαίνεται λίγο δύσκολη: «Ὅταν δύο πρῶτα εθάσουν σὲ διασταύρωσιν, ὀφείλουν νὰ σταματήσουν καὶ τὰ δύο, καὶ κανένα δὲν ἔχει νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμον του, ἐὰν δὲν ἔφυγε προηγουμένως τὸ ἄλλο».

Πῶς τὰ κατάφεραν νὰ φέρον, εἶνε μυστήριον.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Μαχαίρια για τό...
βούτυρο και ηλεκτρι-
κές ποντικοπαγίδες

Στό Λονδίνο γίνεται κάθε χρόνο μια παράξενη έκθεση: «Η Έκθεση των Αγνώστων Έφευρετών». Ο επισκέπτης της μένει κατάπληκτος μπρός στα πράγματα που μπορεί να γεννήσει το ανθρώπινο μυαλό. Και συγχρόνως, απογοητευμένος γιατί τόση εφευρετικότητα σπαταλάται για τα πιο άβυσσα, και πολλές φορές τα πιο άχρηστα πράγματα.

Ένα από τα περιεργότερα τής φετινής έκθεσης είναι τό... μαχαίρι για τό βούτυρο. Μή γελάτε: πρόκειται πράγματι για ένα μαχαίρι που θα κόβει τό βούτυρο όταν είναι... παγωμένο από τό δοχείο, όπως εξηγεί ο εφευρέτης του σ' ύσους θέλουν να τόν ακούσουν.

Τά ρούχα του είναι μπαλωμένα, ή εμφάνισή του κακομοιρασμένη: κι όμως μιλάει μ' ένθουσιασμό σ' ύσους θέλουν να τόν ακούσουν, αναπτύσσοντας τήν εφευρεσή του:

«Η λάμα του μαχαιριού είναι κενή μέχρι τής αιχμής, και κυκλοφορεί μέσα ζεστό νερό τό οποίο θρίσκει σ' ένα ρεζερβουάρ κοντά στό χειροδύλι, όπως συμβαίνει με τό μελάνι του στιλογράφου. Η λάμα, θερμαινόμενη, κόβει τό βούτυρο, τό οποίο, αλλοιωμένο, χρεαζόταν ένα σκεπάρι — για να κοπή — λέει χαριτολογώντας ο εφευρέτης.

Οι άχροαται δέν βρίσκουν πολύ χρήσιμη τήν εφεύρεση. «Όσο δέν λένα τίποτα — άγουρα διά να μη κακοχαρδίσουν τόν πνευματικό των πατέρα.

«Ένας άλλος εφεύρε τόν τρόπο πού θα σάς ελαφρύνει από τά πακέτα σας. Η μέθοδος είναι πράγματι μεγαλοφυής: πρόκειται περί ενός μπαστούνιου στό χειροδύλι του οποίου είναι κρεμασμένος ένας σάκκος προμηθειών. Έκεί μέσα βάζετε τά πακέτα σας, και κάθε φορά πού τό μπαστούνι άκουμπά στη γή, ανακουφίζεστε από τό βάρος! Όπερ εδεις δείξαι.

«Ένας τρίτος εφευρέτης επανόησε τήν ηλεκτρική... ποντικοπαγίδα! Η όποία λύει τό δυσχερέστατο πρόβλημα τής εξολοθρεύσεως των ποντικών πού συλλαμβάνονται. Η παγίδα φέρει μια ηλεκτρική πρίζα και έχει έναν απομονωτικήν. Όταν πιασθή ένας ποντικός, ή κυρία ή ή υπηρέτρια ενώνει τήν πρίζα με τό ρεύμα πού διχετεύεται, έτσι και τό ζώο παθαίνει... ηλεκτροπληξία! Ο εφευρέτης επέτυχε για τήν εφευρεσή του και μια σύσταση τής... Έταιρία των Ζωοφίλων, δίδει απέδειξε ότι τό σύστημα αυτό τής θανατώσεως είναι άνόδυνο!

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΚΗ

Η Πόλα Νέγκρι ζη-
τά ένα εκατομμύριο

Τήν περασμένη εβδομάδα εξεδικάστη στό Παρίσι ή άγωγή τήν όποία είχε εγείρει πρό καιρού ή αγαπημένη στήρ των Αθηναίων Πόλα Νέγκρι εναντίον του παρισινού κινηματογραφικού περιοδικού «Πούρ-Βού».

Η δίκη συνεχέντρωσε άπειρίαν θαυμαστών τής έναούσης, καθώς και πολλούς φίλους του κινηματογράφου, ως και δημοσιογράφους, άπετέλεσε δε συγχρόνως ένα πρώτης τάξεως «κοσμικό γεγονός» στό όποιο παρέστη όλη ή «σμάρα» κοινωμία.

Η Πόλα Νέγκρι, ή περίφημη,

«αοιραία» τής όδύνης, ή φίλη του Ροδόλφου Βαλεντίνο, ή σύζυγος του πρίγκηπος Σπογιέν Μυντιβάνι, κατηγορούσε τό γαλλικό περιοδικό ότι ανέγραψε ψευδώς ότι ή μεγάλη ήθοποιός είχε φυλακισθή στην Γερμανία. Ζητούσε δε ως άποζημίωσιν και ψυχικήν όδύνην τό ποσόν του ενός εκατομμυρίου φράγκων, ίσχυρίζομένη ότι εξ αίτίας του έν λόγω δημοσιεύματος κινδύνευε να χάση τόν θαυμασμό μέρους του διεθνούς κοινού, δηλαδή του γερμανικού κοινού. Κατά τήν διάρκεια τής δίχης ή Νέγκρι προσέκρινε μάρτυρας θεβαιώσαντας ότι ό Καγκελλάριος Χίτλερ επανειλημμένως παρηκολούθησε τά φίλμ όπου πρωταγωνιστούσε αυτή, και εξέφρασε πολλάκις τόν ένθουσιασμό του. Τό γεγονός άλλωστε ότι ή Πόλα Νέγκρι μαύρισε να ταξιδεύη ελεύθερα από τήν Γερμανία στό Παρίσι, άποτελούσε τήν τρανωτέρα άπόδειξη ότι δέν ήταν... φυλακισμένη! Τό δικαστήριο τής γαλλικής πρωτεύουσας έπεφλάχθη να εκδώση τήν άπόφασή του εντός τριών εβδομάδων.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

Η Γερμανία γίνεται
πρό παντός ένθικοσο-
σιαλιστρια

Ο κατωτέρω δεκάλογος περιλαμβάνει τά σπουδαιότερα σημεία στα όποία βασίζεται ή άνατροφή των νέων γερμανίδων:

1—Θά είσαι πρό παντός ένθικοσοσιαλιστρια! — Πράγματι τό κορίτσι από ήλικίας 6 έτών, εισέρχεται στις ειδικές οργανώσεις και μόλις ένληκτωθή έγγράφεται είτε στό ένθικοσοσιαλιστικό κόμμα, είτε στην «Οργάνωση των Γερμανίδων». Σ' όλες τις ήλικίες συμμετέχει ύποχρεωτικώς σε συγκεντρώσεις, διαλέξεις, διδασκαλίες, άθλητικούς άγώνες, γυμνάσματα, έργα εύποιίας κ.τ.λ. Σχεδόν πάντοτε με ειδικήν στολήν.

2—Θά γυμνάζης τό σώμα σου! — Η στρατιωτική σχεδόν παρασκευή δέν επιδέχεται καμιά εξαίρεση, εκτός διά λόγους άσθενείας.

3—Θά έργασθής εις έργα κοινής ώφελείας. Όλες οι νεαρές γερμανίδες ύποχρεούνται να υπηρετήσουν εις άγροτικές ασχολίας επί ένα έτος. Κατά τό διάστημα αυτό διαιτώνται στρατιωτικώς.

4—Θά άποφύγης τήν σπατάλην. — Η οικονομία διδάσκειται λα τά σπίτια είναι ύποχρεωτικό τό να και μοναδικό φαγητό.

5—Δέν θα χορεύης τους χορούς των άγρίων. — Άπαρνούμεται δηλαδή τό λάμπεθ-ούάχ, ή ρούμπα κ.λ.π.

6—Θά άπροφύγης τά φτιασίδια. — Ο Χίτλερ είπε: «Μία άληγομορφία τής ύγείας και δέν τήν όμπογιές για να γίνη σύζυγος ή μητέρα».

7—Δέν θα καπνίσης! Τό κάπνισμα των γυναικών δέν άπαγορεύεται διά νόμου, αλλά ή νέα ιτικία.

8—Θά τρώγης όλίγο βούτυρο, γάλα, λίπη. — Διότι ή Γερμανία δέν έχει επάρκεια των ειδών αυτών.

9—Δέν θα πετάς τά άπορρίματα του σπιτιού! — Παληόχαρτα, φλοδες, κόκκαλα, κουρέλια κ.λ.π. συγκεντρώνονται και παραλαμβάνονται από ειδικές υπηρεσίες ως πρώτες ύλες.

10—Θά ακούης μόνο τήν φωνήν τής Γερμανίας! Η λήψις ξένων ραδιοφωνικών σταθμών θεωρείται ως άντιπατριωτική ένέργεια.

Η Φωτογραφία

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ,
ΤΟΥ
Κ. ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

ΚΑΘΩΣ τού καθάριζε τό καλό του σακάκι, έκείνο πού ό Παναγής τό φορούσε τής Κυριακής και τής σκόλες, ξέφυγε από τή μέσα τσέπη και κύλησε στα σανίδια τής κάμαρας ένα στενόμακρο χοντρούτσικο χαρτί. «Ίσα πού άκούστηκε καθώς άγγιξε τό πάτωμα. Η Σταυρούλα, κρατώντας όλο ένα τό σάκο με τό ένα χέρι, έσκυψε και μάζεψε με τό άλλο τό χαρτί.

Ήτανε μία φωτογραφία. Η φωτογραφία μιας νόστιμης κοπέλλας με όμορφα άμυγδαλωτά μάτια και φουσκωτό γελαστό στόμα. Έτσι καθώς γελούσε, άστραφταν δυο σειρές από άσπρα κανονικά δόντια. Μηχανικά γύρισε ή Σταυρούλα τή φωτογραφία από τήν άλλη μεριά. Διάβασε συλλαβιστά: «Στό Γάκο μου, πού τόν αγαπάω πού πολύ κι από τή ζωή μου.— Η Τζέννη σου». Τότε, τής ξέφυγε τής γυναίκας από τό χέρι τό ρούχο πού κρατούσε κι ή ίδια πήγε και σφριάστηκε σαν άδειο ρούχο σε μία καρέκλα.

«Όστε έτσι ό Παναγής... Νοιώθει ή Σταυρούλα ένα θάμνωμα στα μάτια, μία τρεμούλα στο κάτω άχείλι. Έτσι σα να θέλη να κλάψη... Ποιός να τής τόλεγε για τόν Παναγής! Πώς θα τή ξεγελούσε με τήν πρώτη κοκορίτσα πού θα βρισκότανε στο δρόμο του.

Τόν θυμήθηκε τόν πρώτο καιρό πού τόν είχε γνωρίσει. Άρρωστον, σακατεμένο, δίχως δουλειά. Έχουν περάσει κάμποσες ήμέρες κι αυτός στέκει πλάι τής και δέν τολμάει να τό πιστέψη. Πώς βρέθηκαν δυο χέρια και τόν μάζεψαν, ένα κρεββάτι πού τόν δέχτηκε. Ένας άνθρωπος πού τούδειξε συμπόνοια.

—Είσαι ένας άγγελος... Τής έλεγε φορές-φορές. Ένας άγγελος... Μεγάλος ό λόγος του. Πού πολύ, ήταν ένας άνθρωπος πού είχε πονέσει πολύ στη ζωή για να μπορη να τήν καταλάβη. Μόνο άμα γευτής κάθε πίκρα τής ζωής, τότε μπορεί να σου ξεμείνη μία ιδέα γλύκας στα χείλια σου, μπορείς μοναχός να φάξης να βρης ανάμεσα στα χαλάσματα ένα τόσο

Ήτανε μία φωτογραφία...

απαγορευμένο, θλιμένο και κατηφές.

— Τι συμβαίνει; τόν ρωτά μάλιστα τον βλέπω σ' αυτή την κατάσταση.

— Άς τ'αχ μου λέει. Συμβαίνουν τρομερά γεγονότα.

- Με την Ευτέρπη;
- Ναι...
- Δηλαδή;
- Με άπατά!
- Πώς το ξέρεις;
- Το είδα με τα μάτια μου έχτες το βράδυ. Τώρα τελευταία μου είχαν υπεί ψέλλοι στ' αυτιά. Την έβλεπα νάχη το νου της άλλου. Πότε-πότε με διάφορες προφάσεις, ανέβαλε τ'α ραντεβού μας. Την παρακολούθησα, λοιπόν, και την είδα έχτες το βράδυ να πηγαίνει με κάποιον στο Ζάππειο και να φιλιέται μαζί του κάτω από τ'α δένδρα. Φιλιά τρομερά, αγαπητά μου! Θ'α μέτρησα ίσαμε είκοσι!

— Και τί έκανες τότε;

— Τι ήθελες να κάνω; Διαπίστωσα τ'ο πράγμα κι' έφυγα δυστυχώς κι' απελπισμένος. Καταλαβαίνεις τί θ'α π'η να βλέπης τ'η γυναίκα που αγαπάς να την φιλήει ένας άλλος;

— Σε λυπάμαι, φίλε μου!... Τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης;

— Φυσικά θ'α διακόψω. Έχω έτοιμάσει μάλιστα και τ'ο σχετικό γράμμα. Σε παρακαλώ να τ'ο ιδής και να μου π'ης τ'η γνώμη σου.

— Ο φίλος μου ο Κώστας, βγάζει από την τσέπη του ένα γράμμα, μού τ'ο δίνει και διαβάζω:

«Ευτέρπη,

Σε αγαπούσα τόσο πολύ, ώστε ποτέ δεν φανταζόμουν πώς θ'α μούκνασε άπιστίες. Και όμως γ'χες τ'ο βράδυ, 8—81)2, σε είδα στο Ζάππειο να σε φιλήει ένας άλλος. Δεν ξέρεις πώς μου ήθε. Οι πιο φοικτές σκέψεις με τυραννούν από κείνη την καταραμένη ώρα. Ποιός είναι εκείνος; Είναι άνθρωπος υγιής; Ποιός μπορεί να με θεβαιώσει ότι με τ'α γείλη του, καθώς σε φιλούσε, δεν σου μετέδιδε διάφορα μικρόβια, τ'α όποια μετεδίδοντο χατόπιν στα δικά μου γείλη, όταν σε φιλούσα κι' εγώ. Αυτό τ'ο ερώτημα με βασανίζει συνεχώς και μού άρμισε τόν ύπνο και τ'ην ήσυχία. Και επειδή βέβαια δεν έχω καμιά όρεξη να δέξωμαι στα γείλη μου τ'α μικρόβια τού άλλου, διακόπω τ'ας σχέσεις μας και σου εύχομαι να ζήσης ευτυχισμένη μαζί με τόν άλλον. λαμβάνουσα και τ'α απαραίτητα απολυμαντικά μέτρα.

Υγιάνε

Κώστας

— Πώς σου φαίνεται, με ούτως ο φίλος μου ο Κώστας μετά τ'ο διάβασμα. Είναι τ'ο γράμμα ό,τι πρέπει για τ'ην περίπτωση;

— Μπορώ 'Οθέλλο! τού εφώναξα. Τ'ης τ'α λές μι'α χαρά, για να μη σε νομίζη κορόιδο.

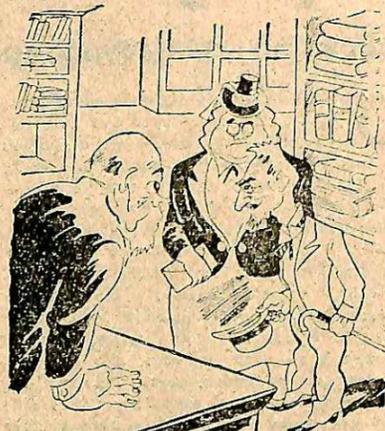
Τού έσειξα τ'ο γέιο πίν προσθήκη ν άμυθη. Κι' ενφ έβγαξε τ'ο μπουκαλάκι με τ'ο οινόπνευμα, είπε, κουνώντας τ'ο κεφάλι του:

— Άχ! Σε τί θάσανα μ'ας θάζουν οι γυναίκες όταν μ'ας κάνουν άπιστίες...

Κι' άρχισε ν' απολυμαίνεται...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

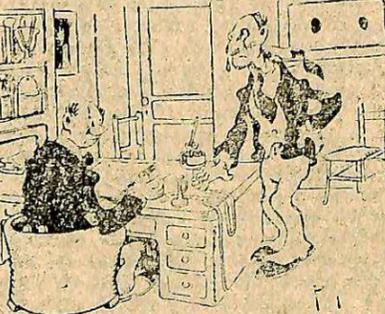
ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΡΟΑΙΗΤΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

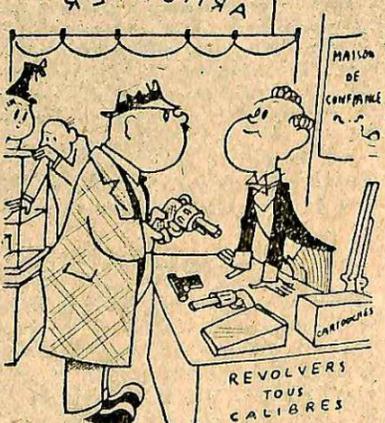
— Ο κ. καθηγητής, πίν φύγη για τ'ην έξοχη;

— Έγώ θέλω έναν οδηγό «Πώς να ταξιδεύουμε με τ'ην άρακκα» και τ'η γυναίκα μου έναν άλλον οδηγό «Πρώται βοήθεια εις τούς πνιγμένους».

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

— Γιατρέ, έρχομαι να σας άναγγείλω ότι τ'ο τραπεζικό πού δώσατε στη γυναίκα μου είναι πράγματι θανατοφόρο.

ΔΟΚΙΜΗ

— Ο 'Οπλοπόλης: Τ'ο περιστροφικό αυτό είναι τέλειο. Μπορείτε να τ'ο δοκιμάσετε.

— Ο άπατημένος σύζυγος (πού πνέει μένεα έναντίον όλων τών γυναικών): Έχετε καμιά γυναίκα εδώ;

«Έξυπνα 50%»

ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ

— Ο ΧΩΡΙΚΟΣ (στον αυτοκινητιστή): Κύριε, μού έσκούτσατε τ'ην καλύτερη κότσα μου!

— Ο ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΗΣΤΗΣ: Και έμωσ πώκανα για να μη πάτησω τ'ην γυναίκα σου.

— Ο ΧΩΡΙΚΟΣ: Τόσο τ'ο χειρότερο, λοιπόν, είσαι διπλά άδέξιος!...

ΕΙΔΙΚΩΤΑΤΟΣ

— Δύο νεαροί συναντώνται:

— Ο ΕΝΑΣ: Τι νέα; Από τόν καιρό πού άποφοιτήσαμε δεν σ' έχω ιδ'η.

— Ο ΑΛΛΟΣ: Άρχισα να έξασκώ στις 13. Είμαι όμως άτυχος. Πέντε άρρώστους από νεφρά περιποιήθηκα και οι πέντε πέθαναν!

— Ο ΕΝΑΣ: Άν είναι έτσι, μη διατάζης! Κάνα διαφήμιση ως ειδικός για τ'α νεφρά.

ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟ ΤΟ ΠΑΙΔΙ...

— Ο ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΣ (στον νεαρό): Θέλω έναν υπάλληλο ό όποιος να μένη στο γραφείο μου από τ'ην ώρα πού άνοίγουμε μέχρι τ'ην ώρα τού κλεισίματος. Δηλαδή περίπου δεκατέσσερις ώρες. Θ'α μισθώσης έσύ να μένης τόσες ώρες κλεισμένος εδώ μέσα;

— Ο ΝΕΑΡΟΣ: Πώς όχι, κύριε! Έμεινα τρία όλοκληρα χρόνια, στού Συγγρού και αυτό θ'α φοβήθω τώρα;

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟ

— Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ: Έλα, πές μου, όλη τ'ην αλήθεια, τί σου ήθε να πετάξης τ'ην πεθερά σου έξω από τ'ο παράθυρο;

— Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: Δεν μπορώ να σ'α τ'ο π'ω κ. πρόεδρε. Δεν ξέρω κι' εγώ πώς έγινε. Δεν τ'ο σκέφθηκα διόλου.

— Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ: Πολύ καλά, και δεν σκέφθηκες τουλάχιστον, τί θ'α μπορούσε να συμβή αν κείνη τ'η στιγμή θρυσκότανε κάτω από τ'α παράθυρά σου κανείς περαστικός;

ΜΑΘΗΜΑ ΖΩΟΛΟΓΙΑΣ

— Οι δύο πιτσιρικάς κάνουν τόν περίπατό τους στην έξοχη.

— Η ΜΙΑ: Βλέπεις Αιλή αυτές τίς δυ' άγγελάδες;

— Η ΑΛΛΗ: Ναι.

— Η ΜΙΑ: Λοιπόν, ή άσπρη κάνει τ'ο γάλα και ή μαύρη τόν καφέ πού πίνουμε κάθε πρωί!...

ΤΙ ΤΑΘΕΛΕ

— Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Πώς! Τ'ο φαγητό δεν είναι ακόμη έτοιμο; Πάγω τότε στο έστι-ατόριο.

— Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Δεν μπορείτε να κάνης δέκα λεπτά όπνομη;

— Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Θ'είναι έτοιμο σε δέκα λεπτά;

— Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Όχι, αλλά για να έτοιμασθώ νάρθω μαζί σου.

Τ'α ερωτήματα τού δικαστηρίου

Ο ΧΟΝΤΡΟΣ

Τού Κ. Δ. ΨΑΘΑ

— ΠΡΟΗΓΕΙΤΑΙ μι'α κοιλιά. Έπιπεται μι'α μύτη. Κι' άκούου-θούν σαν είδος βαρυάς όπισθοφυλακής δυ' ήμισφαίρια άπεράνα.

— Προσέξτε τόν χοντρά. Άξίζει όλη τ'η συμπάθειά σας. Είναι ένας τραγικός άναξιοπαθών μέσα στα δραματικά αυτά ήμερονόκτια τ'ης ζέστης, όπου ό υδράργυρος κατέρριψε τ'ο ρεκόρ τού άλματος εις ύψος. Πάντοτε, αλλά ιδιαιτέρως τίς ήμέρες αυτές είναι πριν άπ' όλα θέαμα ό χοντρός. Δεν έχει όνομα. Τ'ο πάχος του έχει επικράτηση τ'ης προσωπικότητός του κι' έχει αντικαταστήσει τ' όνοματεπώνυμό του. Οι άνθρωποι με τ'ην άδυναμία πρός τίς άπλουστεύσεις, συνώμισαν όλα του σε μι'αν λέξιν:

- Ο χοντρός!
- Βρέ τόν χοντρό!
- Κάτσε χοντρά.
- Κύττα ένας χοντρός!
- Ο πρόεδρος τού δικαστηρίου άνθρωπος είναι κι' αυτός. Και παρά τ'ο ύψηλό του αξίωμα πού κατέχει, δεν μπορεί να άπαλλαγή άπ' αυτή τ'ην έπιβολήν τού όγκου:
- Έλα δ'α χοντρά.
- Ορίστε;
- Πλησιάζει!
- Άνθρωπος είναι, είπαμε και ό χοντρός. Άλλά προχωρεί εκεί στον στενό διάδρομο τού αυτοφώρου όπως ή άτμομηχανή πού κάνει μανούβρες στον σταθμό.
- Φου... φου...

— Άγκομαχά, φυσά και ξεφυσά. Ύστερα ρίχνει βλέμματά άγωνιώδη όλόγουρά του. Ύστερα βγάζει τ'ο μαντήλι κι' άρχίζει να σκουπίζη μέτωπα, μάγουλα, προγουλία, μπράτσα, σβέρκους, πού έχουν πάρει φωτιά και στάζουν από ιδρώτα.

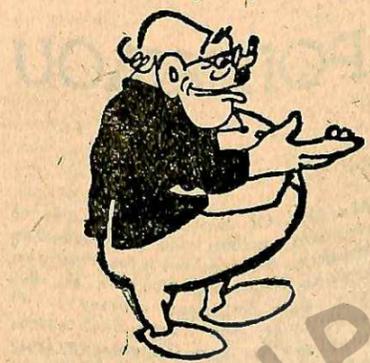
— Από πίσω του μόλις διακρίνεται άνθρωπος δεύτερος. Μόλις διακρίνεται αυτός. Ο όγκος τού πρώτου έξαφανίζει τ'ην προσωπικότητά του, όπως ό ήλιος τ'ην λάμψιν τών αστέρων. Ίσχνός, όχρός. Κατάλευκος, μέσα σ' ένα κουστούμι από άσπρο κουκουλαρικό. Κυττά τ'ο εδώλιον. Άπλώνει τ'ο δάχτυλο. Άντιλαμβάνεται σκόνην. Βγάζει μαντήλι και τ'ο άπλώνει για να μη κηλιδώση τ'ην άμυμον λευκότητα τ'ης άσπρης φορεσιάς.

- Πλησιάζε χοντρά.
- Ούφ...
- Έλα πιο κοντά.
- Πούφ!
- Άσε τ'ην φασαρία.
- Έσκασα!
- Πέσμου τί συνέβη.
- Τί συνέβη; (Μαντήλι στον σβέρκο). Είμαστε μέσα στο λεωφορείο. Ούφ! (Μαντήλι στον λαιμό). Κόσμος έ; Ο ένας άπάνω στον άλλον. Πούφ! (Μαντήλι στα μάγουλα). Όχι, μού λέει ό κύριος, μη' έγγί-ζης! Ούφ! (Μαντήλι κυκλικώς πε-

— ριφερόμενον επί τ'ης φαλάκρας). Έσκασα!

— Προχώρει.

— Συνέβη, τούτο ακριβώς είπεν: Μεσημέρι. Κάψα. Βαθμοί κοντά σαράντα υπό σκιάν — σαρανταπέντε στο λεωφορείον. Κόσμος. Έξω τ'α μπράτσα τών θηλέων. Έξω οι γλωσσές τών άνδρών. Έξω φρενών ή κατ'άστασις άνδρών τε και θηλέων. που συνέβη να σπάση ό διάολος τ'ο πόδι του και να βρεθ'η πίσω από τόν άσπροφορούντα κύριον όγκος άνθρώπου άλλόφρονος, έτοιμος να καταρρεύση από τ'ην ζέστη. Τόν έσπρωχναν οι άλλοι. Έσπρωχνε κι' αυτός. Έτσι σιγά-σιγά, σπρωχνό-

— Έσκασα κ. πρόεδρε.

— μενος και σπρώχνων έφτασε να έ-φαρμόση τ'ην κοιλιά του εις τ'α πλευρά τού άλλου πού τόν ήσθάνθη ως φλεγόμενον κατάπλασμα. Διεμαρτυρήθη:

- Κύριε!
- Ούφ!
- Κάνετε λιγάκι παραπέρα.
- Πούφ!
- Τ'ην κοιλιά σας.
- Τί να σας κάνω;
- Έξερράγη ό άλλος;
- Κύριε, δεν καταλαβαίνετε; Σ'ας

— Ικετεύω, πάρτε τ'ην κοιλιά σας παραπέρα. Καίει! Μ' έπρελλάνετε! Μ' έστριμώξατε σ' αυτή τ'ην άθλια γωνία. Πάμτε τουλάχιστον να φυσομα-νάτε σαν φάλαινα στον σβέρκο μου.

— Τ'ο φαινόμενον γύρισε τότε και ό καταπιεζόμενος άνθρωπος είδε μι'α φάτσα κατακόκκινη, μάσκα τ'ης άπογνώσεως — τραγικού προσώπου, για παράστασιν άρχαίας τραγωδίας. Η άπάντησίς του ήταν άπλη, συνοπτική, λάκωνική;

— Αυτό λέω κι' εγώ. Κάνει ζέστη και σεις είσατε σωστός άναμένος φοβήνος! Δεν είναι κοιλιά αυτή, είναι καλοριφέρ!

— Προσπάθησε, είναι αλήθεια, ό δυστυχής χοντρός να στρέψη τ'ην κοιλιά του πρός τ'α δεξιά. Άλλά κ'εμά κ'εμα έπιβιτών τ'ην έσπρωξε κι' εδ'έφηκε: τώρα με τ'ο ρύγχος κολλημένο ακριβώς στον σβέρκον τού άνθρώπου. Αισθάνθηκε εκείνος τ'ην άσπ'η πνοή του, ένα αγωνιώδες και φλεγόμενον φου... φου... φου... και άνατρίχιασε.

- Κύριε!
- Τί συμβαίνει πάλι!
- Τί συμβαίνει; Θάχαμω τώρα αύ-τό τ'ο βάσανο! Ωζού!
- Τί να σοβ κάνω!
- Άραία άπάντησις!
- Έξηγηθήτε ό χοντρός!
- Για στάσου, άδερφέ! Νά κ'όγω τ'ην άνασπώ μου δηλαδή: Έχει γοστό!

— Και καθώς έλεγε αυτά, άρχισε άπό τ'ην αγωνίαν και τ'ην νευρικότητά του να άναπνέη έντονώτερα, έτσι πού νόμιζες πώς έξαπέλυαν φωτιά οι φοβεροί του φουητήρες:

- Κύριε!
- Ορίστε;
- Τί θ'α π'η όρίστε! Πάρ' τ'ην μύτη σου παραπέρα. Μού άναμεις τόν σβέρκο, άδερφέ! Φωτιά και λαύρα βγάζουν τ'α ρουθούνια σου.

— Εκεί επάνω συνέβη ή λαχτάρα. Ήταν από πείσμα τού χοντρου. Άπό σύμπτωση σατανική; Άπό μοιραία τύχη τού άσπροφορούντος. Τ'ο γεγονός είναι ότι ό χοντρός ήσθάνθη φαίνεται ένα γαργάλημα τ'ης μύτης, έσθήκωσε ψηλά τ'ο κεφάλι, μισόκλεισε τ'α μάτια ήδουπαθώς κι' ύστερα κατέβασε σπασμωδικώς τ'ο κεφάλι με μι'αν έκρηξιν φταρνίσματος:

- Ψοθουδοουδ!...
- Μ' έγέμισε ψιχάλες. Κουφάθη-καν τ' αυτιά μου, κ. πρόεδρε. Άκόμα βουίζουν. Τ'α σάλια του γέμισαν τόν σβέρκο μου, τ'α ρούχα μου. Άρχισαν να γελοση οι άλλοι έπιβιτάει. Έ, δεν μπορούσα πιά να κρατηθώ.

— Άκούει τ'ο ιστορικόν ό πρόεδρος. Είναι χοντρός κι' ό ίδιος. Υποφέρει και ό ίδιος. Συμπαθή λοιπόν, τόν χοντρό και τόν άθώωνει, όπου ό λιγνός γίνεται θηρίο:

— Μασωνία πού έχουν μεταξύ τους οι χοντροί, βρέ άδερφέ...

Α. ΨΑΘΑΣ

Χαϊροπούλου ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν Μυθιστόρημα

ΣΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τά προηγούμενα

Ο Γιώργος Μαράλης, έπειτα από ένα φλογερό ειδύλλιο, παντρεύτηκε τη Ντόρα Ζακείρη. Οι πρώτοι μήνες περνούσαν όπως όλοι οι πρώτοι μήνες δυο τρελά ερωτευμένων συζύγων. Κατόπιν άρχισαν να ζούν κι' αυτοί τις ίδιες υμειώσεις και φοβερές μέρες που αποτελούν τη ζωή όλων σχεδόν των ανθρώπων.

Ένα βράδυ, έρχονται σπίτι τους ο Αργύρης ο Φλωράς και ένας άλλος φίλος τους, ο Ρουμάνης, με την αραβωνιαστική του την Νίνα, για να τους πάρουν μαζί τους στην Κηφισιά. Η Ντόρα που έχει αδελφική φιλία με τον Αργύρη, δεν χωνεύει το ζευγάρι των αραβωνιασμένων, και ιδίως την Νίνα που την χαρακτηρίζει ως γυναίκα κάπως παραλή. Για να μη χαλάσει όμως, το χατήρι του άνδρός της ετοιμάζεται και σε λίγο φεύγουν για το Σέσιλ της Κηφισιάς. Εκεί γορεύουν και ιδιαίτερος ο Γιώργος με την Νίνα. Αυτό αναστατώνει την Ντόρα και όταν φθάνουν σπίτι, κάνει του Γιώργου μια τρομερή σκηνή. Την άλλη μέρα, η Ντόρα δέχεται την επίσκεψη του Φλωρά στο σπίτι της και αυτός την βεβαιώνει ότι δεν είχε δική να υποπτευτεί τον άνδρα της. Φεύγοντας ο Φλωράς ξεχνάει στο σπίτι, του Μαράλη την ταμπάκα του.

Ο Γιώργος το μεσημέρι την βρίσκει και εφόσον η γυναίκα του δεν του μιλά για την επίσκεψη του Φλωρά, την υποπτεύεται ότι τον άπατά.

Έν τώ μεταξύ όμως δέχεται μια πρόσκληση της Νίνας, και κάνουν μαζί μια έκδρομη στον Σκαρμαγιά. Από την ημέρα εκείνη η Νίνα γίνεται ερωμένη

του Μαράλη. Οι φίλοι του ο Φλωράς το μαθαίνει και σπεύδει να προειδοποιήσει τον Μαράλη. Φοβάται ότι πρόκειται περί συμπαιγνίας Νίνας και Ρουμάνη εις βάρος του, περί άποπειρας έκβιασμού. Ο Μαράλης όμως, που πάντα υποπτεύεται τον φίλο του ότι έχει ιδιαίτερες σχέσεις με την γυναίκα του, σιγδόν διώχνει τον Φλωρά. Μετά δυο μέρες η Ντόρα παίρνει ένα άνωνυμο γράμμα, πολύ έκβιαστικό αλλά πάντως επίθετατικό του ότι, είτε ο Φλωράς στον άντρα της. Έσπερ' από αυτό ο Μαράλης αποφασίζει να ξεκόψει με την Νίνα. Αρνείται επανειλημμένως να πάει στα ραντεβού της, και κλείνει το τηλέφωνο... Επί τέλους μια μέρα, συγκινημένος από τις παρακλήσεις της δέχεται στην γκαρσονιέρα του. Βρίσκεται εκεί μπροστά σ' ένα αληθινό έρειπιο.

Είμαι δυστυχισμένη του μουρμουρίζει η Νίνα.

9ον

ΤΗΣ ξαναγάδισε το κεφάλι: —Σώπα... της είπε. Δεν είναι τόσο τραγικά τα πράγματα... Σύχασε, κι' ύστερα μου λές τί σου συμβαίνει...

—Τί να μου συμβαίνει;... Βρίσκομαι σ' άπόγνωση... Αυτός ο άνθρωπος θέλει να με σκοτώσει... Έφυγα, και δε θα ξαναγυρίσω πιά ποτέ μαζί του...

—Καί, που θα μείνης; —Έδώ...

Ο Μαράλης την κύτταξε πολύ άνησυχος:

—Πώς εδώ; —Έδώ... Φιλοξενουμένη σου...

—Όχι, ματρεσσα μου... —Δε με πειράζει ο τίτλος... Φτάνει που θα σωθώ...

—Νά σωθής... Μά είναι βέβαιο, πρώτ' απ' όλα, πως κοροιδεύεις. Αυτός ο φοβερός Ρουμάνης σου, μου φαίνεται μάλλον άστειο πρόσωπο...

—Έτσι μου φαίνονταν και μένα, πριν τον δώ όμως κι' απ' την καλή... Έπρεπε να τον έβλεπες με το πιστόλι στο χέρι! Ούτε ο χειρότερος κακούργος!...

—Ωραία... Θα μείνης εδώ... Κι' ύστερα;

—Ύστερα; Τί ύστερα;... Δεν έχει ύστερα...

Ο Μαράλης προσπάθησε να τη λογικέψει:

—Μά, βρε παιδί μου, για σκέφου λιγάκι... Έγώ, είμαι παντρεμένος άνθρωπος... Μιά φιλενάδιτσα, κάτι πάει κι' έρχεται... Ματρεσσα όμως;... Είναι ποτέ δυνατόν;...

—Γιατί; —Θά γίνη σουσουρο, θά μαθευτή στον κόσμο... Αυτό δεν είν' από τα πράγματα που μπορούν να κρατηθούν μυστικά...

Ένα ερωσικώτατο γέλιο διαγράφτηκε πάνω στα χείλια της Νίνας:

—Πάλι ο φόβος μήν το μάθη ή γυναίκα σου...

Ο Μαράλης της μίλησε ξερά κι' άπότομα:

—Άκουσε, το είδες κι' άλλη φορά, πως όποτε άνακατεύεις τ' όνομα της γυναίκας μου στη συζήτηση, γίνεται καυγάς...

—Ναί... Ναί... Το ξέρω... Η αγάπη σου δεν κρύβεται...

—Δεν ξέρω αν κρύβεται ή όχι, πάντως όμως σου άπαγορεύω να μιλάς για τη γυναίκα μου... Αυτή είναι ή νόμιμη γυναίκα μου, κι' όλες οι άλλες, στιγμιαίες περιπέτειες... Είν' ή τελευταία φορά που στο θυμίζω...

Η Νίνα είχε ζαρώσει.

—Καλά... Καλά... Δεν είν' ανάγκη να θυμώνης...

Ο Μαράλης σηκώθηκε.

—Και τώρα, φεύγω... —Που πάς;

—Έχω δουλειά... Μήπως νόμισες ότι θα κάτσουμε μαζί;

—Γιατί μου μιλάς έτσι; —Πώς θες να σου μιλήσω; Αυτή ή ιδέα ότι θα κάτσης μονιμα εδώ μέσα, σε βεβαιώνω πως δε μ' ένθουσιάζει καθόλου...

—Νά φύγω τότε... —Αυτό είναι το λογικώτερο... Νά γυρίσης στο φίλο σου, και να τα ξαναφτιάξης μαζί του, έστω και με ζημία της δικής μας ιστορίας! Προτιμότερο είναι να σταματήσουμε μεις οι δυο, παρά να κινδυνεύουμε όλοι μας απ' αυτή την ύπόθεση...

Με ύφος αποφασιστικό, ή Νίνα του άποκρίθηκε:

—Βγάλε απ' το νου σου πως μπορεί να γυρίσω ποτέ στο Ρουμάνη... Κι' αν φύγω από δω, θά προτιμήσω τον χειρότερο, παρά να πείσω μόνη μου στα νύχια του ανθρώπου αυτού...

—Καλά... Όπως θέλεις... Άς έπίσουμε πως θα λογικευθής άργότερα... Πώς το παρόν, μείνε δω, καί... ώρθουάρ...

Τη φίλησε στο μέτωπο, άνοιξε την πόρτα, κι' έφυγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ύστερ' από δυο μέρες, ο Μαράλης πήρε ένα τηλεφώνημα του Φλωρά στο γραφείο του:

—Άκουσε, Γιώργο, του είπε αυτός με φωνή άλλοιωμένη απ' την ταραχή. Μ' όλο που το φέριμό σου μ' έχει πληγώσει βαθύτατα, έρχομαι να σου ξαναμιλήσω γι' αυτή την οικτρή ύπόθεση. Είν' άπαράιτητο, ή να κόψης μ' αυτή τη γυναίκα, ή να δεχτήης τον έκβιασμό του Ρουμάνη...

Ο Μαράλης του άποκρίθηκε ψυχρά, κάνοντας τον έντελώς άνήξερο:

—Ποιά οικτρή ύπόθεση;... Για ποιά γυναίκα μου μιλάς;... Έξακολουθείς να έπιμένης πως ή Νίνα είναι φιλενάδα μου;...

—Αν ήτανε να έπιμένω μόνο εγώ, δεν πειράζε... Γιατί δε θα κινδύνευε καθόλου απ' την έπιμονή μου... Έπιμένει όμως ο Ρουμάνης, κι' αυτό είναι το ένοχλητικό και το επικίνδυνο...

—Σου ξαναλέω: Τί θέλει αυτός ο κύριος;... Συγκεκριμένα πράγματα...

—Πενήντα χιλιάδες... —Χμ... Σάν πολύ άκριβά έχει διατιμήσει το κρέας της ερωμένης του...

—Όχι! Έχει διατιμήσει όσο αξίζει, κι' ίσως και λιγώτερο, τη συζυγική σου εύτυχία...

—Δηλαδή, σά να λέμε, με συμβουλεύεις να τα δώσω αυτά τα χρήματα;...

—Αν ήθελες να μ' άκούσης, ναί... Ο Ρουμάνης, στο ξαναείπα, είναι άνθρωπος που δε σταματάει ποθενά... Πληρώνοντάς τον μονάχα έξασφαλίζεις θετικά την ήσυχία σου...

—Μά, κι' αν ήθελα ακόμα, δεν είναι δυνατό να βρω ένα τέτοιο ποσό απ' τη μιά στιγμή στην άλλη...

Η άπάντηση του Φλωρά άργησε λίγο. Στο τέλος, έφτασε, δισταχτικά!

—Θά μπορούσα, αν θάχες την καλωσύνη να με θεωρήσης πάλι για φίλο σου, να σου τα βρω εγώ αυτά τα χρήματα... Έννοείται, βιάστηκα να προσθέσω για να μην τον προσβάλω, θά μπορούσης να μ' έξασφαλίσης όπως θες, με γραμμάτιο, μ' έκχώρηση ένός ποσού το μήνα απ' το μισθό σου... Δε θέλω να σε προσβάλω με την πρότασή μου... Κάνω μόνον ό,τι θάκάνες και συ για μένα σ' άνάλογη περίπτωση...

Είχε διατυπωθή με τόσην ευγένεια ή πρόταση, που ο Μαράλης παρά λίγο να συγκινηθί. Στη σκέψη όμως πως ο Φλωράς σκοτωνόταν αυτή τη στιγμή για την εύτυχία της Ντόρας, τον έκανε να έξεγερθί:

—Είσαι πολύ καλός... άποκρίθηκε ψυχρά στα άκουστικά... Δε βρίσκω όμως λογικό να έπιβαρυνθώ μ' ένα τέτοιο ποσό για τα ώραία μάτια της κυρίας Νίνας... Μπορείς να πής στον κύριο Ρουμάνη ότι ή πρότασή του άποκρούστηκε, κι' ότι μπορεί να ένεργήση όπως νομίζει...

—Τούλάχιστον, δώξε την αυτή τη γυναίκα από κοντά σου... Πάψε να την έχης έπίσημα ματρεσσαρισμένη... Αυτό ο Ρουμάνης το ξέρει, απ' την ίδια φυσικά, κι' είν' επικίνδυνο... Φυλάξου!

—Σ' εύχαριστώ άλλη μια φορά... Θά κάνω όμως ό,τι μ' άρέσει...

Και τούκλεισε το τηλέφωνο. Για μια στιγμή ύστερα, έμεινε συλλογισμένος: Πώς ήτανε δυνατόν ο Φλωράς να ξέρη όλες αυτές τις λεπτομέρειες, ότι ή Νίνα δηλαδή βρισκότανε ματρεσσαρισμένη έπίσημα απ' αυτόν, τον Μαράλη; Φαίνεται πως ήτανε πληροφορημένος απ' το Ρου-

μάνη, που κι' αυτός πάλι, μόνον απ' τη Νίνα την ίδια ήτανε δυνατό ναχε κατατοπιστή. Το πράγμα γινότανε φανερά σοβαρό, για όποιον ήθελε να λη πώς διαθέτει έστω και στοιχειώδη διαίσηση. Τί έπρεπε να γίνη; Η Νίνα, μόνιμη κάτοικος του ρετιρέ της οδού Σόλωνος, γινότανε κίνδυνος, Ναί, μ' άφοδ δεν έφευγε; Κι' ύστερα, αν, μ' όλα όσα τούλεγε ο Φλωράς, εκείνη έλεγε την αλήθεια, κι' ο Ρουμάνης, έχοντας τις πληροφορίες τις δικές του, κι' όχι την όμολογία απ' το στόμα της, την άπειλούσε πραγματικά πως θά την σκοτώση, βλέποντας πως δεν έπιανε ο έκβιασμός του στο Μαράλη;...

Πελαγωμένος μέσα σ' όλες αυτές τις σκέψεις, ο Γιώργος τράβηξε για το σπίτι του. Ηδρε τη Ντόρα φανερά κακόκεφη, και με τα μάτια της κλαμένα.

—Τί έχεις; τη ρώτησε φιλώντας την, βέβαιος πως ή άπάντησή της θά του δημιουργήσε νέους μπλάδες.

Η Ντόρα τούδωσε ένα καινούργιο γράμμα, χωρίς να του προσθέση κανένα σχόλιο. Καί κείνος διάβασε:

«Κυρία,

» Η άνοχή σας έχει προκαλέσει σκάνδαλο σ' όλο τον κόσμο που σας ξέρει. Δεν καταλαβαίνετε πως αυτή ή δθθεν αξιοπρέπιά σας, παρεξηγείται πιά κι' απ' τις πέτρες; Ο άντρας σας διατηρεί την ερωμένη του μέσ' στα μάτια του κόσμου όλου—και στα δικά σας, φυσικά, που έπιμένουν να μένουνε κλειστά—σ' ένα κεντρικό διαμέρισμα. Θά σας αναφέρω και την όδο και τον αριθμό του διαμερίσματος, γιατί σας λυπάμαι ματάκρηδα για το κατάντημά σας. Όχι όμως σήμωρα: σε μιά-δυο μέρες, όταν πεισθώ άπόλυτα πως είναι σωστό και δίκαιο να το μάθετε.

«Ένας φίλος σας»

Ο έκβιασμός του Ρουμάνη ολοκληρωτόταν μ' αυτό το γράμμα:

«Αν ο Μαράλης δεν τούδινε τα χρήματα που του ζητούσε, τότε ή Ντόρα θά μάθαινε την όδο και τον αριθμό της γκαρσονιέρας του, όπου διατηρούσε ματρεσσαρισμένη τη Νίνα. Ναί, αλλά για να προειδοποιή ο έκβιαστής με τόσο άβελιότητα πως θά μαρτυρούσε όδο κι' αριθμό της γκαρσονιέρας του Μαράλη, θά πη ότι την ήξερε. Καί πως άλλωστε την ήξερε, παρά απ' τη Νίνα την ίδια;

—Μπορώ να κρατήσω αυτό το βρωμόχαρτο; ρώτησε τη γυναίκα του ο Μαράλης.

«Εκείνη σήκωσε τους ώμους της φανερά βαρυσστημένη:

—Αν αυτό σ' εύχαριστή... του άποκρίθηκε.

—Μ' έξυπηρετεί, γιατί ή κατάσταση αυτή είναι άνυπόφορη, και πρέπει να τελειώση όπωσδήποτε...

—Αυτό νομίζω και γώ, γιατί είναι φοβερά άδικο τους έρωτες και τις περιπέτειες τις δικές σου να τις πληρώνω εγώ με βρισιές, όπως αυτές που μου φυλάει αυτός ο άγνωστος και τόσο καλός φίλος μου...

Ο Μαράλης τσαλάκωσε το άνωνομο γράμμα:

—Το ύφος σου αυτό δεν είναι καθόλου κατάλληλο με την περίπτωση, είπε στη γυναίκα του. Δε θγχει μόνον έσένα αυτή ή κακοήθεια του άνωνομογράφου; θγχει, κυρίως, έμένα...

—Για σένα είν' αλήθεια αυτά που γράφει... Είμαι σύγουρη πως βλέπεις αυτή τη γυναίκα συχνά, σαν ερωμένη σου έπίσημη... Για μένα όμως, είν' άδικο να με κατηγορούνε πως άνέχουμαι, κι' ίσως να προστατεύω αυτή την οικτρή κατάσταση, για να κάνω ίσως και γω τα δικά μου. Γι' αυτό, μάρτυς μου ο Θεός, δε θέλω τίποτ' άλλο παρά να βρεθώ μπροστά σ' αυτήν την έλεεινή, που μουκλεψε την εύτυχία. Μ' όλο που ξέρεις την καλωσύνη μου, έχω τη γνώμη πως τη στιγμή εκείνη θά βρω τη δύναμη να της βγάλω τα μάτια και να της ξεριζώσω την καρδιά!

Στα τελευταία αυτά λόγια, λάμπανε τόσο πολύ τα μάτια της Ντό-

Ούτε ο Μαράλης ούτε η Νίνα άκουσαν ένα κλειδί να γυρίζη στην κλειδαριά...

ρας, που ο Μαράλης χαμήλωσε τα δικά του.

—Ωστε, θές να με διεκδικήσης;... 'Ακόμα;... τη ρώτησε στο τέλος, σχεδόν συγκινημένος.

—Δε στο κρύβω... το 'άποκρίθηκε ή Ντόρα απλά. Κι' αυτή τη γυναίκα τη μισώ, γιατί είν' η πρώτη σου περιπέτεια που εξελίσσεται σε σκάνδαλο, για να μας χωρίση...

Θέλησε για μια στιγμή να την αγκαλιάσει, να της πη ότι καμιά περιπέτεια δεν ήταν ικανή να τους χωρίση, γιατί αυτός την αγαπούσε πάντα, κι' ήθελε με κάθε τρόπο να την διατηρήσει σε μια στιγμή όμως ο Φλωράς μπήκε πάλι σαν μοχθηρή σκιά ανάμεσά τους, για να τους έμποδισή την ένωση... Σιωπηλός, ο Μαράλης έστριψε και βγήκε απ' το δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Τ' απόγεμα βγαίνοντας απ' το σπίτι του πολύ νωρίς, αντί να πάη στο γραφείο του, τράβηξε για το διαμέρισμα της οδού Σόλωνος. 'Ανέθηκε με το άσανσέρ, άνοιξε, και μπήκε.

Η Νίνα ήταν ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάν, μισόγυμνη και διάβαζε. Σάν τον είδε, ξαφνιάστηκε. 'Ο Μαράλης, χωρίς προλόγους, προχώρησε στη ντουλάπα, την άνοιξε, τράβηξε από μέσα το μοναδικό της φόρεμα, και της τὸ πέταξε, λέγοντας ξεραά:

—Ντύσου, και φύγε!...

'Εκείνη τὸν κύταζε κατάπληκτη, χωρίς να καταλαβαίνει. Τόση μάλιστα ήταν η κατάπληξή της, π' ούτε σήκωσε τὸ φόρεμά της, που είχε πέσει στο πάτωμα.

'Ο Μαράλης της ξανάπε:

—'Ακουσε; Ντύσου, και φύγε, άμέσως!...

—Τί ύφος είν' αυτό;... Πέσμου, τί έπαθες;... Τρελλάθηκες;...

'Εκείνος έβγαλε τὸ γράμμα τὸ Ρουμάνη απ' την τσέπη του, και της τὸ πέταξε:

—'Αν και με υποκείμενα σαν και σένα δεν είν' απαραίτητο κανείς να κρατάη τὸς τύπους και να χρονοτριβή σε δικαιολογίες, πάρε όμως να διαβάσης... Κι' ύστερα όμως, ντύσου και φύγε άμέσως!... 'Εκτός πιά, αν θές να φύγης γδυτή! γιατί, κι' αυτό γίνεται!...

Της Νίνας τὰ μάτια καταβροχθίσανε άπληστα τὸ χαρτί. 'Υστερα, η φωνή της άκούστηκε σα σφύριγμα φιδιού:

—Πάλι άνώνυμα γράμματα στην κυρία σου;

—'Δηλαδή, όχι άνώνυμα... Κάτω απ' αυτό τὸ γράμμα, βλέπει κανείς, φαρδειά-πλατειά, την ύπογραφή τὸ Ρουμάνη — για να μην πῶ και τη δική σου!...

—Τὴ δική μου;!

—Ναι, τὴ δική σου!... Δεν τὸ βρίσκεις φυσικό;... Ποῦ τις έμαθε όλες αυτές τις πληροφορίες ὁ Ρουμάνης, που άπειλεί να τις κάνει και πιδ συγκεκριμένες αν δεν τὸν πληρώσω, εκτός από σένα;...

—'Από μένα!;...

—Βέβαια από σένα!... Είσαι ἡ μό-

νη που μπορούσες να τὸν πληροφορήσης με τόση ακρίβεια...

—Και με τί σκοπό;

—'Ενα χαμόγελο άπερίγραπτης άβίας διαγράφηκε στα χείλια τὸ Μαράλη:

—Με τὸ σκοπό, φυσικά, να μοιράσετε ύστερα τὰ λεφτά!...

Τί είναι έρως;
Θέλετε να μάθετε τί είναι έρως; 'Ακούστε:
... 'Εγωισμός δύο προσώπων. (Μπούφλερς)
... Μιά θεαλλώδης συναλλαγὴ, που καταλήγει πάντοτε σε χρεωκοπία. (Σαμφόρ)
... 'Ενα δυστύχημα. (Κουλαζιόν)
... 'Ο πρώτος συγγραφεὺς τὸ ἀνθρωπίνου γένους. (Βαθενάργκ)
... 'Ενας πυρετός. (Σταντάλ)
... 'Ενα σπάνιο άνθος (Άντρέ Τεριέ)
... Τὸ ισχυρότερο πάθος. Προσβάλλει ταύτοχρόνως τὸ κεφάλι, την καρδιά και τὸ σῶμα. (Βολταίρος)
... 'Η άσχολία τὸ ἀέργου, η σκόπελος τὸ ηγεμόνος. (Ναπολέων Α')
... 'Ενας άδυσώπητος τύραννος, που δεν φειδεται κανένος. (Κορνέιγ)
... 'Ενας μεγάλος δάσκαλος. (Μολλιέρος)
... Δεν ξέρω τί, που έρχεται από που δεν ξέρω και που τελειώνει δεν ξέρω πῶς! (Μαμζέλ ντε Σκουντερύ)
... Μιά επιδημία σαν όλες τις άλλες. 'Όσο την φοβάται κανείς, τόσο πιδ εύκολα προσβάλλεται. (Σαμφόρ)
... Μιά συνεχής έμπόλεμος κατάστασις. Γι' αυτό και οί συνήθεις εκφράσεις: 'Ερωσ νικητής, έρωσ άδάμαστος, έρωσ νικημένος, έρωσ τροπαιοῦχος. (Κα Νέκερ)
... 'Η ποιήσις τῶν αισθήσεων. (Μπαλζάκ)
... 'Η ιστορία της ζωής τῶν γυναικῶν. 'Ενα έπινοῖδιο από τη ζωή τῶν άνδρῶν. (Μαντάμ ντε Σταέλ)
... Για τις κοινές ψυχές, μία κατάκτησις. Για τις άνωτερες, μία θυσία. (Κουστιν)
... Κάτι που δεν μοιάζει με τίποτε άλλο. (Ρισσελιέ)

'Η Νίνα έμεινε για λίγο σιωπηλή. Στο τέλος, με φωνή που έτρεμε, κατάφερε να ψιθυρίση:
—Τὸ πιστεύεις αυτό για μένα;!... Είναι ποτέ δυνατό να τὸ πιστεύης;!... —Είν' άδύνατο να μην τὸ πιστεύω... —Τόσο τιποτένια, τόσο χυδαία με νομίζεις;... —Και περισσότερο από τόσο!...

Καταλαβαίνεις λοιπόν, με μια τέτοια ιδέα πούχω σχηματίζει για τὸ άτομό σου, αν είναι δυνατό να σε βλέπω μπροστά μου, και να υποφέρω την παρουσία σου!... Γι' αυτό, φύγε, σου ξαναλέω, τὸ γρηγορότερο από εδῶ μέσα!...

Σαν ύαινα εκείνη, χύμηξε τότε άπάνω του, σα νάθελε να τὸν σκίση. Τούχωσε τὰ νύχια της στο πρόσωπο, τὸν χτύπησε με τις γροθιές της, τὸν δάγκωσε. 'Ο Μαράλης περιωρίστηκε ν' άμύνεται. Εύρισκε ταπεινὸ για τὸν εαυτό του να χτυπήση αυτή τη γυναίκα.

Πάνω στο πάλημα, τὸ ελαφρότατο κιμονὸ που σκέπαζε τὸ κορμί της Νίνας γλύστρησε, κι' η σφιχτή της σάρκα πρόβαλε γυμνή στα μάτια του. Τὸ κορμί της βρέθηκε σε μια στιγμή σφιγμένο μέσ' στην άγκαλιά του. 'Η έπαφή αυτή μαζί με τὸ πάλημα, φέρανε μια περιεργή ανατάωση, πούμοιαζε μ' αντίδραση, στὸν άντρα. 'Ξαφνικά, κι' είν' η αντίστασις της γυναίκας γονάτιζε μέσα στο ζεστὸ του άγκάλιασμα, και τὰ δάκρυα άρχιζανε να τρέχουν απ' τὰ μάτια της σὲ καυτὰ ατέλεια, τὰ χείλια του γυρέψανε διψασμένα τα δικά της. 'Ενα φιλι γεμάτο μίσος τὸς ένωσε τὰ στόματα, και κάτω απ' αυτό τὸ φιλι, ὁ καυγᾶς έλυωσε, σαν τὸ χιόνι κάτω απ' τὸν καυτερό ήλιο. Δεν βλέπανε τώρα γύρω τους, δε νοιώθανε τίποτε. Κι' έτσι, οὔτε ὁ Μαράλης, οὔτε η Νίνα άκούσαν ένα κλειδί να γυρίζη στην κλειδαριά της έξώπορτας, δεν είδανε ακόμα την έξώπορτα ν' άνοιγη, και στο κατόφλι της να διαγράφονται δυὸ σιλουέτες: Της Ντόρας και τὸ Φλωρά!

'Είναι μερικές σκηνές στη ζωὴ τόσο άπερίγραπτες, που κι' η πιδ επιδεξία πέννα γίνεται άνίσχυρη όταν πρόκειται να τις μεταφέρει στο χαρτί. Μιά τέτοια, χωρίς άλλο, ήτανε κι' η σκηνή αυτή: 'Απ' τὰ τέσσερα πρόσωπα, κανένα δε φαινότανε ναχη συναισθησις της πραγματικότητος. 'Η Ντόρα είχε σκεπάσει τὰ μάτια της, σα νάθελε να σβύση απ' τις κόρες τους τη φριχτή εικόνα, που, αλλοίμονο όμως, είχε χαραχτή άπάνω τους ανεξίτηλα... 'Ο Φλωράς, που φαίνεται πως είχε κάνει άπεγνωσμένη προσπάθεια για να συγκρατήση τη Ντόρα πριν μπη στη γκαρσονιέρα, της κρατούσε ακόμα μ' ένα μηχανικό και σπασμωδικὸ σφίξιμο, τὸ χέρι. 'Ο Μαράλης ήτανε κατακόκκινος, από ντροπή κι' από θυμό, και πότε χαμήλωνε τὰ μάτια του, σαν τὸ μικρὸ παιδί που τὸ πιάνουνε να κάνει μια φοβερή άταξία, πότε κυττούσε με βλέμματα φλογερά τὸ σύμπλεγμα τὸ Φλωρά και της γυναίκας του. 'Η Νίνα, τέλος, μισοκρυμμένη κάτω απ' τὸ άραγνοῦφαντο κιμονὸ της, σε μια γωνία κουλουριασμένη πὸ ντιβανιού, ήτανε από δλους η πιδ ένοχη, η πιδ λίγο ντυμένη, κι' η πιδ ψυχραιμη.

'Ενα συνεχία στο έπόμενον)

Τὸ ζευγάρι

'Ενας αισθηματικός διάλογος τὸ Φρ. ντ' 'Ορζεβάλ

μου μου εἶπε τὰ καλλίτερα λόγια γι' αυτή την κοπέλλα...

(Αυτὴ τὴ φορά, ἡ 'Οδέττη ξεπάει σ' ένα νευρικό γέλιο, που σιγά-σιγά μεταδίδεται και στὸν Μωρίς).

είναι έτσι, δεσποινίς; (Χαμογελάει βλακωδῶς).

ΟΔΕΤΤΗ: Βεβαίως. ΜΩΡΙΣ (άποφασισμένος να μη διακόψη τη συνομιλία): 'Ο πατέρας μου ήταν μηχανικός στος σιδηροδρόμους Παρι — Λυών — Μεντιτερρανέ... Είμαι ὁ μονάκριβος γιός του... 'Εχω, όμως, δυὸ άδελφές. 'Η πρώτη έχει τρία παιδιά... 'Η δεύτερη βρίσκεται στις άποικίες, όπου ὁ άντρας της είναι υπάλληλος. 'Εχετε πάει σε καμμιάν άποικία, δεσποινίς;

ΟΔΕΤΤΗ: 'Όχι. Δεν έχω ταξιδέψει καθόλου.

ΜΩΡΙΣ: Σᾶς άρέσουν τὰ ταξίδια;

ΟΔΕΤΤΗ: Πολύ.

ΜΩΡΙΣ: Κι' έχετε δική. Τὰ ταξίδια μορφώνουν, όπως και τὸ διάσασμα. Διαβάζετε πολύ, δεσποινίς;

ΟΔΕΤΤΗ: Πάρα πολύ.

ΜΩΡΙΣ: Κι' εγώ. Ποιά βιβλία προτιμάτε; Τὰ μυθιστορήματα;

ΟΔΕΤΤΗ: Ναι, άλλ' όχι άποκλειστικῶς.

ΜΩΡΙΣ: 'Θ' αγαπάτε, φανταζομαι και τὰ σοβάρια βιβλία...

ΟΔΕΤΤΗ: Ναι, τὸ πετύχατε.

ΜΩΡΙΣ: 'Αξίζει τὸν κόπο να διαβάξη κανείς και κάτι σοβαρότερο. 'Εμένα αἴφνης μ' ενδιαφέρει πολύ ἡ ιστορία. Διαβάζω Μισελέ, Ταιν... Μ' άρέσουν, όμως, και τὰ μυθιστορήματα... ἰδίως ὅσα είναι φιλοσοφικά... Πρέπει να ξέρετε ὅτι δεν βγαίνω πολύ έξω. Τὰ βράδια τὰ περνῶ κλεισμένος στο σπίτι και διαβάζοντας. 'Εσείς βγαίνετε πολύ έξω, δεσποινίς;

ΟΔΕΤΤΗ: Πολύ άραιά, πάντοτε δε με τὴν μητέρα μου... Γιὰ νῦμαι ειλικρινής, ἡ κοσμική ζωὴ δεν με τραβάει...

ΜΩΡΙΣ: Πόσο σᾶς νοιώθω!... Μην φαντάζεσθε, όμως, ὅτι είμαι και κανέναν άγριάνθρωπο. 'Εξ άλλου, ὅταν θά παντρευτῶ (δεύτερο βλακῶδες χαμόγελο) θά γίνω περισσότερο κοινωνικός... Πάντοτε, όμως, μετρημένα πράγματα... 'Αλήθεια, τί εύχάριστη σύμπτωση να συναντηθῶμε σήμερα εδῶ... Ποτέ δεν φανταζόμουν ὅτι θά εῦρισκα στης θείας μου μια κοπέλλα που θά είχε τις ίδιες κλίσεις με μένα...

ΟΔΕΤΤΗ: Μὰ δεν είπα ὅτι συμφορονομε άπολύτως...

ΜΩΡΙΣ: Τὸ μαντεύω, όμως... 'Η θεία μου μου εἶπε ὅτι αγαπάτε πολύ τη μουσική.

ΟΔΕΤΤΗ (συγκρατώντας με κόπο τὰ γέλια της): 'Αλήθεια; Πῶς τὴν ήρθε αυτή ἡ ιδέα;...

ΜΩΡΙΣ: 'Δηλαδή, μου εἶχε πη κάποτε ὅτι γνωρίζει μια κοπέλλα που λατρεύει με πάθος τη μουσική. Φαντασθηκα, μόλις σᾶς είδα, ὅτι έπρόκειτο για σᾶς...

ΟΔΕΤΤΗ: 'Ισως...

ΜΩΡΙΣ: Δεν σᾶς άποκρύπτω επίσης ὅτι ἡ θεία

ΟΔΕΤΤΗ: Κι' είσθε βέβαιος... χᾶ, χᾶ... Είσθε βέβαιος ὅτι ἡ κοπέλλα αυτή είμαι εγώ;

ΜΩΡΙΣ: 'Ετσι θέλω να πιστεύω... 'Η μάλλον ήθελα να τὸ πιστεύω... Τώρα, όμως, βλέπω ὅτι...

ΟΔΕΤΤΗ: Τί βλέπετε;... 'Ότι τὰ έγκώμια της θείας σας δεν ταιριάζουν σε μένα;

ΜΩΡΙΣ: Δεν θέλω να πῶ αυτό ακριβῶς, δεσποινίς, άλλὰ να... Βλέπω ὅτι είσθε πιδ διαφορετική από ὅτι σᾶς φανταζόμουν...

ΟΔΕΤΤΗ: Καὶ ἡ διαφορά αυτή είναι πρὸς τὸ καλλίτερο ἢ πρὸς τὸ χειρότερο;

ΜΩΡΙΣ: Μὰ σᾶς πῶ... 'Αλλ' αυτή τὴ φορά, θά μιλήσω με ειλικρινία και ὅτι είναι να γίνη, ἄς γίνη... Δεν είμαι καθόλου τέτοιος ὅπως θέλησα να σᾶς παρουσιασθῶ, δεσποινίς... 'Η φιλοσοφία δεν με τραβάει καθόλου και τὰ βράδια μου τὰ περνῶ όλα έξω... Μου είναι άδύνατο να ζήσω κλεισμένος μέσα στο σπίτι, σαν μισάνθρωπος...

ΟΔΕΤΤΗ: Καὶ όμως με κάνετε να πιστέψω ὅτι ἡ γυναίκα που θά παίρνατε θά ύπεφερε πολύ απ' αυτόν τὸν γάμο...

ΜΩΡΙΣ: Δεν ρτίζα εγώ γι' αυτό... 'Η θεία μου φταίει... 'Ετσι μου εἶπε να σᾶς μιλήσω... Καπνίζετε;

ΟΔΕΤΤΗ: Καπνίζω, άλλ' όχι εδῶ... 'Η θεία σας θά με κακοχαρκτηρίσει... Τί φρίκη μ' αυτές τις γρηές που εξακολουθοῦν να νομίζουν ὅτι ζοῦμε στὸν περασμένο αἰώνα... Σᾶς άρέσουν τὰ σπόρ;

ΜΩΡΙΣ: Τρελλαινομαι. Χορεύετε;

ΟΔΕΤΤΗ: Με μανία... Μ' άρέσει ἡ κίνησις, τὸ ξενοῦτι, τὸ γέλιο, ἡ χαρά... 'Ω! Τί εύχάριστο που ταιριάζουμε τόσο πολύ!...

ΜΩΡΙΣ: Καὶ πιδ σᾶς εἶπε ὅτι ταιριάζουμε;

ΟΔΕΤΤΗ: Μοῦ τὸ λένε τὰ μάτια σας ἡ θερμὴ της κοῦβέντας σας, ἡ έκφρασις σας. Στην άρνή, δεν μπορούσατε ν' άρθρώσατε λέξι... Τώρα, ἡ γλώσσα σας λύθηκα και μιλάτε μέσα από την καρδιά σας... 'Ω! Δεν ξέρετε τί κομικός που είσθε ὅταν μου μιλούσατε για φιλοσοφία...

"Ελεγα από μέσα μου: «Κρίμα στο παιδί!... Καί είναι ο άφιλιτος τόσο νόστιμος.»

ΜΩΡΙΣ: "Αλήθεια, το είπατε αυτό; "Ωστε, λοιπόν, με βρίσκετε νόστιμο;"

ΟΔΕΤΤΗ: "Υπερβολικά. Μην κορδώνεσθε, όμως, δεν σας είπα ότι είμαι έρωτευμένη μαζί σας... Αυτό... μπορεί να γίνει αργότερα... Προς το παρόν, μ' άρεσει τρομερά η συντροφιά σας... Θα βλέπαμε συχνά;"

ΜΩΡΙΣ: "Όσο πιο σπάνια θέλετε, δεσποινίς..."

(Η μητέρα της Οδέττης και η θεία του Μωρίς επιστρέφουν. Οι δύο νέοι ξαναπαίρνουν το ίδιο σοβαρό ύφος.)

ΚΥΡΙΑ ΜΠΕΡΤΙΝΥ: "Ελπίζω, κύριε, να μη σας έπληξε η συντροφιά της κόρης μου. Άνοιξε καθόλου το στόμα της;"

ΜΩΡΙΣ: "Η κόρη σας, κυρία μου, είναι υπέδειγμα νοικοκυροπούλας. Λόγια μυαλωμένα, ιδέες θετικές, γνώσεις σπουδαίες. Τά συγχαρητήριά μου. Πολύ δύσκολα βρίσκονται τόσο σοβαρά κορίτσια στη σημερινή εποχή. Ο άντρας που θα την πάρει θα είναι εύτυχης."

(Η Οδέττη χαμηλώνει το βλέμμα της και κοκκινίζει σαν φραγκοπαναγιά. Η κυρία Μπερτινύ αλλάζει ένα βλέμμα με τη θεία του Μωρίς και άμεσα, η θεία λέγει:)

ΘΕΙΑ: Πρώτη φορά άκουω τον άνεψιό μου να εκφράζεται με τέτοια λόγια για μία κοπέλλα. Αυτό συμβαίνει, γιατί και η Οδέττη είναι πράγματι ένα διαμάντι. (Και σκύβοντας στο αυτί της μητέρας της Οδέττης): Τι σας έλεγα εγώ; Το ζευγάριμα πέτυχε. Τα δυο παιδιά αιριάζουνε περίφημα! Θ' αποτελέσουν ένα σοβαρό ζευγάρι... Κι' όχι σαν τα σημερινά θεότρελλα αντρόγυνα!...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤ' ΟΡΖΕΒΑΛ*

Μικρά περίεργα

Η είκοσαέτις Γιαπωνέζα Καζούγιε Κοζίμα, η οποία εξησφάλισε στην Ίαπωνία την έκρηξη της στο παγκόσμιο πρωτάθλημα της ελευθέρως κολυμβήσεως των 400 μέτρων και στους Ολυμπιακούς αγώνες του Λός Άντζελες το 1932, προσέφερε τον εαυτόν της ως σύζυγο σε κάθε άποικο πατριώτη της του Μαντζουκούου.

Η Κοζίμα έλαβε τόσες πολλές προτάσεις, ώστε αναγκάστηκε να τραβήξει κλήρο και να πάρη τον τυχερό.

Στο Βόρειο Καμερόν και τη Νιγηρία οι ιθαγενείς εκδηλώνουν κατά περίεργο κι' επικίνδυνο τρόπο τον τυχοδιωκισμό τους.

Συγκεντρώνονται στην όχθη ενός βάλτου και στο πιο στενό του σημείο κι' εκεί στοιχηματίζουν ανάμεσα τους αν θα περάσουν κολυμπώντας στην άλλη όχθη χωρίς να φαγωθούν από τους κροκόδειλους.

Έτσι ο πολυπρόσ και ο τυχερός συνάμα θα είναι ο νικητής. Οι άλλοι ή θ' αργηθούν να κολυμπήσουν ή θα φανωθούν από τα δρόμια έρποντά.

‘Η όμπρέλλα και η ιστορία της

Α Σ άρχισουμε από το τέλος αυτής της ιστορίας, όπου διαβάζεται το όνομα του κυρίου Τσάμπερλαν. Το ξέρετε ότι ο συμβολισμός της όμπρέλλας του Άγγλου πρωθυπουργού, την όποιαν έχουμε σήμερα ως σύμβολο του πνεύματος της ειρήνης, ωφείλεται σ' ένα άστέιο ενός φωτορεπόρτερ; Ένας αντίπρόσωπος του εικονογραφημένου τύπου, απ' αυτούς που λυμαινούνται καθημερινώς την Ντάουνινγκ Στρήτ, συνέλαβε μία μέρα έξερχόμενον του αυτοκινήτου του για να πάη στο μέγαρον υπ' αριθμόν «10» στον πρωθυπουργό, κρατούντα στα χέρια του τρεις όμπρέλλες κλειστές, ενώ ο θυρωρός του πρωθυπουργικού μεγάρου, κρατούσε μία τέταρτη, άνοιχτή αυτή, πάνω από το κεφάλι του. Νά τις ξανάφερνε από το Σέκερ τάχα, όπου τις είχε ξεχάσει; Κανείς δεν το ξέρει. Πάντως όμως από κείνη την ημέρα το όργανο αυτό έγινε το σύμβολο της ειρήνης και των πολιτικών βλέψεων του Άγγλου πρωθυπουργού.

Και προχωρούμε, συνεχίζοντας την ιστορία της όμπρέλλας. Οι πρόγονοί μας συχνάινονταν την τόσο ενοχλητική όμπρέλλα. Δεν είναι και τόσο ευχάριστο πράγμα, επειδή το πρωί έτυχε να ψιχαλίζη, νάσαι καταδικασμένος να κυκλοφορήσ όλη μέρα με την όμπρέλλα στο χέρι. Έτσι στα 1769 ένας Γάλλος έμπορος λανσάρει τις «κονίνες όμπρέλλες», τις όποιες χρησιμοποιούσε ο κόσμος, νοικιάζοντάς της για το Α. ή Β. χρονικό διάστημα.

Στην Λεωφόρο Παρμαντιέ των Παρισίων στεγάζεται, στο σπίτι ενός υπαλλήλου, Κριμών, μία συλλογή όμπρέλλων. Περιλαμβάνει όμπρέλλες κάθε είδους και μεγέθους, από τις πιο παλιές ως εκείνες που ήταν της μόδας στην εποχή του. Μετά τον θάνατο του Κριμών, η συλλογή αυτή περιήλθε εις χείρας ενός άνεψιού του, ο όποιος τον κληρονόμησε, και ο όποιος φρόντισε να την συμπληρώση και να την τελειοποιήση. Κατά το δυνατόν βέβαια. Γιατί η ιστορία αναφέρει τόσες όμπρέλλες, που έχουν καταστή θρυλικές και οι όποιες δεν έχουν περιληφθή στη συλλογή.

Και επί τη ευκαιρία, να η ιστορία μιας όμπρέλλας, γνωστοτάτης για τις περιέργες συνθήκες υπό τις όποιες είχε χρησιμοποιηθή άλλοτε και που αξίζει τον κόπο να την μάθουν οι αναγνώστες της «Εβδομάδος».

Ένας φρουρός, της εποχής του Λουδοβίκου - Φιλίππου, είχε φτιάσει μία όμπρέλλα με τὰ χρώματα

της γαλλικής σημαίας την όποιαν όταν ήταν φρουρός και έβρεχε, την κάρφωνε πάνω στο όπλο του, για να προφυλάσσεται από τη βροχή. Βλέπετε, ο άνθρωπος σαν πιστός ύπηκοος του Βασιλέως, καθόταν όλη νύχτα στο πόστο του, έτοιμος να πεθάνη αν το καλοούσε η ανάγκη, αλλά δεν ήταν διόλου διατεθειμένος να κρουλογηθή.

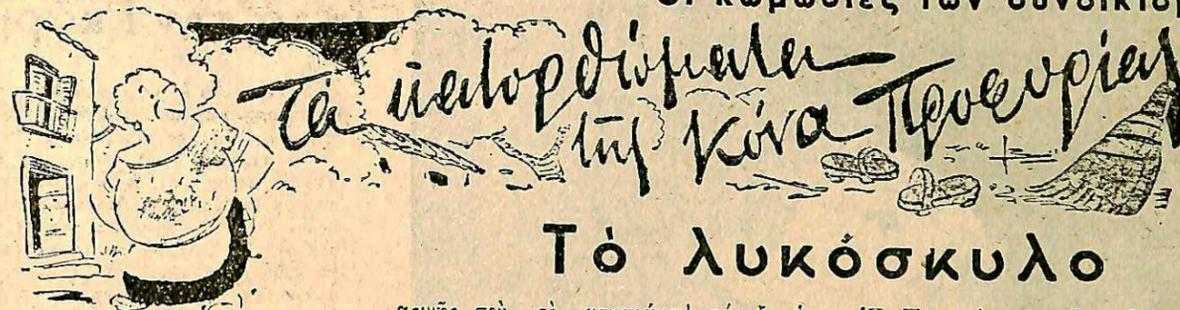
Κάποτε, μία χωριάτισσα πήγε από την Ώβέρν στο Παρίσι για να βρή δουλειά να ζήη. Ήταν άγραμμάτη σχεδόν, αλλά κοθόλου κουτή, όπως αποδείχτηκε εκ των υστέρων. Νοίκιασε στο καρτιέ Ντε Χάλλ ένα μικρομάγαζο για να πουλή όμπρέλλες. Όταν έβρεχε, άρπαζε μία όμπρέλλα στα χέρια και έτρεχε και την προσέφερε σε όποιον διαβάτη έβλεπε να μην έχη.

Μία μέρα προσέφερε το έμπορεύμα της σ' έναν νέο μουσκεμένο ως τὰ κόκκαλα, που πήγαινε στη Νομική Σχολή. Ο νέος αυτός ήταν γυιός ενός συμβολαιογράφου. Το στρατήγημα της χωριάτισσας αυτής τουόκανε εντύπωση. Και την έπομένη άφοδ σκέφτηκε και ξανασκέφτηκε τὰ ύπερ και τὰ κατά της προσφοράς που έτοιμαζόταν να κάνη, επέστρεψε στο μαγαζί της χωριάτισσας και της πρότεινε να της δώση τὰ άπαιτούμενα να άνοιξουν μαζί όμπρέλλάδικο πολυτελείας στην όδο Μονμάρτης.

Νά έπεκταθούν σε λεπτομέρειες; Πριν περάσουν δέκα χρόνια, ο οίκος Μακερόν αντιπροσώπευε ένα κεφάλαιο δύο εκατομμυρίων φράγκων. (Δώδεκα σημερινών δηλαδή). Ας σημειωθή ότι η χωριάτισσα αυτή είχε τρεις ώραιότατες κόρες, οι όποιες προσέφεραν τις ύπηρεσίες τους στο κατάστημα.

Η μία απ' αυτές παντρεύτηκε τον στρατηγό Σαρλεμάν. Η δεύτερη τον γυιό του συμβολαιογράφου, ο όποιος σκέφτηκε την έπιχειρήση. Ο νέος αυτός λεγόταν Άλέξης - Αντρέ Ντόον. Η οικογένειά του, γνωστοτάτη στο Παρίσι της εποχής, κρατούσε ένα μέγαρο πολυτελέστατο στο καρτιέ Σαιν-Ζώρς, που η κυρία Ντόον τόκανε κέντρο φιλολογικό σιγά-σιγά. Έσυχναζαν όλοι οι γνωστότεροι άνδρες της εποχής. Μία μέρα έπηγε ένας νέος από το Αΐξ, όνομαζόμενος Άδόλφος Θιέρσο. Η κυρία Ντόον τον έκανε γαμβρό της. Σε λίγο έγινε πεθερά του πατρός της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Κι' αυτό, χάρις σε μία όμπρέλλα. Δεν θάταν λοιπόν σωστό η όμπρέλλα αυτή να φυλάσσεται στην τιμητικώτερα θέση του οικογενειακού μουσείου των Ντόον;

Μ ΕΣΑΝΥΧΤΑ. Η ζέστη του Ίουλίου έκανε ακόμα τὰ μικρά σπιτάκια στο συνοικισμό του Βύρωνος. Τὰ παράθυρα όρθάνοιχτα για να δώσουν λίγη άροσιά στον κόσμο που κοιμότανε μέσα στις καμαρούλες.

Πολλοί προτιμούν τις ταράτσες, μερικοί δέ ακόμα και το πεζοδρόμιο της πόρτας τους.

Ένα γαϊούμα σκύλου ζύπνησε τον κόσμο. Ήταν ένας λυκόσκυλος που κυνηγούσε μία γάτα και γαϊούζε σαν μπάσας. Η Προφουρία βγήκε στο παράθυρο με τὰ νυχτικά της.

— Καλέ πιά! Τι τυραννία είν' αυτή, γι' αυτό το μαντρόσκυλο! Ήσυχία δεν έχουμε μέρα και νύχτα!

Η Σταματούλα του Γειαδού φώναζε από την ταράτσα της.

— Μου ζυπνάει το μικρό Προφουρία μου κάθε βράδυ. Θαρρείς πως τώγει τάμα. Κ' ύστερα βολοδέρνω ως το πρωί να το μερώσω!

Ο σκύλος εν τώ μεταξύ χαλούσε τον κόσμο στο δρόμο.

— Ούστ! Ούστ! Πού να σε φάη που έχεις ψυρόσκυλο! φώναζεν η Προφουρία. Καλέ σε τουροκομαγάλά θροισκόμασε, που δεν κοιτούσε κανείς να χτυπήση κιοπέκι! Έδώ η άστυνομία τὰ συμμαζεύει. Χάθηκε μία φόλα να του ρίξουνε να μās αφήση να σφαλίξουμε μάτι! Ούστ κοπίτη!...

Δυο γρηές με άσπρα νυχτικά και φακιολάκια, βγήκαν στο παράθυρο.

— Έχτές ήλαινε ούλη τη μέρα, είπεν η μία. Ήσοί τέτοια γρουσουζίκιο ζώ!

— Άς φάη το κεφάλι του ιαλλά! είπεν η άλλη. Ποιανού είνε καλέ αυτός ο σκύλος;

Η Προφουρία είχε βγή στην πόρτα της. Πλησίασε το παράθυρο που μιλούσαν οι γερόντισες:

— Κόνα Σμαράγδα μου, έχεις δίκρη, τι και να πής. Καλέ τί καμός είν' αυτός; Είνε τση Λώρας τση Άρμενισσας, εκείνης τση μελαχροίνης που νοίκιασε το χαμοί του Μπαλατά. Καλέ τί τὰ θένε τὰ μαντρόσκυλα μέσα στα σπιτία; Για να γεμίζουνε τον κόσμο ψύλλοι και τσιμουρία!

Η γρηά είπε: — Ίσως πόνε θέλει για ασφάλεια.

— Ήσοί! Νά μη την κλέψουνε τη Σουλταν τσαίρ. Έχει θλέπεις τὰ μόνιπια και τση μπιζουταρίσ; Καλ' εκείνη φορτώνεται μαπόχαντρα στο λαιμό και γυαλένια βραχιόλια και ψεύτικες καρφίτσες που θαρρείς πως είναι γιάδαρος από το τενκε-μαχαλέςη! Νάτωνα πάλι ο ψώφος άρχισε! Ούστ! Ούστ!

Ο σκύλος κυνηγώντας τη γάτα πέρασε ανάμεσα στα πόδια της Προφουρίας και παρά λίγο να την αναποδογυρίση στο δρόμο.

— Τρομάρα να σουβρη, και σένα και ε-

κεινης που σε καμαρώνει! φώναζε η Προφουρία.

Η πόρτα ενός σπιτιού άνοιξε και βγήκε ένας φαλακρός με μακρό νυχτικό πουκάμισο, παντόφλες και σκούφο άσπρο.

Ήταν ο δάσκαλος ο κύριος Όμηρος. Κατασυγγισμένος πήρε μέρος στην συζήτηση:

— Μās καταδικάζει εις μόνιμον άγροπνιάν το άποτροβόπιον ζώνη! είπε Είμαι φοβερόν!

— Καλέ κύριε Όμηρε, τί φοβέρα δεν του κάναμε, του κάκου. Θέλει φόλα, φόλα να σε χαρώ.

Ο δάσκαλος προσπαθούσε να δη πού τράβηξε ο σκύλος.

— Προς ποίαν διεύθυνσιν έστράπη; — Καλέ δεν ήντράπηκε ούτε τη διεύ-

— Βοήθεια, χριστιανοί! ξεφώνησε η Προφουρία.

Ουση, ούτε κανέναν, είπε η Προφουρία.

— Μά νοιζώ πως είναι άδασποτος, πρόσθεσε πάλι ο κύριος Όμηρος.

— Ποιανού δεσποτή καλέ! Μη χειρότερα. Είναι τση χαρπούς τση Άρμενισσας και δεν έχει συμμαζευό σαν την κερά του!

— Μά ήκουσα ότι καταδιώκει μιάν γαλήν, είπε ο κ. Όμηρος.

Η Προφουρία διαμαρτυρήθηκε.

— Πόιος τώπος πως είναι Γαλλίδα. Άρμενισσα από το Μπασμαχανέ είναι. Ένα μαχούτι!

Η συνενοήσις πήγαινε ποίμα, όταν μιá γυναικοδία πλησίασε κι' άρχισε να φωνάζη τη γάτα με ψί ψί:

— Έλα ψί, ψί, ψί! Έλα μάτια μου, έλα Ντουνούκα μου, έλα.

Η Προφουρία την άγριοκύτταζε.

— Δική σου είν' η γάτα χριστιανή μου; ρώτησε.

— Δική μου, να σε χαρώ.

— Έμ' τότες γιατί τήνε ξεπορτίσεις; — Έγώ τήνε ξεπόρτισα; Μούφυγε άπό το ντουδαράκι του πεβολιού. Είμαι καινούργια και δεν ήσυνηθισ άκόμα το σπίτι.

Η Προφουρία πήρε ύφος δικαστή: — Νά σου πώ μάτια μου. Σά θέλεις κανείς τση γάτες, τση σφαλά στην κουζίνα του για τση κουφοί.

Η γυναικα θύμωσε: — Δεν είναι σκύλος, είπε, να τη δέσω με λουρί, γάτα είναι, μπορώ να την περιορίσω;

Ο κύριος Όμηρος επένεδη: — Υπάρχει νόμος και άστυνομική διάταξις δια τὰ κατοικίδια ζώα, είπε.

— Υπάρχει και φόλα και ποντικοφάρμακο, είπεν η Προφουρία. Δεν έχει ανάγκη ο καθένας ν' άγροπνή για τὰ ψοφίμια σας!

Έκείνη τη στιγμή πλησίασε μιá μαύρη γατούλα, έσκυψε και την πήρε η νοικοκυρά της κι' ύστερα είπε στην Προφουρία.

— Όποιος φαρμακέψει γάτα πεθαίνει, κερά μου, γιατί σκοτώνει εφτά ψυχές.

— Αυτό να τὰ λές άλλοι! Μη τήνε συμμαζέψης εσύ, και η άλλη το χασαπόσκυλό τση, κι' ένοια σας. Ξέρω τί θα κάνω!

Ο κύριος Όμηρος επένεδη: — Άς θεωρήσωμεν το έπισυόδιον λήξαν, είπε.

— Άηξά η γάτα είνε, δάσκαλε, μὰ τὰ ταίζουνε τὰ ζα, δεν τὰ διώγουνε.

Ο σκύλος εκείνη τη στιγμή ξεπετάχτηκε μπροστά τους και γυμήςε στη γάτα, η γάτα άγριοέψε, έφυγε από τὰ χέρια της νοικοκυράς της, και σκαρφάλωσε στις πλάτες της Προφουρίας.

— Άχου Παναία μου, τὰ νύχια τση! ξεφώνισε τρομαγμένη.

Και καθώς σηκώθηκε ο σκύλος με τὰ μπροστινά πόδια του πελώριος, όθωσε κατ' επάνω της για να φάη τη γάτα, η Προφουρία άίχτησε στον κόσμο Όμηρο.

— Δάσκαλε, σώσε με!

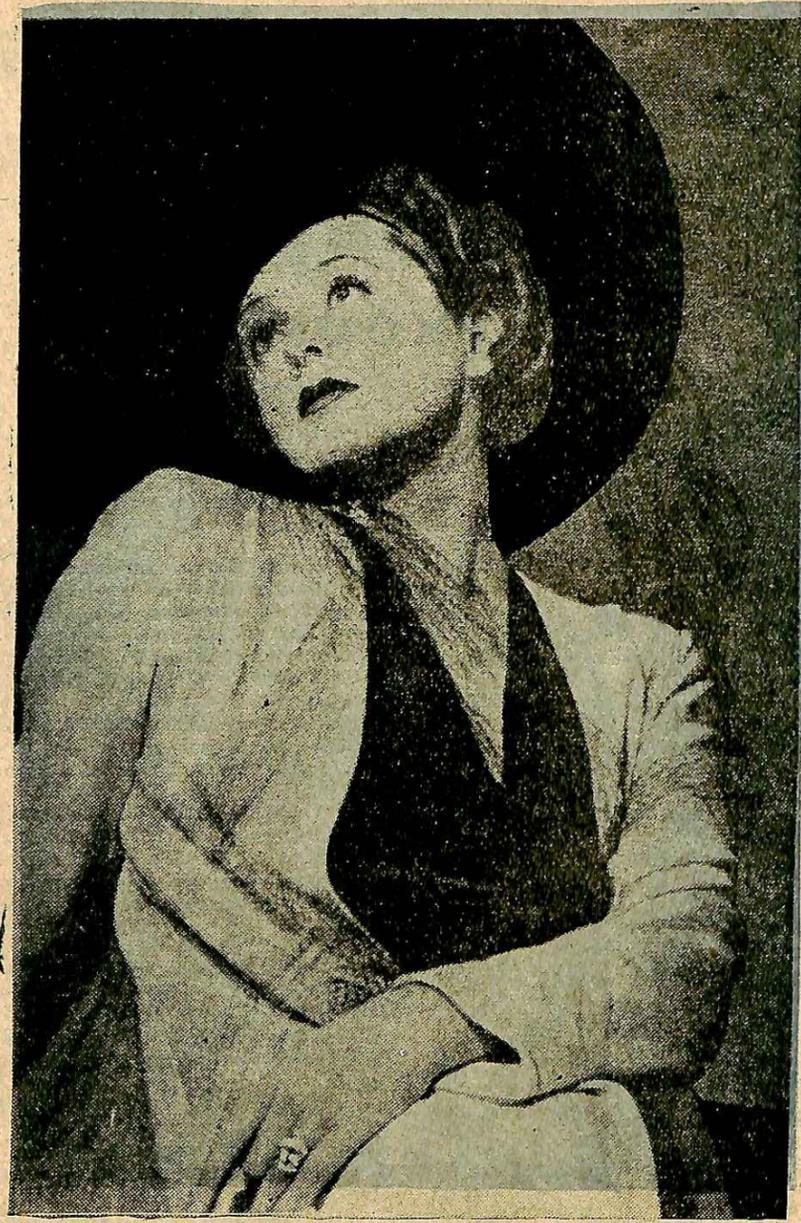
Ο δάσκαλος τρομαγμένος παραπάτησε, έπεσε ανάσκαλα κι' η Προφουρία από πάνω του, ενώ ο σκύλος πηδώντας τους κυνηγеше τη γάτα μέσα στα στενοσόκακα.

— Βοήθεια, χριστιανοί! ξεφώνησε η Προφουρία.

Από παντού τρέξαν άνθρωποι με τὰ νυχτικά τους και σηκώσανε το δάσκαλο, άφοι τον άνέσωσαν κάτω από τὰ έρσπια της Προφουρίας!

Μ' όλα τὰ γάλια της θυωε, εκείνη την ώρα άκόμα, πήγε έξω από το σπίτι της Λώρας της Άρμενισσας, χτύπησε την παλάμη στο παραθυρόφυλλο και φώναζε: — Δεν θγαίνεις, πολυβαίλου, να συμμαζέψης το σκύλο σου! Ένοια σου μαρη! Αν πύχη και σαολικιάσω, θά σε κάψω τζαίο, τζαίο, παληοθηλυκό!

Και σαν την πηγαίνανε σπίτι της, έλεγε: — Ήσοί μασκαρολάκι! Νά πέρω άπάνω στο δάσκαλο, γήρα γυναικα! Νά το μάθη η σιδία σου, θά κακοβάλη, θέ μου συχώρσεέ μου!

Η Ζάρα στην «Ωραία Ουγγαρέζα», μιιά μοντέρνα έλσφρά κωμωδία.

ΜΙΑ ήθοποιος πού θά φθάτη την Γκρέτα Γκάρμπο και θά την ξεπεράσει κιόλας, αφού θάναι μιιά Γκάρμπο πού θά τραγουδά και θά χορεύη. Αυτή ήταν ή κριτική των ανθρώπων του κινηματογράφου, όταν έδω και τέσσερα χρόνια είδαν την δοκιμαστική ταινία της Ζάρα Λεάντερ, της Σουηδής ήθοποιού.

Μιιά νέα Γκρέτα Γκάρμπο. Ίσως. Έπει του παρόντος ένα είναι βέβαιο, ότι ή Ζάρα είναι εξέισυ μυστηριώδης, και άπροσπέλαστη με την ένδοξη συμπατριώτισσά της.

Η ιδιωτική της ζωή κρατείται ζηλότυπα μυστική και τó κοινόν ελάχιστα πράγματα ξέρει γι' αυτήν. Άκριθώς όπως συμβαίνει και με τή «Θεία Γκρέτα». Γι' αυτό, αξίζει να κούμε λίγα λόγια γιά τή ζωή της.

Στόν τόπο των μαγεμένων δασών

Τό Κόρσταντ είναι μιιά μικρή πόλις του Βέρμλαντ, γεμάτη θαλασσιές λίμνες και δάση άτελείωτα όπου ό κάθε βοάχος και τó κάθε δέντρο έχουν τó θυλό τους. Έκει γεννήθηκε και μεγάλωσε ή Ζάρα, παιδί μιιάς οικογενείας παστώρων ή οποία επί αιώνας τώρα, προσφέρει στρατιώτες στό Χριστό.

Λένε ότι ή Σέλινα Λάγκερλεο ή Σουηδή μυστοιστοριογράφος εμπνεύστηκε απ' τήν ιστορία ενός από τους προγόνους της Ζάρα τόν άξέλαστο τόπο του Γκέστα Μπέολιχ πού πούσε ολόφυγα τήν ελευθερία του, αλλά ήταν σκλάβος των παθών του.

Η Ζάρα μεγάλωσε ανάμεσα σε τρείς αδελφούς άσπυροτάτους και έναν πατέρα πούξερε τόσο να επιβάλλεται όσο και να γίνεται αγαπητός και από τόν όποιον κληρονόμησε τά μεγάλα όνειροπόλα μάτια

Είκοσι χρόνια μετά την Γκάρμπο

της και σε μιιά μητέρα ζωηρή, μιιά χωριάτισσα όλη ζωή, πού καθυθύνε μόνη της τή ζωή της οικογενείας.

Ο μεγάλος έρωσ θυμωσ, της Ζάρα ήταν ή γιαγιά της. Σαυτήν κατέφευγε όταν τά θλιβερά χειμωνιάτικα θρόαυα γυρονούσε από τó σχολείο και έτρεχε στη φωτιά γιά να ζεστώνη τά κατακόκκινα από τó κρύο χέρια της. Τότε ή γιαγιά, με τήν άργόσυρτη γλυκεία φωνή της χοχίζε και διηγόταν στή μικρή τούς παληούς υπέροχους θρόλους του Βέρμπλαντ, πού τόσο θαθεία έχουν χαράχθει μασ' στην ψυχή της.

Μιιά ένδάρρυνσις της Πάβλοδας

Σέ ηλικία τεσσάρων ετών ή Ζάρα άρχισε να πέρνη μαθήματα μουσικής και δύο χρόνια αργότερα, στή γιορτή του πατέρα της, έπαιξε ένα «βάλς» του Σοπέν με τόση λεπτότητα και δεξιότητα πού εξέπληξε όλα τά μέλη της οικογενείας της. Αργότερα ή κλίσις της Ζάρα εκδηλώθηκε ακόμα πιό έντονα και ό πατέρας της τής επέτρεπε να συνοδεύη στό άρμόνιο τούς ύμνους του εκκλησιαστικού χορού. Οι πιστοί, όμως, πού άνεφεραν τήν μικρή ως παράδειγμα στα παιδιά τους, θά εξαίσταντο πολύ, ειμείθα βέβαιοι, αν μάθαιναν ότι ή κόρη του παστορός των εδανειζόταν δίσκους τζάζ από τίς φίλες της και άζησκείτο σε χορούς εκκεντρικούς, κάθε φορά πού έμενε μόνη σπίτι.

Ός τότε τίποτα δέν έδειχνε ότι ή μικρή θά γινόταν μιιά μέρα κάτι άλλο από μητέρα πολυμελούς οικογενείας... Εαφνικά, μιιά μέρα τά πράγματα αλλάζουν. Ένας περιοδεύων θιασός περνά από τó Κόρσταντ. Η Ζάρα παρακολουθεί μιιά παράσταση του «Πιέρ Γκύντ» και μέσα στή γοητεία της μουσικής, των χορών και των παράξενων διακόσμωων, τής φαίνεται ότι βλέπει ζωντανευένους τούς παληούς θρόλους πού άκουγε να τής διηγούνται άλλοτε. Και από τότε παίρνει τήν άπόφασή της: Θά γινόταν ήθοποιός. Τελείωσε.

Βέβαια ή οικογένεια κατεξαιστανται και φωνάζει. Μιιά άπόγονος των παστώρων του Κόρσταντ ήθοποιός! Όραίο πράγμα! Και ή Ζάρα καταλαβαίνει ότι πρέπει, προσωρινά τουλάχιστον, να πάψη Προσποιείται ότι ξεγνά τó παιδικό όνειρο. Ύστερ, από λίγο όμως καιρό, σε ηλικία δεκαεξή ετών, άραβωνιάζεται υ' έναν ήθοποιό, τόν Λεάντερ, χωρίς να λάβη διάλογο υπ' όψει της τίς αντιρρήσεις των δικών της.

Ο γάμος γίνεται και τó ζεύγος των νεονύμφων έγκαθίσταται στή Ρίγα. Σε λίγο όμως ή Ζάρα χωρίζει από τόν Λεάντερ, τόν όποιον άλλοτε δέν παντρεύθηκε παρά από καπρίσιο. Και τότε στρέφεται εκεί όπου νομίζει ότι θά βρη τήν άπατομένη ύποστήριξη γιά τήν πραγματοποίηση του όραίου της όνειρου. Τής δίδονται ένα σωρό ύποσέσεις, αλλά τίποτε περισσότερο και ή Ζάρα νοιώθει να ρθειρεται και να πληττει μέσα στή μεγαλύτερη παληά πόλη.

Μιιά μέρα παρουσιάζεται στή Άννα Πάβλοβα πούταν περσική με τó θιασό

Η Σουηδία μας προσφέρει τήν ΖΑΡΑ ΛΕΑΝΤΕΡ

της από κεί. Η μεγάλη χοροεύτρια κατακτάται απ' τή χάρη και τή λεπτότητα των κινήσεων της νέας. Τής λέει μερικά λόγια ένθαρρυντικά και αυτό είναι άρκετό γιά να νοιώση ή Ζάρα όλες τίς ελπίδες της να ξαναζωντανεύουν.

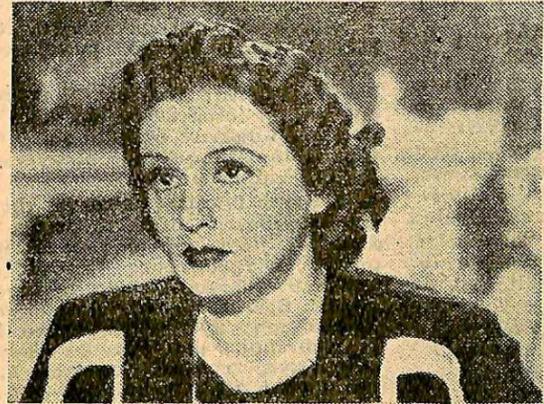
Είναι άληθ.νó τó χρώμα των μαλλιών σας;

Άλλωστε πλησιάζει ό καιρός πού ή πίστις της και ή επιμονή της θά πάρουν τήν άνταμοιδή τους. Μιιά

μειώνει επιτυχία καταπληκτική, άνευ προηγουμένου. Επί έναν ολόκληρο χρόνο παίζει τó ίδιο έργο, αλλά αφού πρώτα, με τήν άδεια του Λεχάρ, μετέτροψαν λίγο τή μουσική και τήν κανόνισαν σύμφωνα με τή φωνή της Λεάντερ.

Η πόλις ολόκληρη, δέν μιλάει πιά παρά γιά τή Λεάντερ, ή οποία λαμβάνει τó τίτλο ατής μεγαλύτερας Σουηδής ήθοποιού.

Στό διάβολο ή Λεάντερ

Η Ζάρα στό φυσικό της

μέρα ό Έρνότ Ρόλφ, ό «Σήγκφριδ τής Σκανδιναυία» περνά απ' τή Ρίγα με τó θιασό του. Η Ζάρα χαλά τόν κόσμο γιά να καταφέρει να γίνη δεκτή απ' τόν περίφημο διευθυντή, αλλά αυτός, κουρασμένος απ' τίς τέτοιου είδους προτάσεις πού του γίνονται κάθε μέρα, κάνει τόν κούφο. Η Ζάρα τότε πάει έξω απ' τó θέατρο και αρχίζει να κόβη βόλτες κάτω από τήν βροχή και τόν άέρα, ώπου κατορθώνει να συλλάβη τόν Σκανδιναυό μεγίστα του θεάτρου.

Αυτός κυττάζει κάμποση ώρα προσεκτικά τή νέα πού του μιλάει με τόση φλόγα ρίγνει ύστερα τó βλέμμα στα άφθονα χρυσά μαλλιά της και άπότομα τή ρωτά: «Είναι φυσικό τó χρώμα των μαλλιών σας»; Η Ζάρα είναι υπερήφανη γιά τά μαλλιά της και με χαρά της άποκρίνεται καταφατικά. Ο Ρόλφ, τότε δέχεται να άκούση τή νέα. Η Λεάντερ τραγουδά και άμέσως της προσφέρονται σαράντα κορώνες προκαταβολή και μιιά θέσις στό θιασό του Ρόλφ.

Οι πόρτες της επιτυχίας της έχουν πιά άνοιγθ. Για τόν περισσότερο κόσμο ή τύχη προχωρεί άργα και ύστερα από μιιά άρχή πού ύπόσχεται πολλά βασανίζονται χρόνια και χρόνια γάνοντας μέσα με τή μέρα όλες τίς χουσές τους ελπίδες. Άλλά δέν γίνηκε έτσι με τόν Λεάντερ. Είγε γίνει πιά ή άρχή και ή τύχη δέν θά τής επιφυλάξη πιά καμιά άπογοήτευση!

Και να πώς, Στήν Στοκχόλμη, όπου ό θιασός πηγαίνει γιά μιιά σειρά παραστάσεων ή πρωταγωνίστρια άρρωσταίνει. Η Ζάρα τήν άντικαθιστά στή «Εύθυμη Χήρα» και σή-

μιά μέρα τó «Νταγκεμπλάντ» της Στοκχόλμης στέλνει ένα συντάκτη του να πάρη συνέντευξη της ήθοποιού. Ο ρεπόρτερ λέγεται Φρέντ Φόρσελ, άξιωματικός άλλοτε και τώρα άστυνομικός συντάκτης και ό όποιος άντικαθιστά εκείνες τίς μέρες έναν άρρωστο συνάδελφό του. Ο Φρέντ είναι άνθρωπος του θεάτρου άλλοτε. Ποιός δέν θυμάται τήν ύπέροχη δημιουργία του πέραρα του, τού περιφήμου τραγουδιστή, στή «Μαγεμένη φλογέρα» του Μόζαρτ;

Έτσι ό Φρέντ μπαίνει σαν άνθρωπος του σπιτιού στα παρασκήνια. Μά ή Λεάντερ τού κάνει... άντικάμαρα.

Τόν βάζει και περιμένει. Έξάλλος ό Φόρσελ λει σ' ένα συνάδελφό του «Θά τή στείλω στό διάβολο τή Λεάντερ!».

Λόγια αστόχαστα λ'άγει πού δίνουν άφορη άργότερα σ' ένα χρωτωμένο κελαικούδι.

Και να πώς: Επί τέλους ό Φρέντ γίνεται δεκτός απ' τή Ζάρα. Κλείνονται στο καμαρίνι της και ύστερα από μιιά ώρα κουδένα ό δημοσιογράφος τή ζητά εις γάμον. Πρόκειται περί άμοιβαίου κεραυνοβόλου έρωτος. Όλα ξεγυιούνται, τó θέατρο, ή εφημερίδα, τó άρθρο πού πρόκειται να γραφή... και σε λίγο ή Στοκχόλμη μαθαίνει ότι οι δύο νέοι πρόκειται να παντρευτούν. Όταν ό συνάδελφος του Φρέντ—αυτός πού ήταν μαζί του στα παρασκήνια—τόν συνάντησε άργότερα στή εφημερίδα, τόν ρώτησε ειρωνικά: «Μά δέν είγες πη ότι θά τήν έστελνες στό διάβολο τή Λεάντερ;» Και ό έρωτευμένος άποκρίθηκε γελώντας: «Άκριθώς. Τήν παίρνω εγώ... Έγεις άντίρρηση μήπως;»

Και ή Ζάρα εξακολουθεί να άνεβαίνει, να άνεβαίνει συνεχώς. Στα 1936 της προσφέρουν ένα ρόλο σε μιιά όπερέττα, στή Βιέννη. Ακολουθεί νέα επιτυχία και στο τέλος της προτείνουν να παίξη στό σινεμά. Οι δοκιμές είναι ένθαρρυντικώτατες

αφού άλλωστε γι' αυτά ειπώθηκε έκείνο πού αναφέρουμε στήν άρχή του άρθρου μας.

Η Λεάντερ παίζει στα «Παραμύττα» στο «Χαμπανέζα», στή «Γαλιζία Άλεπού» και σε άλλα φίλμ άκμα όπου άποδεικνύεται άφθαστη σε ρόλους νοσταλγικούς, πανεμένους, γεμάτους μυστήριο και γοητεία.

Η άληθινή Ζάρα Λεάντερ

Και όμως στήν ιδιαίτερή της ζωή ή Ζάρα Λεάντερ είναι ολότρελα διαφορετική απ' ό,τι δείχνεται στα φίλμ.

Ποιός θά μπορούσε άφνης να φαντασθή ότι ή ζωηρή, ή χαρούμενη αυτή γυναίκα πού λαμποκοπει ολόκληρη, είναι μιιά κοσμική κυρία και ταυτοχρόνως μιιά πρώτης τάξεως νοικοκυρά; Τρολλάνεται γιά τó νοικοκυριό της και τής άρέσει να περιποιήται ή ίδια τούς παίχτας της να παίξη δυό ώρες τήν ήμέρα πιάνο αγία να μη σκουριάση και να περιποιηται επίσης ή ίδια τόν άντρα της τόν Φρέντ, ό όποιος από δημοσιογράφος έγινε τώρα ιστορικός μεγάλης αξίας;

Και όμως κάτω από τó καταπληκτικό αυτό πλάσμα κρύβεται τó γεμάτο νοσταλγία και άγριο λιγάκι, κορίτσι του Κάρλσταντ... Η Ζάρα έχει ένα νησιάκι μικροτύσιο κοντά στή Στοκχόλμη. Έκει, έβαλε και τής έφτιαξαν μιιά καλύβα χωρίς κουφό, χωρίς ήλεκτρικό, και κυρίως χωρίς τηλεφώνο.

Πολλές φορές τά αφήνει όλα και πάει και κρύβεται μόνη στό νησί της γιά να άκούση τó ήρεμο φλοίσβισμα του νερού και τόν ψίθυρο του άνεμου, ή γιά να ρεμβάση μπροστά σ' ένα τζάκι με ξύλα πού πετούν φλόγες, να θυμηθ τόν τόπο της τόν νοσταλγικό και τόν γλυκό...

Τόν όνειρομένο κόσμο του Βέρμλαντ του Γκέστα Μπέολιχ, τά άτελείωτα δάση τά γεμάτα γιόνια... Τόν άληθινό κόσμο της Ζάρας Λεάντερ...

ΛΑΝΤΙΣΛΑΣ ΓΚΑΡΑ

Η Ζάρα Λεάντερ, είναι μάλλον ό τοπος της «Ωραίας γυναίκας», όπως τήν άντικαθιστανται οι παλαιότεροι, και όχι μιιάς σημερινής στάρ του Χόλλυγουντ.

—'Ο αδελφός μου δεν ξέρει πόσο ύποπέρω, έκαμε εκείνη. Δεν του τὰ είπα.

—Και τί του είπες, λοιπόν; Τί του έγγραφες;

—Το έγγραφο άπλώς ότι παντρεύτηκα: είδες τὸ γράμμα.

—Και τίποτα άλλο, κατόπιν;

—'Όχι.

—'Η μεταβολή φαίνεται πώς έπηρέασε την κυρία μου, έκαμα έγώ. Έχει ανάγκη από αγάπη, από τρυφερότητα, και όπως φαίνεται δεν την ηδρε...

—Νομίζω πώς φταίει ή ίδια παρετήρησε ο Χήθκλιφ. Δεν βλέπεις σε τί χάλια βρίσκεται; Δεν ένδιαφέρεται να μου άρέσει. Δεν θά τὸ πιστέψης άν σου πῶ ότι από την έπομένη του γάμου μας ήθελε να έπιστρέψη σπίτι της, κι' έκλαιε διαρκώς. Πρέπει όμως να ξέρη, ότι άν δεν φροντίση λίγο για τον έαυτό της, δεν θά την άφίσω να πατήση τὸ πόδι της έξω. Δεν έχω διάθεση να με ρεζιλιέψη στους ξένους.

—Μά, κύριε, είπα, ελπίζω πώς δεν ξεχάσατε ότι ή κυρία Χήθκλιφ είναι συνηθισμένη να την περιποιούνται και να την ύπηρετούν, όπως ταιριάζει σε μια άρχοντοπούλα σαν κι' αυτήν. Και πρό παντός να της συμπεριφέρονται με τρυφερότητα. Δεν μπορείτε ν' άμφισβάλλετε για την αγάπη της, αφού έγκατέλειψε τὸ σπίτι της, τὰ πλούτη της και τὸς φίλους της για νάρθη με σὰς σ' αυτή την έρημιά!

—Για την αγάπη της, είπες; Μά μήπως είναι σε θέση να διακρίνη τὰ αισθήματά της; Χθές άκόμα μουλέγες πώς με μισεί... Νομίζω πώς είναι ένα άνόητο κι' άμυαλο κορίτσι που δεν ξέρει τί θέλει. Δεν μπορούσα ποτέ να φαντασθῶ ότι υπάρχουν άνθρωποι τόσο κουφίτοι... "Εστὼ κι' άν λέγονται Λίντον... Έγώ, ωστόσο, δεν της άπέκρυφα ποτέ την αλήθεια... Πώς θάταν δυνατό ν' αγαπήσω ένα τέτοιο γελοίο όν; Έξ άλλου, δεν την έμποδίζω να φύγη, εάν τὸ έπιθυμεί... 'Η ένόχληση που μου προκαλεί ή παρουσία της είναι πολύ μεγαλύτερη από την εύχαρίστηση που αισθάνομαι να την τυραννῶ...

—Αυτὰ που λέτε, κ. Χήθκλιφ, είναι λόγια παράφρονος. 'Η κυρία σας φαντάζομαι ότι έπεισή, πώς είσθε παράφρων. Γι' αυτό ίσως σὰς άνέχθηκε ως τώρα. Μά αφού λέτε ότι είναι έλεύθερη να φύγη, είμαι βέβαιη ότι θά έπωφεληθῆ της εύκαιρίας, άν φαντάζομαι, κυρία, να είσθε τόσο μαγεμένη, ώστε να μένετε θεληματικά μαζί του;

—Μην τον άκούς, Νέλλη! Έκαμε ή "Ιζαμπελ με μάτια που έλαμπαν από μίσος. Μην πιστεύεις ούτε λέξη άπ' ό,τι σου λέγει. Είναι ένας δαίμονας που ψευδεται! "Ενα τέρας κι' όχι ένα άνθρωπο άν! Μου είπε κι' άλλοτε πώς μπορούσα να φύγω, δεν θά τολμούσα όμως ποτέ να ξαναρχίσω. Δόσε, μόνο, την ύπόσχεση, Νέλλη, ότι δεν θά μεταδώσης ούτε λέξη από τὰ φριχτά λόγια του στον "Εντγκαρ ή στην Κάτυ. Σκοπός του είναι να φέρη σε άπόγνωση τον άδελφό μου. Μου όμολόγησε ότι γι' αυτό τὸ λόγο με κατέκτησε. Δεν θά τον άφήσω όμως ποτέ να τὸ έπιτύχη. Θά προτιμήσω να πεθάνω! "Ολη μέρα, παρακαλώ τον Θεό να με σκοτώση! Δεν μου μένει παρά μια χαρά: να πεθάνω, ή να τον δῶ πεθαμένο!

—'Ωραία... Αυτὰ άκοούν για σήμερα, είπε ψυχραίμα ο άρχοντας. "Εν ποτέ βρεθῆς σε δικαστήριο, Νέλλη, θά σε παρακαλέσω να θυμηθῆς αὐτὰ τὰ λόγια της. Βλέπεις κι' εσύ ό,τι δεν είναι σε ίσοροπημένη κατάσταση, κι' ότι με τὸ δικη μου της άφήρεσα την έλευθερία της για να την προστατέψω. Μην νομίσης ότι τὸ πράγμα μ' εύχαριστεί έξαιρετικά.

Και στρεφόμενος στην νυναίκα του, συνέχισε: —'Πήγαινε επάνω, τώρα. Θέλω να πῶ κάτι ιδιαίτερος στην Νέλλη Ντήν. Έμπρός, λοιπόν, κουνήσου, παιδί μου! Κι' άρπάζοντάς την, την πέταξε έξω άπ' τὸ δωμάτιο, κι' έπέστρεψε, ενώ έγώ, πήρα τὸ καπέλλο μου για να φύγω. —Μη φύγης άκόμα, Νέλλη! "Ελα εδώ! Πρέπει, με την πειθῶ ή με τή βία, να με βοηθήσης να δῶ την Κατερίνα, κι' άμέσως. Σου όρκίζομαι ότι δεν σχεδιάζω κανένα κακό. Δεν έπιθυμῶ ούτε να προσβάλω, ούτε να έξαγριώσω την κ. Λίντον. Θέλω μόνο ν' άκούσω άπ' τὸ στόμα της πώς είναι, γιατί άρρώστησε, και να την ρωτήσω άν θέλη τίποτα από μένα. Χθές τή νύχτα, την πέρασα ολοκληρη στον κήπο τὸ Τροδσκρος Γκράνζ: τὸ ίδιο κι' άπόψε. Μέρα και νύχτα, θά περιπλανιέμαι τριγύρω, ως ότου βωῶ εύκαιρία να μπῶ. "Αν συναντήσω τον "Εντγκαρ Λίντον, δεν θά διατάσω να τον ξεπαστρέψω, θά τὸς κανονίσω με τὰ πιστόλια μου. Δεν θά ήταν όμως καλλίτερο να άποφύγωμε αὐτές τις συναντήσεις; Και είναι πολύ εύκολο, άν τὸ θελήσης. Θά με βάλης μέσα χωρίς να με δη κανείς, και θά φυλάξης ώστόσο φύγω, με την συνείδηση ήσυχη, ότι έμποδίσες μια συμφορά.

Διαμαρτυρήθηκε στην πρόταση να παίξω τέτοιο προδοτικό ρόλο στο σπίτι όπου ζούσα. Κι' ένόησα πόσο σκληρό και πόσο έπικίνδυνο ήταν να διαταράξω την άνάρρωση της κ. Λίντον για ένα τόσο έγώιστικό σκοπό.

—Τὸ παραμικρὸ γεγονός, είπα, μπορεί να την σκοτώση. Είναι τόσο έξαντλημένη, που δεν θά μπορούσε ν' άνθέξῃ σε μια τέτοια συνάντηση, σὰς βεβαίω! Μην έπιμένετε, κύριε, γιατί άλλοιως, θ' αναγκασθῶ να έιδοποιήσω τον κύριο μου, ό όποιος θά λάθῃ όλα τὰ μέτρα για να περιφρουρήση τὸ σπίτι του!

—'Ετσι, λοιπόν! Έκαμε άγρια ο Χήθκλιφ. Τότε δεν θά φύγης, πριν από αύριο! Θά σε κρατήσω εδώ δια της βίας! Είναι τρέλλα να ίσχυρίζομαι ότι ή Κάτυ δεν θ' άνεχθῆ την παρουσία μου. "Όσο για την έκπληξή της, μπορούσες να την είδοποιήσης, άν ήθελες. Λέγεις ότι δεν προφέρει ποτέ τ' όνομά μου. Σε ποιόν όμως να μιλῆση για μένα; Σὰς θεωρεῖ όλους κατασκόπους του άνδρός της. "Ω, είμαι βέβαιος πώς ζῆ στην κόλαση μαζί σας! Περισσότερο από κάθε λόγο της, ή αιωπή της δείχνει τὰ αισθήματά της. "Ισχυρίζομαι ότι τὸ λογικό της έχει σαλπίει. Πώς θάταν δυνατό να μην τρελλαθῆ μαζί σας; Μπορεί να ζῆση κανείς εκεί που τον τοποθετεί τὸ καθήκον κι' ή άξιοπρέπεια, άν του λείπει ο άέρας και ο ήλιος; Περιμένοντας με τις γελοίες φροντίδες σας να την γιατρέψετε είναι σαν να περιμένετε να μεγαλώση μια δρυς σε μια γλάστρα! Δεν μπορῶ ν' άνεχθῶ μια τέτοια κατάσταση! "Η θά μείνης έ/β, και θά

ποτέ βρεθῆς σε δικαστήριο, Νέλλη, θά σε παρακαλέσω να θυμηθῆς αὐτὰ τὰ λόγια της. Βλέπεις κι' εσύ ό,τι δεν είναι σε ίσοροπημένη κατάσταση, κι' ότι με τὸ δικη μου της άφήρεσα την έλευθερία της για να την προστατέψω. Μην νομίσης ότι τὸ πράγμα μ' εύχαριστεί έξαιρετικά.

Και στρεφόμενος στην νυναίκα του, συνέχισε: —'Πήγαινε επάνω, τώρα. Θέλω να πῶ κάτι ιδιαίτερος στην Νέλλη Ντήν. Έμπρός, λοιπόν, κουνήσου, παιδί μου! Κι' άρπάζοντάς την, την πέταξε έξω άπ' τὸ δωμάτιο, κι' έπέστρεψε, ενώ έγώ, πήρα τὸ καπέλλο μου για να φύγω.

—Μη φύγης άκόμα, Νέλλη! "Ελα εδώ! Πρέπει, με την πειθῶ ή με τή βία, να με βοηθήσης να δῶ την Κατερίνα, κι' άμέσως. Σου όρκίζομαι ότι δεν σχεδιάζω κανένα κακό. Δεν έπιθυμῶ ούτε να προσβάλω, ούτε να έξαγριώσω την κ. Λίντον. Θέλω μόνο ν' άκούσω άπ' τὸ στόμα της πώς είναι, γιατί άρρώστησε, και να την ρωτήσω άν θέλη τίποτα από μένα. Χθές τή νύχτα, την πέρασα ολοκληρη στον κήπο τὸ Τροδσκρος Γκράνζ: τὸ ίδιο κι' άπόψε. Μέρα και νύχτα, θά περιπλανιέμαι τριγύρω, ως ότου βωῶ εύκαιρία να μπῶ. "Αν συναντήσω τον "Εντγκαρ Λίντον, δεν θά διατάσω να τον ξεπαστρέψω, θά τὸς κανονίσω με τὰ πιστόλια μου. Δεν θά ήταν όμως καλλίτερο να άποφύγωμε αὐτές τις συναντήσεις; Και είναι πολύ εύκολο, άν τὸ θελήσης. Θά με βάλης μέσα χωρίς να με δη κανείς, και θά φυλάξης ώστόσο φύγω, με την συνείδηση ήσυχη, ότι έμποδίσες μια συμφορά.

Διαμαρτυρήθηκε στην πρόταση να παίξω τέτοιο προδοτικό ρόλο στο σπίτι όπου ζούσα. Κι' ένόησα πόσο σκληρό και πόσο έπικίνδυνο ήταν να διαταράξω την άνάρρωση της κ. Λίντον για ένα τόσο έγώιστικό σκοπό.

—Τὸ παραμικρὸ γεγονός, είπα, μπορεί να την σκοτώση. Είναι τόσο έξαντλημένη, που δεν θά μπορούσε ν' άνθέξῃ σε μια τέτοια συνάντηση, σὰς βεβαίω! Μην έπιμένετε, κύριε, γιατί άλλοιως, θ' αναγκασθῶ να έιδοποιήσω τον κύριο μου, ό όποιος θά λάθῃ όλα τὰ μέτρα για να περιφρουρήση τὸ σπίτι του!

—'Ετσι, λοιπόν! Έκαμε άγρια ο Χήθκλιφ. Τότε δεν θά φύγης, πριν από αύριο! Θά σε κρατήσω εδώ δια της βίας! Είναι τρέλλα να ίσχυρίζομαι ότι ή Κάτυ δεν θ' άνεχθῆ την παρουσία μου. "Όσο για την έκπληξή της, μπορούσες να την είδοποιήσης, άν ήθελες. Λέγεις ότι δεν προφέρει ποτέ τ' όνομά μου. Σε ποιόν όμως να μιλῆση για μένα; Σὰς θεωρεῖ όλους κατασκόπους του άνδρός της. "Ω, είμαι βέβαιος πώς ζῆ στην κόλαση μαζί σας! Περισσότερο από κάθε λόγο της, ή αιωπή της δείχνει τὰ αισθήματά της. "Ισχυρίζομαι ότι τὸ λογικό της έχει σαλπίει. Πώς θάταν δυνατό να μην τρελλαθῆ μαζί σας; Μπορεί να ζῆση κανείς εκεί που τον τοποθετεί τὸ καθήκον κι' ή άξιοπρέπεια, άν του λείπει ο άέρας και ο ήλιος; Περιμένοντας με τις γελοίες φροντίδες σας να την γιατρέψετε είναι σαν να περιμένετε να μεγαλώση μια δρυς σε μια γλάστρα! Δεν μπορῶ ν' άνεχθῶ μια τέτοια κατάσταση! "Η θά μείνης έ/β, και θά

ποτέ βρεθῆς σε δικαστήριο, Νέλλη, θά σε παρακαλέσω να θυμηθῆς αὐτὰ τὰ λόγια της. Βλέπεις κι' εσύ ό,τι δεν είναι σε ίσοροπημένη κατάσταση, κι' ότι με τὸ δικη μου της άφήρεσα την έλευθερία της για να την προστατέψω. Μην νομίσης ότι τὸ πράγμα μ' εύχαριστεί έξαιρετικά.

φορώντας για τὸν Λίντον και τὸς ύπηρετες του ή θά είσαι φίλη μας, και θά κάμης αὐτὸ που σου ζητῶ. Διάλεξε! Δεν έχω πια ύπομονή ούτε για ένα λεφτό...

"Αδικα άρνήθηκα, διαμαρτυρήθηκα, συζήτησα. Στο τέλος, κατελήξαμε σ' ένα συμβιβασμό: άνέλαθα να πάω στην κυρία μου ένα γράμμα του. Και άν εκείνη δεχόταν να τον συναντήση, ύποσχέθηκα να τον είδοποιήσω, άφου θά φρόντιζα να λείπω έγώ κι' οι άλλοι ύπηρετες άπ' τὸ σπίτι. "Ας έκανε τότε ό,τι ήθελε. "Εκανα καλά ή άσχημα; Δεν ξέρω. Σκεπτόμουνα όμως ότι έτσι άπότερπα μια νέα σύρραξη. Κι' ίσως-ίσως, ή παρουσία του να έπηρέαζε έννοικά την διανοητική κατάσταση της κυρίας μου. Κι' ύποσχόμουνα στον έαυτό μου ότι θά φρόντιζα αὐτή ή συνάντηση ναταν ή τελευταία.

"Ωστόσο, ο δρόμος της επανόδου ύπῆρξε πολύ πιό θλιβερὸς από τὸ ερχομῶ και δίστασα πολύ πριν δώσω τὸ γράμμα στα χέρια της κυρίας Λίντον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16ον
Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Τ Ο ίδιο εκείνο θράδυ ήμουνα βέβαιη —σαν να τον είχα δη— ότι ο κ. Χήθκλιφ γύριζε έξω από τὸ σπίτι. "Απέφευγα να έγώ έξω, γιατί κρατούσα άκόμη τὸ γράμμα του πάνω μου, και δεν είχα καμιά διάθεση ν' άκούσω τις άπειλές του. Είχα πάρει την άπόφαση να δώσω τὸ γράμμα στην κυρία μου σε μια ώρα που θά άπουσίαζε ο κ. Λίντον γιατί δεν ήξερα τί έντύπωση θά της έκανε.

"Ετσι χρειάσθηκε να περάσουν τρεις ολόκληρες μέρες. 'Η τετάρτη μέρα ήταν Κυριακή. "Ολοι έφυγαν στην εκκλησία και μόνο ένας ύπηρετης έμενε μαζί μου για να φυλάη τὸ σπίτι. Είπα λοιπόν σ' αυτόν ότι ή κυρία μου ήθελε πορτοκάλλια, και τον παρεκάλεσα να πάη στο γειτονικό χωριό ν' αγοράση. "Εφυγε άμέσως, κι' έγώ άνέβηκα στο δωμάτιο της κ.Λίντον.

"Η Κάτυ ήταν καθισμένη, όπως συνήθως, πλάι στο παράθυρο, ντυμένη με μια έλαφρή λευκή ρόμπα, κι' ένα σάλι στους ώμους. "Όπως είχα πῆ στον Χήθκλιφ, ήταν τρομερά άλλαγμένη από την άρρώστεια. "Η μεταβολή όμως αὐτή έδινε στην μορφή της μια ύπερκόσμια όμορφιά. "Η λάμψη των ματιών της είχε τώρα αντικατασταθεί από μια γλυκειά και μελαγχολική λάμψη. Τὸ βλέμμα της φαινόταν να μην έγγίζη τὰ άντικείμενα που την περιτρογύριζαν: ήταν διαρκώς στηριγμένο σε κάτι μακρυνό, πολύ μακρυνό, πέρα άπ' τον κόσμο, θάλεγε κανείς. "Επειτα ή άχρότης τὸ προσώπου της και ή ιδιαίτερη έκφραση που της έδινε ή διανοητική της κατάσταση, έδειχναν, παρά την άνάρρωσή της, ότι ή γυναίκα εκείνη δεν άνήκε πια στο κόσμο μας.

"Ενα βιβλίο ήταν άνοιγμένο μπροστά της, και από καιρό σε καιρό ο έλαφρὸς άέρας που φυσούσε, τὸ ξεφύλλιζε. Σίγουρα ο Λίντον τὸ είχε τοποθετήση αὐτῶ γιατί εκείνη ποτέ δεν ζητούσε άπασχόληση στην άνάγνωση, ούτε σε τίποτα άλλο, και πολλές φορές ο άντρας της άδικα προσπαθούσε να της κινήση τὸ ένδιαφέρον για κάτι. Καταλάβαινε την πρόθεσή του, κι' όταν ήταν λίγο ε-

—'Εσὺ κι' ο "Εντγκαρ με σκοτώσατε... —'Ελέετε να σὰς τὸ διαβάσω έγώ, κυρία; Είναι από τὸν κ. Χήθκλιφ... Ξαφνιάστηκε. Τ' όνομα αὐτὸ φαινόταν να φέρη στη θυμῆ της κάτι που προσπαθούσε να τὸ συλλάβῃ. Πῆρε τὸ γράμμα και τὸ κύτταξε προσεκτικά. "Όταν αντίκρουσε την ύπογραφη, άφησε ένα αναστεναγμό. "Ωστόσο, κατάλαθα ότι δεν είχε άντιληφθῆ τὸ περιεχόμενό του, γιατί όταν την ρώτησα τι έπρεπε ν' άπαντήσω, μου έδειξε με τὸ δάχτυλο την ύπογραφη και στήριξε πάνω μου τὰ μάτια της, φλοισμμένα, λυπημένα κι' ερωτηματικά: —'Διαβάστε τὸ τώρα, συνέχισα, γιατί πρέπει να δώσετε μίαν άπάντη-

διάθετη, τον απεμάκρυνε μ' ένα λυπημένο χαμόγελο ή μ' ένα χάδι. "Αλλοτε πάλι άπέστρεφε τὸ πρόσωπο ή τον άπωθοῦσε με όρμη. Και τότε εκείνος έσπευδε να έξαφανισθῆ γιατί καταλάβαινε ότι ή παρουσία του της έκανε κακό.

Οι καμπάνες της εκκλησίας τὸ Γκίμπερτον κτυπούσαν χαρούμενα και μου θυμίζαν τὰ παλιὰ μου χρόνια, που είχα περάσει στον Πύργο της Καταινίδος. Κι' ήμουνα βέβαιη

ση. Μά σὰς τὸ άνοιξῶ; —Ναι έκαμε, χωρίς να στρέψῃ καν τὸ κεφάλι. Τὸ άνοιξα. "Ηταν ένα σύντομο μιλλιετακι.

—Τώρα, είπα, διαβάστε τὸ. Τράβηξε μηχανικά τὸ χέρι της, και τὸ μιλλιέτο έπεσε χάμω. Τὸ ξανάβαλα πάνω στα γονατά της, και περιμένα να ριθῆ πάνω τὰ μάτια. Μά επειδή έξακολουθούσε να μένη άκίνητη, την ρώτησα:

—'Εσὺ κι' ο "Εντγκαρ με σκοτώσατε...

—'Ελέετε να σὰς τὸ διαβάσω έγώ, κυρία; Είναι από τὸν κ. Χήθκλιφ... Ξαφνιάστηκε. Τ' όνομα αὐτὸ φαινόταν να φέρη στη θυμῆ της κάτι που προσπαθούσε να τὸ συλλάβῃ. Πῆρε τὸ γράμμα και τὸ κύτταξε προσεκτικά. "Όταν αντίκρουσε την ύπογραφη, άφησε ένα αναστεναγμό. "Ωστόσο, κατάλαθα ότι δεν είχε άντιληφθῆ τὸ περιεχόμενό του, γιατί όταν την ρώτησα τι έπρεπε ν' άπαντήσω, μου έδειξε με τὸ δάχτυλο την ύπογραφη και στήριξε πάνω μου τὰ μάτια της, φλοισμμένα, λυπημένα κι' ερωτηματικά: —'Διαβάστε τὸ τώρα, συνέχισα, γιατί πρέπει να δώσετε μίαν άπάντη-

—'Ελέετε να σὰς τὸ διαβάσω έγώ, κυρία; Είναι από τὸν κ. Χήθκλιφ... Ξαφνιάστηκε. Τ' όνομα αὐτὸ φαινόταν να φέρη στη θυμῆ της κάτι που προσπαθούσε να τὸ συλλάβῃ. Πῆρε τὸ γράμμα και τὸ κύτταξε προσεκτικά. "Όταν αντίκρουσε την ύπογραφη, άφησε ένα αναστεναγμό. "Ωστόσο, κατάλαθα ότι δεν είχε άντιληφθῆ τὸ περιεχόμενό του, γιατί όταν την ρώτησα τι έπρεπε ν' άπαντήσω, μου έδειξε με τὸ δάχτυλο την ύπογραφη και στήριξε πάνω μου τὰ μάτια της, φλοισμμένα, λυπημένα κι' ερωτηματικά: —'Διαβάστε τὸ τώρα, συνέχισα, γιατί πρέπει να δώσετε μίαν άπάντη-

βοηθῆσω στις σκέψεις της. Βρίσκεται στον κήπο, και περιμένει να τὸ φέρω την άπάντησή σας.

"Η κυρία Λίντον με κύτταξε σὰ χαμένη. Σαν να προσπαθούσε με κόπο να συγκεντρώση τὴ σκέψη της. Ξαφνικά, άντήχησαν βήματα στο διάδρομο. Τὸ άδειο σπίτι άποτελούσε για τὸν κ. Χήθκλιφ έναν ανυπέροβλο πειρασμό. Θά σκέφθηκε ίσως ότι θ' άπεφευγα να έκπληρώσω την ύπόσχεσή μου, και θ' άποφάσιζε να βασιοθῆ στην τόλμη του. Τὸ βλέμμα της Κάτυ στράφηκε τώρα, παράξενα έντονο, στην πόρτα. Και μουκάμε νόημα να πάω να τὸν οδηγήσω. Μά πριν προφθάσω να βγῶ, φάνηκε στο κατώφλι με δύο βήματα βρέθηκε κοντά της και την έσφιξε στην άγκαλιά του.

Δεν είπε τίποτα, και την κράτησε έτσι πέντε λεπτά. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, της έδωσε περισσότερα φιλήματα άπ' όσα θά είχε δώσει σ' όλη του τὴ ζωή, φαντάζομαι. "Η κυρία μου όμως τὸ είχε δώσει τὸ πρώτο. Κι' εκείνος, υπό τὸ κράτος μιάς άνείπωτης άγανάχης, δεν τολμούσε να την κυττάξῃ κατάματα. "Από την πρώτη στιγμή, είχε διαισθανθῆ, όπως κι' έγώ τὸ άντιλαμβανόμουνα, ότι δεν ύπῆρχε γι' αὐτήν καμιά έλπίδα σωτηρίας... "Οτι ήταν άνέκλητα καταδικασμένη.

—'Ω, Κάτυ μου, ψυχῆ μου! Πῶς θά μπορέσω να ύποφέρω αὐτὸ τὸ πράγμα;

Αὐτὰ ύπῆρξαν τὰ πρώτα του λόγια, κι' εἰπῶθησαν σ' ένα τόσο σπαρτακτικό τόνο, που θ' άντηχοῦνε αιώνια στ' αὐτιά μου, σαν τὸν τραγικότερο θρήνο που άκούσα ποτέ στη ζωή μου... "Επειτα, βύθισε τὰ βλέμμά του στα δικά της μ' ένα τέτοιο πάθος, που νόμισα πώς άντίκρουσα μέσα τους την άστραπή της τρέλλας.

Ξαφνικά, ή Κάτυ, κατέβασε κουρασμένη τὸ κεφάλι. Και ψιθύρισε σιγά:

—'Εσὺ κι' ο "Εντγκαρ με σκοτώσατε... Τώρα, πάει πια... "Αλήθεια! Τί καλά που φαίνεσαι! Πῶσο ρωμαλέος... Ποιάς ξέρει πόσα χρόνια θά ζήσης, αφού έγώ φύγω...

"Ο Χήθκλιφ, γονατισμένος μπροστά της, είχε άγκαλια μένα τὰ πόδια της. Θέλησε να σηκωθῆ, μά εκείνη τον έμποδισε. "Ρωτώντας τον από τὰ μαλλιά:

—'Θάθελα να σε πάρω μαζί μου... συνέχισε ή Κάτυ για παραπονεμένα. Θάθελα να πονέσωμε μαζί... Θάθελα να πεθάνωμε μαζί... "Υποφερα τόσο πολύ στη σκέψη ότι θά με έξάσης... "Όταν θάσαι έντυχιμένος, θάταν θά βρίσκωμαι έγώ κάτω από τὰ χόματα... "Οτι, σε είκοσι χρόνια, ή μπορεί να λές: «'Εδώ είναι θάμνη ή Κατερίνα "Ερνσδου. Την άγαπούσα, πάνε τώρα χρόνια, κι' ή γαπούσα, πάνε τώρα χρόνια, κι' ή πέφερα πολύ, όταν την έχασα. Μά τώρα όλα τελείωσαν. "Αγάπησα άλλες από τότε, κι' όταν πεθάνω, θά λυπηθῶ περισσότερο γι' αυτές που θ' άφίσω, παρά θά χαρῶ για κείνη που θάύρω...» Αυτὰ δε θά πῆς, Χήθκλιφ;

Τὸ αυταρχικό κεφάλι του ώρθῶθηκε υπερήφανα, ενώ μέσα στα μάτια του οι άστραπές του πόνου και της όργης διαδέχονταν ή μια την άλλη:

—Σῶπα! Έκαμε. Σῶπα! Δε σου μοιάζω! Για μένα, δεν υπάρχουν άλλες!

('Η συνέχισα στο έπόμενο)

Σ Ε Μ Ι Σ Ω ! ...

Ένα άριστουργηματικό διήγημα του Ζοζέφ Κεσσέλ

ΕΝΩ η Μαρίζ, σκυμμένη πάνω από μια στίβα τετράδια, διώρωνε τα γραπτά των μαθητών της, η αδελφή της Ζινέττα ξεφύλλιζε τεμπέλικα ένα έβδομαδιαίο περιοδικό, που μόλις το είχε αγοράσει. Έξαφνα, τὸ μάτι της στολώθηκε σὲ μιὰ μικρὴ ἀγγελία καὶ φώναξε:

—Νά καί κάτι πού θάταν πολὺ διασκεδαστικό!

Ἡ Μαρίζ σήκωσε τὰ μυωπικά της μάτια καὶ κύτταξε περιέργη τὴν ἀδελφὴ της.

—Τί πράγμα; ρώτησε.

Ἡ Ζινέττα δὲν ἀπάντησε ἀπ' εὐθείας στὴν ἐρώτηση τῆς ἀδελφῆς της, ἀλλὰ περιωρίσθηκε σὸ νὰ διαβάσει μεγαλοφώνως τὴ μικρὴ ἀγγελία:

«Δημοδιδάσκαλος, τριάντα ἔτων, χαμένος σ' ἕνα ὄρεινὸ χωριό, ζητεῖ ὡς σύζυγον δεσποινίδα, ἔστω καὶ χωρὶς προίκα, φθάνει νὰ εἶναι αἰσθηματικὴ καὶ μορφωμένη. Τὰ πρακτορεῖα συνοικειῶν ἀποκλείονται. Γράψατε Ρ. Τ., εἰς τὸ περιοδικὸν «Κύκνος». Φωτογραφία ἀπαραίτητη».

Ἡ Μαρίζ σήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ βυθίστηκε ξανά στὰ γραπτά της.

—Θάπρεπε νὰ τοῦ γράψης, εἶπε ἡ Ζινέττα.

—Νά γράψω, τί; Γιά ποιάν ἀπὸ τίς δύο μας;

—Καί γιὰ τίς δύο! Δὲν ξέρεί κανεὶς τί γίνεται. Δὲν σοῦ φαίνεται διασκεδαστικό νὰ ἀλληλογραφήσῃς μ' ἕναν ἄγνωστο;

Ἡ Μαρίζ εἶπε σοβαρά:

—Δὲν ξέρω τί διασκεδάση μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ σὲ τέτοια πράματα.

—Καί ὅμως... εἶπε ἡ Ζινέττα. Ἡ ζωὴ εἶναι τόσο παράξενη! Μήπως νομίζεις ὅτι θὰ παντρευθοῦμε, κλεισμένες ὅπως εἴμαστε ἐδῶ μέσα; Νά τὸ βγάλης ἀπὸ τὸ νοῦ σου!

—Καί ποῖος σοῦ εἶπε ὅτι θέλω νὰ παντρευθῶ; εἶπε ἡ δασκάλα.

Τότε, ἡ Ζινέττα πού ἦταν τόσο ὁμορφη, ὅσο ἡ Μαρίζ ἦταν ἀσχημη, ἔχυσε τὸ φαρμάκι της:

—Ἐσύ, φυσικά! Τὸ ξέρω!

Μετάνοιωσε, ὅμως, ἀμέσως καὶ θέλησε νὰ μετοίασε τὴν ἐντύπωση τῶν πικρῶν της λόγων:

—Ἐσύ ἔχεις τὴ δουλειά σου, τοὺς μαθητὰς σου... Ἐγώ, ὅμως, πού δὲν ἔχω κανένα μέλλον;...

—Γιατί, εἶπε ἡ Μαρίζ, πού τὰ λόγια τῆς ἀδελφῆς της τὴν εἶχαν πληγώσει. Ὅταν μιὰ κοπέλλα εἶναι ὁμορφη ὡς ἐσένα...

—Δὲν φτάνει αὐτὸ, εἶπε ἡ Ζινέττα. Ξεχνᾷς ὅτι εἶμαι τελείως ἀγράμματη;...

—Καί ὅμως, εἶπε ἡ Μαρίζ, πού τὸ μονάχα τὸ πρόσωπο, εἶπε ἡ Μαρίζ με πικρῆ.

Ἐπηκολούθησε πολὺλεπτη καταθλιπτικὴ σιγή. Ὑστερα, ἡ Ζινέττα εἶπε στὴν ἀδελφὴ της:

—Ἄν σοῦ ζητοῦσα νὰ γράψης ἕκ μέρους μου;

—Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ ζὲν εἶναι σωστό, εἶπε ἡ Μαρίζ.

—Καί γιατί δὲν εἶναι σωστό; φώναξε ἡ Ζινέττα, θέλεις δηλαδὴ νὰ πῆς ὅτι θὰ ἔκαμνες κατάρχηση ἐμπιστοσύνης; Δὲν εἶμαι μήπως ἄξια νὰ πάρω ἕνα δάσκαλο;

—Δὲν εἶπα τέτοιο πράγμα, φιθύρισε ἡ Μαρίζ. Ἡ ὁμορφιά σου μπορεῖ νὰ καλύψῃ κάλλιστα μερικὰ ὀρθογραφικὰ λάθη καὶ λίγες ἀσυνταξίες...

Ἀπὸ μέσα της, ὅμως, ἡ Μαρίζ

Ἡ γνωριμία τους ἐπισημοποιήθηκε με τὸ φιλί τῶν ἀραβῶνων.

συλλογιζόταν ὅτι μ' ὄλες τίς ὁμορφιές τοῦ κόσμου, εἶναι ἀδύνατο νὰ παραπλανηθῇ κανεὶς καὶ νὰ μὴ προσέξῃ τὴν πνευματικὴ γυμνότητα μιᾶς γυναίκας...

—Ἐν πάση περιπτώσει, προσέθεσε, θὰ γράψω αὐτοῖο, ἀφοῦ ἐπιμένεις.

Ἔτσι, μεταξύ τοῦ ρωμαντικοῦ δασκάλου τοῦ μακρυνοῦ χωριοῦ καὶ τῆς ὁμορφῆς Ζινέττας, ἄρχισε μιὰ ἀλληλογραφία, ὅπου ἡ Μαρίζ, με τὰ δάκρυα στὰ μάτια, μιλοῦσε γιὰ ἔρωτα καὶ γιὰ τρυφερότητα, σὰν νὰ μιλοῦσε γιὰ δικὸ της λογαριασμόν.

Καὶ τὸ ἀναπόφευκτο συνετελέσθη. Ὑστερ' ἀπὸ ἀλληλογραφία ἕξη μηνῶν ὁ δάσκαλος ζήτησε νὰ γνωρίσῃ τὴν Ζινέττα, ἡ ὁποία, ὅπως ἔγραφε σὸ τελευταῖο τοῦ γράμμα, ἦταν γι' αὐτὸν ἀληθινὸς θησαυρὸς αἰσθημάτων εὐγενικῶν. Ἡ συνάντησις ἔγινε πράγματι στὴ γειτονικὴ κωμόπολι

καὶ ἡ γνωριμία ἐπισημοποιήθηκε με τὸ φιλί τῶν ἀραβῶνων.

— — —

Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸν θρίαμβό της, ἡ Ζινέττα σκέφθηκε ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ν' ἀποκαλύψῃ στὸν μνηστῆρα της τὴν ἀπάτη τῆς ἀλληλογραφίας, σίγουρη ὅτι τώρα πιά δὲν ὑπῆρχε κανεὶς κίνδυνος. Ἔτσι, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε στὴν ἀδελφὴ της, πῆρε κι' ἔγραψε μόνη της ἕνα γράμμα πρὸς τὸν μέλλοντα σύζυγό της, ὅπου με φρασεολογία δουλικῆ καὶ με ἀνορθογραφίες πού θὰ μποροῦσαν νὰ σηκώσουν τίς τρίχες καὶ πεθαμένον ἀκόμα, ἀράδιαζε τὰ πιό κουτὰ καὶ ἀνούσια λόγια. Ἡ ἀπάντησις δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ.

«Σὲ ἱκετεύω, τῆς ἔγραφε ὁ δάσκαλος, νὰ μοῦ βεβαιώσης ὅτι τὸ τελευταῖο σου γράμμα ἦταν ἕνας ἀστεῖσμός καὶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ εἶσαι ὅπως μοῦ παρουσιάσθηκες με τὰ πρῶτα σου γράμματα, γεμάτη λεπτὰ διανοήματα. Θὰ ἦταν γιὰ μένα πολὺ μεγάλη ἀπογοήτευσις ἂν δὲν μπορέσω νὰ συνεχίσω μιὰ ψυχικὴ σχέση πού δημιουργήθηκε ἀπὸ μιὰ τόσο τρυφερὴ ἀλληλογραφία. Ἄν δὲν πρόκειται, ὅμως, περὶ ἀστειότητος καὶ εἶσαι πράγματι τέτοια ὅπως σ' ἐμφανίζει τὸ τελευταῖο σου γράμμα, τότε θὰ σὲ παντρευθῶ μόνο καὶ μόνο ἀπὸ καθῆκον, γιὰ νὰ μὴ πάρω τὸν λόγο μου πίσω...»

Μόλις ἡ Ζινέττα διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἔμπηξε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀπογοήσεως.

—Τί ἔπαθες; τὴ ρώτησε ἡ Μαρίζ. Τί σοῦ συμβαίνει;

—Συμβαίνει ὅτι σὲ μισῶ! φώναξε ἡ Ζινέττα, γεμάτη κακία καὶ σωρίασθηκε χάμω λιπόθυμη.

— — —

Πέρασαν ἀπὸ κείνη τὴ μέρα πολ- λά χρόνια. Κανένας, ὅμως, δὲν ἔμαθε τὸ μυστικὸ τοῦ δράματος πού συνέτριψε τὴ στοργὴ τῶν δύο ἀδελφῶν, δύο ἀδελφῶν, πού γέρασαν πλάι-πλάι, μ' ἕνα τρομερὸ μῖσος ἀνάμεσά τους. Ὅπως ἐπίσης κανένας δὲν μπόρεσε νὰ μαντεύσῃ σὸ μικρὸ χωριὸ τοῦ βουνοῦ, γιατί ὁ ὁμορφος ἐκεῖνος δάσκαλος πού τόσο τὸν συλλογίζονταν τὰ κορίτσια, ἔμεινε ἀνύπαντρος καὶ γέροντα, κυνηγώντας ἕνα ὄνειρο πού ἔξερε ὅτι ποτὲ πιά δὲν θὰ μπορούσε νὰ πραγματοποιηθῇ...

ΖΟΖΕΦ ΚΕΣΣΕΛ

Ἡ ἄγνωστη ΝΤΙΡΙΝΤΑΟΥΑ

ΒΡΑΔΥ, σὸ διάλειμμα τῆς παραστάσεως τοῦ «Λυρικῆς» ὁ κ. Κοκκίνης, ἀπ' τὸ γραφεῖο του, μακρυγυρισμένος γιὰ τὴ σκηνὴ δίδει ἐντολές. Ὁ κ. Μεσολογγίτης πίσω ἀπὸ τίς κοινῆς δέχεται τὰ συγχαρητήρια τῶν συναδέλφων του γιὰ τὴν κοροῦλα του πού τοῦ βάπτισε ὁ δῆμαρχος κ. Πλουτᾶς. Ὁ μαέστρος κ. Κομνηνὸς καπνίζει ἀρεϊμανίως τὴν πίπα του. Ὁ πατέρας τῆς Λουζας Ποζέλλι σὸ καμαρίνι τῆς κόρης του παίξει ἀκκορντεόν.

Ἀναζητοῦμε τὴν Ντιριντάουα. — Ἐπάνω, σὸ βάθος.

Ἡ μικρὴ Ντέντυ Φιλοσόφου μᾶς ὁδηγεῖ σὸ καμαρίνι της. Πρὶν χτυπήσουμε τὴν πόρτα, αἰσθανόμεθα τὴν καρδιά μας νὰ χτυπᾷ. Ὁ λόγος; Εἶναι γνωστὸ πὼς σὸ ἴδιο αὐτὸ καμαρίνι ντύνονται τρεῖς ἀρτίστες τοῦ θιάσου: Ντιριντάουα, Ἡρα Ζούκοβα, Καλὴ Καλὸ, οἱ ὁποῖες μεταξύ τῶν ἄλλων... ἐλαττωμάτων τους ἔχουν καὶ ἀπὸ μιὰ... μητέρα!

Καὶ οἱ γνωρίζοντες πρόσωπα καὶ πράγματα ἔξερν τὴν ἐστὶ θεατρομαμὰ... Ἐπομένως, δίκαιο τὸ χτυποκάρδι μας.

— Περᾶστε, περάστε...

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 θεατρομαμὰ κ. Μαρίκα Οἰκονόμου μᾶς ὑποδέχεται. Ἡ Ντιριντάουα μᾶς προσφέρει καρέκλα κοντὰ της. Καθόμενα, ἀφοῦ σφίξαμε δυὸ χαριτωμένα χερᾶκια, τῶν δίδων Ζούκοβα καὶ Καλὸ καὶ τρίτο... λιγώτερο χαριτωμένο χερᾶκι, τῆς μαμᾶς Ζούκοβα.

Ἐνα τεράστιο πανέρι ὀρειοτάτων λουλουδιῶν κι' ἕνα μεγάλο κουτί σοκολατᾶκια ἀφίχθησαν ἐκεῖνη τὴ στιγμή. «Γιὰ τὴν Ντιριντάουα. Ἐνας θαυμαστὴς τῆς». Ἐκεῖνη παρέλαβε τὰ δῶρα της χαρούμενα, κι' ἀφοῦ μᾶς κάρφωσε σὸ πέτο ἕνα τριανταφυλλάκι, ἄρχισε νὰ μᾶς μιλεῖ γιὰ τὴ ζωὴ της:

—Γεννήθηκα, μοῦ εἶπε, στὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ μου ψευδώνυμὸ τ' ὀφείλω στὸν ποιητὴ Ὁρέστη Λάσκο. Ἐκεῖνος σὸ ταξίδι πού κάναμε μετὸν Ἀττικὴ στὴν Αἴγυπτο, χάρις στὰ τότε ἐπίκαιρα γεγονότα τῆς Ἀθῆσπονίας, με βάπτισε Ντιριντάουα. Τὸ ψευδώνυμὸ ἔρεσε πολὺ καὶ στὸν κ. Ἀττικὴ, κι' ἔτσι ἔγινε γνωστὴ μ' αὐτὸ τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο.

— Πότε πρωτοβγήκατε σὸ θέατρο; Ἡ συμπαινεστικὴ συνομιλήτριά μας ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῇ γιὰ τὸ νούμερό της.

— Γυρίσατε δυὸ λεφτὰ ἀπὸ κεῖ... Συμμορφωθῆκαμε ἀπολύτως καὶ ἕνα γκαστικῶς.

— Ὅχι, ἀπὸ δῶ, ἀπὸ κεῖ!

Ἡ φωνὴ τῆς... Καλὸ! Νέο μαστούριο.

— Καλὸ μου! Ὅστε ἀπὸ δῶ! Γδύνομα ἐγὼ δυὸ λεφτὰ.

Ἡ χαριτωμένη ἑλληνορωσσικὴ φωνὴ τῆς Ζούκοβα.

Ἡ μαμὰ Ντιριντάουα θόρηκε τὴ λύση:

— Κλείσε τὰ μάτια σου, ἀδελφέ!

Αὐτὸ ἦταν! Ἔτσι κι' ἔγινε. Καμμιὰ φορὰ ἐτοιμάστηκαν καί... μᾶς ἀνοῖξαν τὰ μάτια!

— Λοιπὸν, στὴ Θεσσαλονίκη, συνέχισε ἡ Καίτη, ἀπὸ πολὺ μικρὴ μ' ἄρεσε τὸ θέατρο. Πήγαῖνα λοιπὸν, στὰ διάφορα βαριεττὰ κι' ἔδλεπα τὰ νούμερα. Ἐνθουσιαζοῦμαι κι' ὅταν γυρίζω σπῖτι ἄρχιζα νὰ χοροπηδῶ μπρὸς ἀπὸ τὸν κατρέφτη τῆς ντουλάπας μας. Φοροῦσα μάλιστα καὶ κάτι μακρὰ νυχτικὰ τῆς γιαγιάς μου κι' ἔκανα τὴν ἐξαντρίττα χορεύτρια. Ἔτσι ἔκανα καί... θέατρο δικὸ μου σὸ σπῖτι μας, μετ' ἡ βοήθεια διαφόρων πεντονιῶν, κούβερτῶν, νυχτικῶν κ.λπ. Ἐβάζα μάλιστα καὶ εἰσιτήρια: Μιὰ παραμάνη, μιὰ καρφίτσα με κεφαλάκι χρωματιστὸ, ἕνα κουμπί, ἡ μερικὰ κουκούτσια ἀπὸ...δερούκοκο! Τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας ἐνθουσιάζονταν καὶ με χειροκροτοῦσαν.

Σιγά-σιγὰ γυμνάσι καὶ τὸ σῶμα μου στ' ἀεροβιατικὰ. Ἡερνοῦσα μ' εὐκολία τὸ κεφάλι μου κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου. Ἐνῶνα τίς πατούσες τῶν ποδιῶν μου μετ' ὁ κεφάλι μου κι' ἔκανα κι' ἄλλα δυσκολώτερα γυμνάσματα. Ἔτσι δὲν ἄργησα νὰ ἐργασθῶ καὶ στὰ βαριεττὰ τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως, στὰ εἶδεν ὁ κ. Ἀττικὴ, τοῦ ἄρεσα καὶ με προσέλαβε σὸ θίασο του, ὅπου καὶ με λανσάρει.

Μαζὶ μετ' ὁ θίασο τοῦ κ. Ἀττικὴ πήγαμε στὴν Λάρισα, στὰ Τρίκαλα, ἔπειτα ἔκοιμα στὴν Ἀθήνα ὅπου ἐργάστηκα

μετὰ τὸ θέατρο ἕνας γνωστός μου καμὶ πῆρε μετὰ τὴν παράστασι κι' ἀνεβήκαμε σὸ Χαλάνδρι μετ' ὁ ἀποκίνητό του. Εἶχαμε μαζί μας κι' ἕναν δημοσιογῶφο, καθὼς καὶ τὴν... γιαγιά μου, τὴν ὁποία σημειωστὸν εἶχαμε νὰ βγάλουμε ἔξω τρεῖς ὑψηλές. Πλενήσαμε σὸ Χαλάνδρι λοιπὸν, ὡς τὰ ἐφημεροῦματα. Στολίσαινε μάλιστα καὶ τ' ἀποκίνητο με λουλουδιὰ, καὶ με στεφάνια πού τὴν ἄμαρ κᾶνε σωστὸ λουλουδιένιο ἄμμα. Τόσο ὠραῖο πού καθόμου καὶ τὴ θαύμαζα.

Πρῶτ-πρῶτ, ἀφοῦ τὰ σπῖτα με πιά στὴ «Νεοῖδα», ἐκινήσαμε γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ὁ συνοδὸς μου ἔμεινε καὶ ὁδηγὸς τῆς κοίτας, κοιώταν ἐπάνω σὸ βολάν. Κι' ἔτσι στὴν ὁδὸν Ζήνωνος τρακάραμε μ' ἕνα λεωφορεῖο τῆς Κοκκινιάς. Ὅλο τὸ μπροστινὸ τοῦ ἀποκινήτου ἔγινε γάλλια, κι' ἀναγκαστήκαμε νὰ πάρωμε ἕνα ταξί, τὸ ὁποῖο ἔδωσε τὸ δικὸ μας ἀπὸ πίσω καὶ μᾶς ρυμούλκησε ὡς τὸ σπῖτι μας!

— Ἔχετε θύματα; Ἡ Καίτη χαμογέλασε αὐτὰ ρεσκα.

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

Ἐνα χαριτωμένο πορτραῖτο τῆς Ντιριντάουας.

ὄλο τὸ καλοκαίρι στὴν Μάντρα, με πολλὴ ἐπιτυχία. Τὴν χειμῶνα πήγαμε στὴν Αἴγυπτο, καὶ κατόπι στὴν Πόλι. Τὸ ἐπόμενο καλοκαίρι ἐργάστηκα πάλι στὴ «Μάνδρα» τοῦ Ἀττικὴ καὶ τὸ Σεπτέμβριο, ὅπως θὰ θυμᾶστε, ἐνῶ προβάριζα νούμερα τῆς δικῆς σας ἐπιθεωρήσεως «Ἐσχολεῖον», σὰς ἄφησα στὴ μέση καὶ πήγα μετ' ὁ θίασο τοῦ κ. Μαξέδου.

— Ἐργαστήκατε καὶ στὴν «Ὀαση»;

— Ναι, πρὶν με πάρε; ὁ κ. Ἀττικὴ. Θυμᾶμαι μάλιστα καὶ τὴν «Ὀαση». Στὴν «Ὀαση» χορεύοντας κάποια βραδυὰ χτύπησα κι' ἀπὸ τὸ πόδι μου ἄρχισε νὰ τρέχῃ ποτάμι τὸ αἷμα. Δὲν ἄφησα, ὅμως, τὸ νούμερό μου καὶ νὰ μῶ μετὰ παρ' ὄλο πού ἦμουσαν μικρὰ παιδιὰ κι' ἔπρεπε νὰ βάλω τὰ κλάματα. Συνέχισα ἐμέχρι τέλους τὸ νούμερό μου. Κι' ὅταν τελείωσα ὁ κ. Ζερβὸς με συνεχάρη.

— Μετ' ἡ σὰς ἀρέσει ν' ἀσχολῆσθε;

— Μετ' ἡ πολλὰ πράγματα! Μετ' ἡς κούκλες μου, μετ' ἡ κέντημά μου, μετ' ἡ κολῶμπι, μετ' ἡ αὐτοκίνητο. Ἐρέστε, τὸ τελευταῖο εἶναι ἡ ἀδυναμία μου...

— Κάποτε, ἂν δὲν ἀπαύωμαι, γίνατε θύμα αὐτοκινήτου δυστοχήματος;

Ἡ Καίτη γελᾶει:

— Μόνο μιὰ φορὰ; Αὐτοκίνητικὸ δυστύχημα ἔπαθα τρεῖς φορές. Μὰ καὶ τίς τρεῖς φορές...δὲν ἔπαθα τίποτα! Ἡ τελευταία μου, ὅμως περιπέτεια, ἔχει κάποιον ἰνδιφέρον. Ἦταν ὁρᾶν Πρωτομαγιάς, μετὰ τὸ θέατρο ἕνας γνωστός μου καμὶ πῆρε μετὰ τὴν παράστασι κι' ἀνεβήκαμε σὸ Χαλάνδρι μετ' ὁ ἀποκίνητό του. Εἶχαμε μαζί μας κι' ἕναν δημοσιογῶφο, καθὼς καὶ τὴν... γιαγιά μου, τὴν ὁποία σημειωστὸν εἶχαμε νὰ βγάλουμε ἔξω τρεῖς ὑψηλές. Πλενήσαμε σὸ Χαλάνδρι λοιπὸν, ὡς τὰ ἐφημεροῦματα. Στολίσαινε μάλιστα καὶ τ' ἀποκίνητο με λουλουδιὰ, καὶ με στεφάνια πού τὴν ἄμαρ κᾶνε σωστὸ λουλουδιένιο ἄμμα. Τόσο ὠραῖο πού καθόμου καὶ τὴ θαύμαζα.

Πρῶτ-πρῶτ, ἀφοῦ τὰ σπῖτα με πιά στὴ «Νεοῖδα», ἐκινήσαμε γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ὁ συνοδὸς μου ἔμεινε καὶ ὁδηγὸς τῆς κοίτας, κοιώταν ἐπάνω σὸ βολάν. Κι' ἔτσι στὴν ὁδὸν Ζήνωνος τρακάραμε μ' ἕνα λεωφορεῖο τῆς Κοκκινιάς. Ὅλο τὸ μπροστινὸ τοῦ ἀποκινήτου ἔγινε γάλλια, κι' ἀναγκαστήκαμε νὰ πάρωμε ἕνα ταξί, τὸ ὁποῖο ἔδωσε τὸ δικὸ μας ἀπὸ πίσω καὶ μᾶς ρυμούλκησε ὡς τὸ σπῖτι μας!

— Ἔχετε θύματα; Ἡ Καίτη χαμογέλασε αὐτὰ ρεσκα.

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

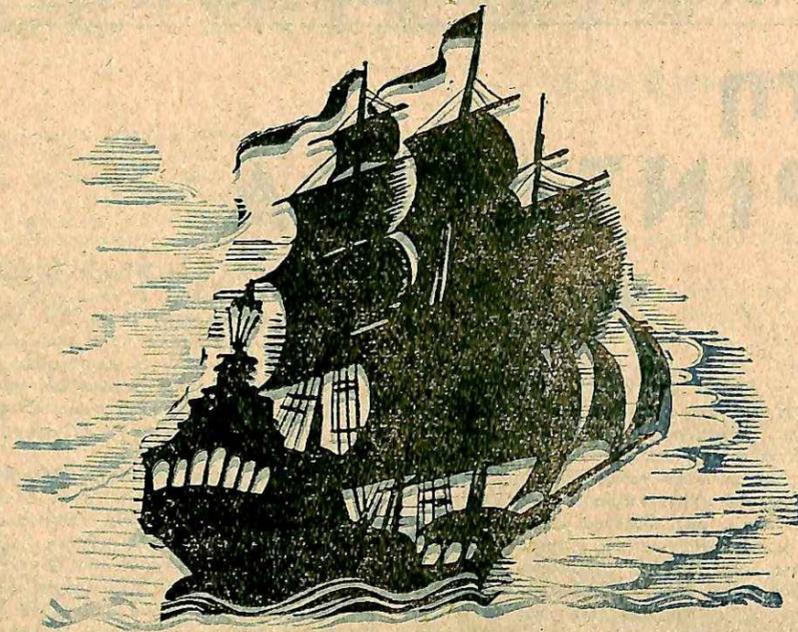
— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

— Ἄλλο τίποτα... Ἀπὸ πλὴν μικρούλα εἶχα θαυμαστάς. Θυμᾶμαι τότε πού δούλευα στὴν κούβερτ, τὴν ὥρα πού ἐμ-

ΟΝΕΙΡΟ

Καμμιά φορά δέν ξέρω ποιανού πελάγου άγκάλη
νά μ' είχε νανουρίσει—καί πώς τὸ νοσταλγῶ.
Σ' άλαργινὸ ταξίδι μὲ φέρνει ὁ νοῦς μου πάλι
πού τόχα ταξιδέψει, σά νά μὴν εἴμ' ἐγώ!

Χαλίικια άσπρογαλιάζαν, γυαλίζοντας στὸν ήλιο
καί κοχυλιῶν άγκάλη παλιν τὸς παλμούς πού κλείει.
Στὴς πραινόντυμένης Νεράιδας τὸ βασιλεῖο
νάλωνα άφροῦ σταλίδα, καί μελτεμιῶ φίλι!

Φάντασμα κι' ή γολέττα: Πουδ άγέρι τῆς κολπῶναι
τὰ διάπλατα άρμενά της καί πλεῖη καμαρωτή;
Μέσσα της άρμενίζου πολλοὶ καημοὶ καί πόνοι.
Μαζί της κι' ή ψυχὴ μου, πού κλαίει χωρὶς γιατί!

Κάποια νηοάκια βλέπω μακρὰ, άχνοροδισμένα.
Μπορεῖ σὲ μιὰ άκρη άκόμα νά κρύβουν τῆ χαρά.
Μπορεῖ λιγάκι άγάπη νά βρίσκεται γιά μένα
μιὰ έλλίδα ν' άντιφέγγη στὰ λαγαρὰ νερά!

Ν. Πετιμεζάς-Λούρας

παίνα στὸ ταξὶ γιά νά φτάσω γρήγορα
καί στὴν «Όασι» μὲ σταματάει ἕνα μι-
κρὸ παιδάκι ὡς 12 χρονῶν καί μὸ λέει
παθάρικα: «Άχ Ἄς σέ φιλοῦσα κι' ἄς
πέθαινα!» Ἦταν ή πρώτη ντεκλαρασιὸν
πού μὸ ἔγινε.

— Εἶναι άλήθεια πὼς άγαπήσατε τὸν
ποιητὴ κ. Δάσκο;

Ἦ Καίτη διαμαρτύρεται:

— Ἐγώ; Ποτέ. Ἐκείνος μ' άγάπησε,
καί κάθε ὥρα ἔκανε κυνάδες γιά μένα
μὲ τὸν κ. Ἄττιχ.

— Μά λένε πὼς καί ὁ κ. Ἄττιχ...

— Ναι... Δέν εἶναι ψέμμα. Θυμῶμαι
μάλιστα ὅταν φεύγαμε γιά τὴν Αἴγυπτο,
ἕνα ἔππος γιά ὅλο τὸ θίασο εἰσιτήσιο

δευτέρως ἕσπεως γιά κείνον, τὴν κυρία
του κι' ἕμένα ἔβαλε πρώτης θέσεως.
Ἐγὼ ἔβαλα τὰ κλάμματα, γιατί δέν ή-
θελα νά θρίσκωμαι μακρὰ ἀπὸ τῆ μαμά
μου. Στὴν Αἴγυπτο μὸ ἔδειξαν κι' οἱ
δύο τὴν άγάπη τους. Κι' ἐγὼ γιά νά μὴν
τοὺς χαλάσω τὸ χατήρι δεχόμενον καί
μὰς ἔδωζαν περίπατο μαζί μὲ τῆ μαμά
μου πάντοτε. Μιά μέρα ὁ ἕνας καί τὴν
άλλη ὁ άλλος.

— Πὼς περνάτε τὴν ἡμέρα σας;

— Πάρα πολὺ εὐχάριστα. Μ' άρέσει
νά διαβάζω, νά πηγαινῶ στὸ μπάνιο—
καί πάω τακτικῶτα— νά τρώω σοκολά-
τες— άλήθεια γράφτε πὼς μ' άρέσει
νά μὸ στέλλουν σοκολάτες.

Ἦ μικρὴ Καλή διακρίπτει:
— Καί νά εἶναι γεμιστὰς μὲ άμυγδαλοί
— Πάντως νά εἶναι σοκολάτες, συμ-
πληρώνει ή Ντιριντάουα...
— Πὼς άντιμετωπίζετε τὰ θύματά
σας;
— Μ' άδιαφορία. Τώρα μὲ κυνηγάει
πάρα πολὺ ἔρετε ποιὸς... Ἔργεται πάν-
τα στὸ θέατρό μας στὴν πρώτη σειρά.
Πρὸ καιροῦ πάλι δέν μποροῦσα νά κλεί-
σω μάτι. Κάποιος μὲ τὴν μοτοσυκλέττα
του περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι καί μὸ ἄφηγε
ἕνα ματσάκι λουλούδια. Τὸν ἔπιασεν, ὁ-
μως, ή αστυνομία κι' ἔτσι τοῦ πέρασε.
Ἐγὼ λάβει, καί πάρα πολλὰ γράμματα.
Ἐνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἐπιστολογρά-
φους μου μὸ ἔστειλε καί τὸ άκόλουθο
«τραγουδάκι»—ὁ θεὸς νά τὸ κάνη, δηλα-
δῆ! Καί ανοίγοντας τὴν σάντα της, μὸ
ἔδωσε ἕνα παρφουμαρισμένο χαρτάκι.
Ἄπολαῦστε το:

«Ντιριντάουα! Ντιριντάουα!
Εἶσαι πλάσμα καί κορίτσι μάλαμα
Ντιριντάουα! Ντιριντάουα!
Ἦ χορὸς σου εἶναι πλάνος, πρῶος
εἶσαι πλάσμα ἀπὸ τὰ λίγα
ἔστρελλαινεις τὴν Ἄθῆνα
Ντιριντάουα! γλυκειά!

Νο ἔλ

— Αἰθανθήκατε ποτέ τὸν ἑαυτὸ σας
πραγματικῶς ἔρωτευμένο;

— Γιατί νά τὸ κρύψω; Εἶναι λίγες
μῆνες πού ἔχω ἕνα δυνατὸ ἔρωτα. Κι'
εἶμαι πολὺ εὐτυγισμένη γι' αὐτό...

— Εἶσατε θεβαία πὼς κι' ἔκείνος
σᾶς άγαπᾷ;

— Ἦπερθεβαία.

— Ὡά μποροῦσαμε νά μάθουμε πὼς ἔ-
γινε τό... άπευκταῖο αὐτό, δηλαδῆ νά ἔ-
ρωτευθῆτε;

Ἦδῶ ὑπάρχουν λίγοι διαταγμοί.

— Πὼς... εὐχαρίστως! Μὲ συγχωρεῖ-
τε ὅμως, γιατί πρέπει νά βγῶ.

Ἦ καλή, ὅμως, μαμά Ντιριντάουα ἀ-
ναλαμβάνει νά μὰς ἔμπρησῆσῃ, ἔπω-
φελουμένη τῆς άναγκαστικῆς άπουσίας
τῆς κόρης της.

— Ἐνας θαυμαστῆς τῆς Καίτης δέν
τὴν ἄφηγε ἀπὸ κοντά. Ὁύτε κι' ἐγὼ, φυ-
σικά. Πηγαινῶμε λοιπόν, κι' οἱ τρεῖς πε-
ρίπατο, τρώγαμε μαζί, διασκεδάσαμε γι'
πρέπει νά ὁμολογήσω πὼς περνοῦσαμε
περίοχη. Μιά μέρα ὅμως ἔφερε μαζί του
κι' ἕνα φίλο του, πού ἔγινε σύντομα κι'
αὐτός, φυσικά «θαυμαστής». Τὸ πρῶ-
γμα ἔξωγήσῃ τὸν πρῶτο ὁ ὁποῖος ἄρχι-
σε νά γίνεται ἐνοχλητικός. Ζητοῦσε καί
γάμο, ἀλλά ή Καίτη δέν τὸν ἤθελε.
Συμπαθοῦσε περισσότερο τὸν φίλο του.
Ἐγιναν κυνάδες, φασαρίες, σκηνές ζη-
λοτυπίας, κι' ὅταν ή Καίτη τοῦ εἶπε
καθαρὰ πὼς άγαπᾷ τὸν φίλο του, ὑπεγῶ-
ρησε πρὸς στιγμήν, γιά νά γίνῃ πῶς ἐπι-
θετικός ἀργότερα. Μιά βραδυά μάλιστα
στὸ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ «Μοντιάλ» καφενεῖο
πιάστηκαν στὰ χέρια καί τοὺς πῆγαν στὸ
τυφῆμα. Ἐκεῖ, ὅταν τοὺς ρώτησαν γιά τὴν
αἰτία τοῦ τσακωμοῦ, εἶπαν πὼς άγαποῦν
κι' οἱ δύο τὴν ἴδια κοπέλλα. Κι' ἀφοῦ ὁ-
μολόγησαν πὼς ή κοπέλλα αὐτῆ άγαπᾷ
τὸν ὑπ' αἰοιθμόν 2 «θαυμαστή» ὁ ἀστυνό-
μος συνεβόλευσε τὸν ὑπ' ἀρ. 1 ν' ἀφήσῃ
ἡσυχο τὸ κορίτσι, ὅσο καί τὸν τυχερὸ φί-
λο του.

Ἐν τῷ μεταξύ ή Καίτη γόοισε λαχα-
νιασμένη ἀπὸ τὸ νοῦμερό της.

— Λοιπόν; Δέν αἰσθάνεσαι τίποτα γιά
τὸν παλιὸ «θαυμαστή»;

— Τίποτα, τίποτα ἀπολύτως!...

ΧΡ. ΠΥΡΗΑΣΟΣ

Ποιὸς θ' ἀνακαλύψη τοὺς θησαυροὺς τῆς νήσου Κοκό;

Τοὺς ἀναζητεῖ καί μιὰ γυναῖκα

νια. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ πλοιάρ-
χου Γκίσιπλερ, ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ
ἐν λόγω χάρτου εἶναι ψευθῆ καί
συνεπῶς εἶναι αδύνατον νά βρεθοῦν
οἱ θησαυροὶ μὲ τὴ βοήθειά τους.
Ἐν τῷ μεταξύ, ἔχουν γίνει πάμ-
πολλες ἔρευνες πρὸς ἀνακάλυψιν
τοῦ μυστικοῦ πλοῦτου τοῦ Κοκό. Ἦ
ἀναφέρουμε μόνον τὶς πῶ σοβαρές,
σάν αὐτῆ πού ἔγινε πρὸ πενήντα
χρόνων.

— III —

Τὴν ἐποχὴ, λοιπόν, αὐτῆ, ή γολέτ-
τα «Λαϊκού-Ἐρι» ἀνοίγε τὰ πανιά
τῆς πρὸς ἀγνωστον διεύθυνσιν, μὲ
ἐνσφράγιστες καί μυστικὲς ὁδηγίες.
Τὴν κυβερνοῦσε ὁ πλοίαρχος Μόργ-
καν καί μαζί μὲ τοὺς λοιποὺς ἀνδρες
τοῦ πληρώματος του ἦταν κι' ἕνας
ναύτης, ὀνόματι Λούτσιαν.

Μόλις ή γολέττα ἔφθασε κοντὰ
στὴ θάλασσα τῆς νήσου Κοκό, ση-
κώθηκε μιὰ τρικυμία τόσο φοβερή,
πού τὸ σκάφος δέν μπόρεσε νά τὰ
βγάλῃ πέρα καί συνετρίβῃ πάνω
στοὺς βράχους τοῦ νησιοῦ. Τὸ πλῆ-
ρωμα διεσώθη. Κι' ὁ πλοίαρχος ἐπί-
σης. Μονάχα πού ἔσπασε τὸ ἔνα του
πόδι.

Ἐξή μῆνες ἀργότερα οἱ ναυαγιοὶ
τῆς γολέττας «Λαϊκού-Ἐρι» περισυ-
νελέγοντο ἀπὸ ἕνα αὐστραλιανὸ κα-
ράβι. Ἦ Μόργκαν, ὅμως, ἔξασθενη-
μένος ἀπὸ τὶς τόσες ταλαιπωρίες,
ἀρρώστησε καί πέθανε, ἀφίνοντας
τὸ μυστικὸ του στὸν Λούτσιαν, πού
τὸν εἶχε περιποιηθῆ μὲ ἐξωριστῆ ἀ-
φοσίωσι. Ἦ Λούτσιαν, ὅμως, ἐγνώ-
ρισε τόσες κακοτυχίες, ὥστε νά μὴν
κατορθῶσῃ νά ἐπιστρέψῃ στὸ νησι
πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ θαμένου θησαυ-
ροῦ. Ἦ χάρτης του, κιτρινομένου
καί κατακουρελισμένου, βρίσκεται
τώρα στὰ χέρια τοῦ Ἄγγλου καπε-
τάνιου Στάουτον, ἰδιοκτῆτου τοῦ
τριστίου «Ἀντθάνς», ὁ ὁποῖος, ὁ-
μως, δέν ἐπεχείρησε μέχρι σήμερα

ταξίδι μέχρι τοῦ νησιοῦ Κοκό, φο-
βούμενος κι' αὐτὸς τὰ μυστηριώδη
πνεύματα, πού λέγεται ὅτι προστα-
τεύουν τὸν θησαυρὸ.

— III —

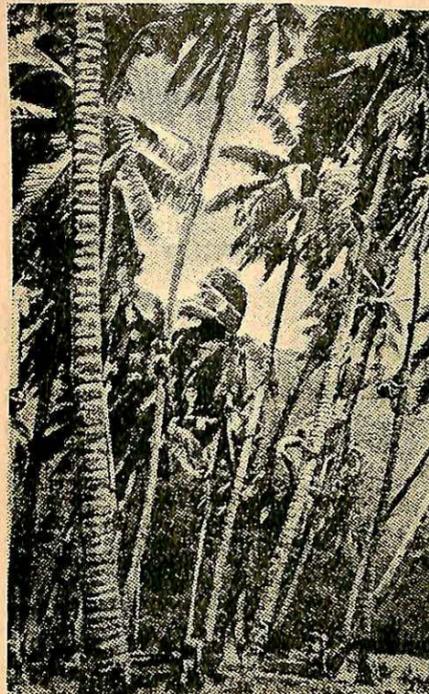
Ἐρχόμαστε τώρα σὲ ἄλλες προσ-
πάθειες, ἄλλων τολμηρῶν τυχοδιω-
κτῶν:

Στὰ 1896, ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοῖ-
ου «Ἀποχτυ», καπετάν-Σράνελ,
ἀκούσας νά γίνεται λόγος γιά τοὺς
θησαυροὺς τοῦ κουρσάρου Μπενίτο,
πῆγε στὸ νησι τοῦ Κοκό καί ἀνατί-
ναξε μὲ δυναμίτιδα πέντε γιγαντιαί-
ους βράχους, κάτω ἀπὸ τοὺς ὁποί-
ους ἤλπισε νά βρῇ αὐτὸ πού ζητοῦ-
σε. Δέν πέτυχε, ὅμως, τίποτε. Καί ὁ-
χι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ
ἐκείνη, τὸ ναυαρχεῖον τῆς Κόστα-Ρί-
κας ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς εἰς τὰ
πλοῖα τὴν προσέγγισιν εἰς τὸ νησι
τοῦ Κοκό.

Ἄλλ' ὁ καπετάν Σράνελ, ἄνθρω-
πος ἀμετάπειστος καί πεισματάρης,
δέν ἐγκατέλειψε τὴν προσπάθεια.
Καί μιὰ μέρα, μαζί μὲ μερικὸς ἀ-
ποφασισμένους συντρόφους του, ἐξ-
ναπήγε κρυφὰ στὸ ἀπηγορευμένο
νησι. Τίποτε, ὅμως, κι' αὐτῆ τῆ φο-
ρά. Παρ' ὅλα τὰ φουρνέλα καί τὶς
ἀνατινάξεις, τὸ νησι ἔξακολουθοῦσε
νά κρύβῃ ζηλότυπα τοὺς μυστικοὺς
θησαυροὺς. Καί ὁ καπετάν Σράνελ
μὲ τοὺς συντρόφους του, ἀφοῦ γνώ-
ρισαν τὶς πῶ δεινὲς περιπέτειες, ἐ-
πέστρεψαν στὴν πατρίδα τους ἀπρα-
κτοί.

Στὰ 1906, μιὰ μεγάλη ἀγγλικὴ
ἐταιρεία, ἀφοῦ ἐξησφάλισε τὴ σχετι-
κῆ ἄδεια, ὠργάνωσε μιὰ μεγάλη ἀ-
ποστολή, πρὸς ἐξερεύνησιν τῆς νή-
σου Κοκό. Ἄντι νά περῶσῃ, ὅμως,
οὐτὸ πού ζητοῦσε, ἀντιθέτως ἔγινε
καί τὰ κεφάλαιά του, πού ἀνήρχον-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

Ἦ ἐλάττησις εἶναι ὀργιαστικὴ στὴ
παραδεισένιο αὐτὸ νησι.

ΝΩΡΙΖΕΤΕ τὸ νησι τοῦ Κο-
κό; Ἄσφαλῶς, ὄχι. Καί ὅμως,
τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ νησάκι,
πού εἶναι χωμένο στὸν Εἰρηνη-
κὸ Ὠκεανό, κλείνει στὰ σπλάγχνα
του τὸν μεγαλύτερον θησαυρὸ τοῦ
κόσμου, ἕνα θησαυρὸ πού ὅσοι θέλη-
σαν νά τὸν ἀποκτήσουν, χτυπήθηκαν
ἀδυσώπητα ἀπὸ τὴ μοῖρα.

Τὸν θησαυρὸν αὐτόν, πού κατὰ
τοὺς μετριώτερος ὑπολογισμοὺς ἀ-
νέρχεται σὲ δύομῃσι δισεκατομμύ-
ρια γαλλικὰ φράγκα, τὸν ἔκρυψε
κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ περασμένου αἰ-
ῶνος στὸ μαγεμένο νησι τοῦ Κοκό,
ὁ θρυλικὸς πειρατῆς Μπενίτο, πού οἱ
κουρσάροι τὸν εἶχαν ἐπωνομάσει
«Ματωμένο Σπαθί». Τρεῖς μῆνες, ὁ-
μως, ἀργότερα, ὁ Μπενίτο, ἀφοῦ ἀ-
γωνίσθηκε σάν λεοντάρη σὲ μιὰ πῶ-
λύνεκρη ναυμαχία, συνελήφθη στὸ
τέλος ἀπὸ τοὺς διάκτους του καί κρῆ-
μάσθηκε πάνω στὰ κατάρτια τῆς
κουρσάρικης ναυαρχίδος του, μαζί
μὲ ὅλους τοὺς ἀνδρες τοῦ πληρώμα-
τος. Ἦ μόνος πού διέφυγε, ἦταν ἕ-
νας Ἄμερικανός, ὀνόματι Τόμψον,
αἰχμάλωτος τοῦ Μπενίτο.

Στὰ 1844, ὁ Τόμψον αὐτὸς πέθανε
στὴ φυλακῆ, ὅπου τὸν εἶχαν ρίξει
γιά διάφορες βρωμοδουλειές. Πρὶν
πέθαινη, ὅμως, ἐμπιστεύθηκε τὸ μυσ-
τικὸ τῶν θησαυρῶν τοῦ Κοκό σὲ
κάποιον φίλο του, ὀνόματι Κῆτιγκ, ὁ
ὁποῖος ἐπήγε, ὅπως λένε, δύο φορές
στὸ μακρὸν νησι, καί πῆρε ἕνα μέ-
ρος τοῦ θησαυροῦ. Σάν φρόνιμος
ἄνθρωπος, ὅμως, πού ἦταν, δέν ἀπε-
κάλυψε σὲ κανένα τὴν κρύπτη.

Ὅταν ὁ Κῆτιγκ πέθανε, ὁ χάρτης
πού ἔδειχνε τὸ μέρος τοῦ θησαυροῦ
ἔπεσε στὰ χέρια ἐνὸς ἀξιωματικοῦ
τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, τοῦ «κομ-
μαντάρ» Κῶρζον — Χάου. Σήμερα,
ὑπάρχουν πολλὰ ἀντίγραφα τοῦ ἐν
λόγω χάρτου, τὰ ὁποῖα βρίσκονται
στὰ χέρια τοῦ πλοιάρχου Γκίσιπλερ,
ἐνὸς θαλασσοδούκου πού ἔζησε στὸ
νησι τοῦ Κοκό δέκα ὀλόκληρα χρό-

Οἱ Ἰθαγενεῖς τοῦ νησιοῦ χρησιμοποιοῦν γιά τὸ ψάρεμα ἕνα πολὺ παλιὸ
σο: τὸ τόξον.

Ένας διάσημος ταχυδακτυλουργός μᾶς ἀποκαλύπτει τὰ μυστικά τῆς τέχνης του

Τηλεπάθεια και μαγνητισμός ἄλλὰ και ταχυδακτυλουργία... και κόλπο!

Ο ΛΟΙ ἔχουν ἀκούσει και οἱ περισσότεροι ἔχουν ἰδῆ τὰ πειράματα διαφόρων μάγων και φακιδῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρουσιάζονται, πρὸ ἑνὸς περιέργου κοινου διὰ τὸ καταπλῆξαι μετὰ τὰ υπερφυσικά των κατορθώματα. Καὶ ὅλοι ὅσοι τυχὸν παρευρίσκονται εἰς τὰ πειράματα, ἀπὸ τοὺς μᾶλλον ἀφελεῖς ἕως τοὺς περισσώτερον σκεπτικιστὰς, καταλήγουν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι κάτι τὸ ἄγνωστον τὸ μυστηριώδες, τὸ κάπως υπερφυσικὸν συμβαίνει. Τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον συνήθως δίδεται και ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις δάσει τοῦ ὑπνωτισμοῦ, μεταβάσεως τῆς σκέψεως, τηλεπαθείας, πνευματικῆς μαγνητισμοῦ κ.λπ.

Συχνὰ ὅμως, πολλὰ ἀπὸ τὰ πειράματα αὐτὰ ὀφείλονται εἰς ταχυδακτυλουργίας. Καὶ δὲν εἶναι βέβαια και λίγοι οἱ σκεπτικιστὰς οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ μπορούν νὰ ἐξηγήσουν περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται ὑποπτεύονται ὅτι κάποια κατεργαρία ὑπάρχει ἐν τῇ μέσῃ. Σιωποῦν ὅμως, ἐξ ἀνάγκης γιατί δὲν μπορούν νὰ παρουσιάσουν αὐτὸ το κάτι. Τὸ πολὺ κοινὸν δὲν μένει ἱκανοποιημένον μετὰ μίαν ἀπλὴν ἐξήγησιν. Ὄταν δὲν ἐννοεῖται πὺ εἶναι συχνὰ ἀπλούστατον, θέλει νὰ τὸ περιβάλῃ μετὰ μυστήριον. Αὐτὸ τὸ ἱκανοποιεῖ περισσώτερον.

Πολλὲς φορές λοιπὸν τὰ μυστηριώδη φαινόμενα τῆς μεταβάσεως τῆς σκέψεως και τηλεπαθείας δὲν εἶναι παρὰ ἀπλῆς ἀπλούστατες ἀπάτες, ἐπιτυγχάνομενες μετὰ ἐξυπνα τεχνάσματα. Αὐτὸ τουλάχιστον ἐρχεται νὰ βεβαιώσῃ μετὰ ἀποκαλύψεις του ἑνὸς ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἀμάγους τῆς Εὐρώπης ὁ ταχυδακτυλουργὸς Λαυδ Ντεβάντ ὁ ὁποῖος μετὰ τὰ πειράματά του ἔχει κριολεκτικῶς καταγοητεύσει τὸ εὐρωπαϊκὸ κοινὸν.

Ἴδου λοιπὸν τί λέγει ὁ σπουδαῖος αὐτὸς ἀμάγος διὰ τὰ κυριώτερα πειράματα τῶν μάγων τὰ ὁποῖα και ὁ ἴδιος μεταχειρίσθη μετὰ καταπληκτικὴν μάλιστα ἐπιτυχία. Τὸ γεγονός αὐτὸ βέβαια δὲν ἀποκλείει ὅτι εἰς ἄλλας περιπτώσεις ὑπάρχει ἡ πραγματικὴ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις.

Ὁ μαγνητικὸς πνευματισμὸς

Ἐνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα πειράματα τῶν ταχυδακτυλουργῶν εἶναι τὸ πείραμα τοῦ μαγνητικῆς λεγομένου πνευματισμοῦ. Ὁ μαγνητικὸς βοηθεῖται ἀπὸ τὸ «μέντιουμ» τὸ ὁποῖον πάντοτε σχεδὸν εἶναι μιὰ ὡραία γυναῖκα. Τῆς δίνει τὰ μάτια, μετὰ ἕνα πηνὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ὅποιο δὲν μπορεί νὰ διακρίνῃ τίποτα τὴν ἀφήνει ἐν τῇ σκηνῇ

και κατόπιν ρωτᾷ κατεβλίνοντας ἐν τῇ πλατεῖα τοὺς θεατὰς νὰ τοῦ εἰπουν τί ἐπιθυμοῦν νὰ πράξῃ τὸ μέντιουμ.

Ἐκείνος διὰ τῆς ὑποβολῆς ἐπιτυγχάνομενης μετὰ διάφορες χειρονομίας ἐπιβάλλῃ ὅπως τὸ μέντιουμ, ἀφοῦ τὸ ὑπνωτῆσῃ, νὰ κάμῃ ὅ,τι ἐξήγησε ὁ θεατῆς, μεταβιβάζοντας τὴν σκέψιν του, διὰ τῆς τηλεπαθητικῆς δυνάμεως!

Ἄς ἀκούσωμε τὴν ἰδίαν Ντεβάντ!

Ὁ Ντεβάντ σὲ μιὰ ἐπίδειξίν του.

«Τὸ πείραμα αὐτὸ τὸ ἐπιτύχνα μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς ἀδελφῆς μου. Τῆς ἔδωκα τὰ μάτια μετὰ ταινία τὴν ὅποια πρῶτα ἔδωκα νὰ δοκιμάσουν οἱ θεατὰς γιὰ νὰ πιστοποιήσουν ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ διακρίνουν ἀνάμεσά της και κατόπιν κατεβίνα ἐν τῇ σάλα και ζήτησα νὰ μοῦ πουν τί θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἔκανεν ἡ ἀδελφὴ μου. Ἐγὼ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν θὰ τὴν μετέδιδα διὰ τῆς σκέψεως εἰς τὴν ἀπνωτισμένην!»

Τὴν ἀδελφὴν μου τὴν εἶχα τοποθετήσῃ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς σκηνῆς. Ἀπηγορεύετο ἔστω και νὰ φθιρίσω γιὰ νὰ μὴν νομισθῇ ὅτι εἶχαμεν μυστικὸν κώδικα συνεννοήσεως.

Ἀφοῦ ἐμάχονα τὰς διαφόρους αἰτιήσεις τῶν θεατῶν μετεβίβαζα τὸ «ρευστόν» διὰ τῶν χειρῶν ἐν τῷ μέντιουμ και ἐκείνη προχωροῦσε ὡς τὸν θεατῆν πὺ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν και ἔκανε ὅ,τι εἶχε ζητήσει. Κάποιος π.χ. ἤθελε νὰ χορεύσῃ. Χόρευε. Κάποιος ἄλλος ν' ἀφαιρέσῃ ἕνα ἀντικείμενον ἀπὸ ἕναν τσίρπον. Τὸ ἔκανε. Ἡ τὰ ἕκαστον πάντοτε χωρὶς διασταγμῆ. Μιὰ φορὰ μόνον βρέθηκα εἰς ἀμηχανία. Πήγαμε προσκληθῆ εἰς ἕνα γεῦμα ἐν τῷ «Σάβαζ Κλάμπ» ἐν τῷ ὁποῖον εἶχε λάβει μέρος και ὁ ἀποθανὼν βασιλεὺς τῆς

Ἀγγλίας Γεώργιος ὁ Ε'. Ἦτο τότε πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας. Παρεκλήθη νὰ ἐκτελέσω μερικὰ πειράματα. Ὄταν ἤρωτήθη και ὁ πρίγκηψ, ἐξήγησε ὅπως ἡ ἀδελφὴ μου φιλῆσει τὸν λόρδον Μπέρσφορντ ὁ ὁποῖος καθότανε δίπλα του! Αὐτὸ ἦταν ἐκτὸς τῶν... συνθησομένων μετὰ «πειραμάτων», ἄλλὰ ἡ ἀδελφὴ μου ἐστάθη εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων. Μετεβίβασα διὰ... τοῦ μαγνητισμοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πρίγκηπος ἡ ὅποια και ἐξετελέσθη ἀμέσως.

Τὸ κόλπο

Πῶς ἐπιτυγχάνονται ὅλα αὐτὰ! Ἴδου τί λέγει ὁ ἴδιος Ντεβάντ.

«Τὸ γεγονός ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς παραστάσεως δὲν ἀντήλλασσα οὐδεμίαν λέξιν μετὰ τὴν ἀδελφὴν μου, εἴπειθε ὅτι δὲν ὑπῆρχε μυστικὸς κώδικς συνεννοήσεως και ὅτι κάτι τὸ ὑπερφυσικὸν συνέβαινε πράγματι. Κάτι τὸ μυστηριώδες ὅμως. Τίποτε τὸ μυστηριώδες ὅμως.

Ἄς ἀπογοητευθοῦν οἱ ἀρεσκόμενοι εἰς αὐτὸ. Τὸ πᾶν γίμα ἦταν ἀπλούστατον. Μετὰ τὸ ἐμοῦ και τῆς ἀδελφῆς μου ὑπῆρχε κώδικς μυστικῆς συνεννοήσεως διὰ τῶν χειρῶν. Ἡ ταινία μετὰ τὴν ὅποια τῆς ἔδωκα τὰ μάτια δὲν ἦταν τόσο ἀθια ὅσον ἐνόμιζαν οἱ θεατὰς οἱ ὁποῖοι τὴν δοκίμαζαν. Ἦτο χαμομένη ἀπὸ τρία ὡς τέσσαρα κομμάτια ἀπὸ κρέπ-ντέ-σιν. Ὄταν τὴν δοκίμαζε ὁ θεατῆς δὲν ἔβλεπε. Ὄταν τὴν δοκίμαζε ἐγὼ ἔβλεπα τὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς μου, ἀφαιρούσα τὰ ἐπιπλέον κομμάτια τοῦ ὄφρασματος πὺ ἦσαν τὸ ἕνα πάνω ἐν τῷ ἄλλῳ. Αὐτὸ δὲν γινόνταν ἀντιληπτό, γιατί π' ἀφαιρούσα μετὰ τὸν ὅταν ἀνέβαινα ἐν τῇ σκηνῇ, διπλώνοντάς τα κατ'ἀλλήλα. Ἐτσι ἀφῆκα τὸ ἕνα κομμάτι τῶν κρέπ-ντέ-σιν, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ὅποιο ἡ ἀδελφὴ μου ἔβλεπε ὄφρασμα.

Μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ, ἐνῶ ἐγὼ ἔκανα διαφόρους μυστηριώδεις χειρονομίας γιὰ νὰ μετεβίβαζω δῆθεν τὸ μαγνητικὸν ρευστὸν ἐν τῇ ἀδελφῇ μου, ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν ἔπραττα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τῆς μεταβιβάξω μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ μυστικῆς κώδικος τὴν ἐκφρασθεῖσα ἐπιθυμία. Μετὰ τὸ μέσο αὐτὸ ἐπιτυγχάνομεν τὰ καταπληκτικώτερα πειράματα.

Και ὁ μάγος συνεπέρανε:

«Χωρὶς νὰ θέλω νὰ ἀποκλείσω ὅτι ὑπάρχουν και πειράματα τὰ ὁποῖα εἶναι πραγματικὰ, και βασίζονται ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης, πρέπει ὡστόσο νὰ παραδεχθῶμε ὅτι πολλὴ συχνὰ οἱ ἀμαγεῖες πὺ βλέπομε δὲν εἶναι παρὰ ἐξυπνες ταχυδακτυλουργίες.

Τὸ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Τὸ μυστήριον

ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Τὰ προηγούμενα

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ

Λ.Φάντασμα

10ον

-Α Σ ὑποθέσωμε ὅμως ὅτι τὸ κάμνει.

—Δεσποινίς, τὸ ὄπλο τοῦ Μόφφρετ μπορεί νὰ εἶναι φοβερό, δὲν εἶναι, ὅμως, ἐπαλαιητικὸν. Ἐκείνη σκέφθηκε λίγο και ἔπειτα φθύρισε:

—Ἐλπίζω νὰ εἶχα νέα σας χθές. —Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀνησυχῶ. Ὑπέθετα ὅτι ξεκουραζόσαστε ὑντερ' ἀπὸ τὴν περίφημη νύχτα πὺ περάσατε. Ἀλήθεια, ὅμως, δὲν μοῦ εἶπατε τί ἔγινε ἐν τῷ μπαλκόνι ὑστερα... Ἡ νέα τὸν διέκοψε χαμογελώντας:

—Ἦταν ἀπὸ τὰ περίφημα ἐκεῖνα χαστούκια πὺ σᾶς ἔδωκα;..

—Ναί, ἔκανε γελώντας και ὁ Μάρτεν. Τί σᾶς εἶπε ἡ Ζάν ντ' Ἄρκ ἐκείνη ὄταν ἀσφαλῶς ἀπεσταλμένη τοῦ Μόφφρετ. Δὲν εἶναι ἔτσι;

—ὦ! Τὴν εἶχατε καταλάβει, λοιπόν; Ἐγὼ δὲν εἶχα καταλάβει τίποτε, μέχρι τῆς στιγμῆς πὺ πρόφερε τις λέξεις «μπλέ» και «κίτρινον».

—Και τί ἔγινε μετὰ; Ἡ Ἀδέλα τοῦ ἀφηγήθηκε ὅσα ἔγραψα ἤδη. Ὄταν φάνηκε ἡ ρουκέτα ἐξω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι ἡ μυστηριώδης νύχτα πήρε τὰ χαρτὰ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ἀδέλας και ἔφυγε.

—Φοβόμαι, ὅτι δὲν τὰ κατάφερα καλά, εἶπε ἐν τῷ τέλος ἡ δις Καίσιτλ.

—Ἀπεναντίας, παίξατε θαυμάσια τὸ ρόλο σας, εἶπε ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ἐέρατε, ὅμως, στ' ἀλήθεια, ὅτι τὰ χαρτὰ ἦσαν ψεύτικα, ἡ μπλοφόρατε ἀπλῶς;

—Μπλόφαρα. —Και ἐπιτύχαστε ἐν τῇ ἐντέλει. Δὲν πέσατε διόλου ἔξω.

—Ὄστε, ἦσαν πλαστὰ τὰ ἔγγραφα;

—Ναί Ἦσαν ἀντίγραφα. Ὁ Μόφφρετ ἐφόλαξε τὰ πρωτότυπα γιὰ νὰ κάμῃ και ἄλλον ἐκβιασμό.

—Τὸν πληθύνθρωπο! φώνησε ἡ Ἀδέλα.

Και ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο:

—Μὰ γιατί νὰ κάμουν τὸ σῶνθημα;

Ὁ Ντάλ ἐξήγησε τὸν ρόλο πὺ εἶχε παίξει ἐν τῇ ὑπόθεσι, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ ὅτι ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς πὺ περιέμεναν τὸ χροματοδῆμα ἦταν και ὁ Αἰνσγουορθ. Ἡ Ἀδέλα ἀκούε καταπληκτικῶς μετὰ τὰ μάτια διάπλατα ἀνοιγμένα.

—Ὄστε τὰ λεπτὰ θὰ τάπαρνε ἕνα σκυλί! φώνησε. Τί ἰδέα πὺ τὴν εἶχαν!

—Ἴδὲα ἐξοχη! Πάντως, ἀφοῦ ἔδωκαν τὸ σῶνθημα οἱ δύο ἄνδρες ἐκείνοι...

Ἦταν ὁ δῶρ Μόφφρετ φθύρισε ἀποκαμωμένη ἡ Ἀδέλα.

γράφων. Ἡ ἀνταλλαγὴ θὰ γινόνταν σ' ἕνα γορὸ μετεφωτισμένου. Τὴν τελευταία ὅμως, σιγμῇ, ἡ ἀνταλλαγὴ μετακινῆται και οἱ ἐκδασταὶ φεύγουν. Ἀνάμεσα τοὺς ὁ Μάρτεν Ντάλ πὺ ἦταν ἐπίσης ἐν τῷ γορὸ ἀποκωπητικῶς γνώρισε τὸν Αἰνσγουορθ. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Αἰνσγουορθ ἀναγγέλλει ὅτι μετὰ σὲ λίγες ἡμέρας ἡ σὺλληψις τοῦ μυστηριώδους κ. Γκοκίτς θὰ ἦταν γεγονός. Ἡ Ἀδέλα εἶναι καταταραγμένη και ὁ Μ. Ντάλ προσπαθεῖ νὰ τὴν πείσῃ ὅτι πρόκειται περὶ μπλόφα. Εἶναι πεπεισμένος ὅτι ὁ δῶρ Μόφφρετ...

Ὁ Μ. Ντάλ κάνει και νέα νυκτερινὰ ἐπιπέτα...

φρόνισα να μάθω που θα πήγαινε ο Καίσαρ με το χρηματοδωμά. Τού έριξα ένα δέμα από εφημερίδες, τις οποίες είχα πρώτα μελανώσει. Έτσι μου έδειξε τον δρόμο που ακολουθούσε.

—Και που πήγε το σκυλί; — Έπρεξε σ' ένα αυτοκίνητο που περίμενε σε αρκετή απόσταση από το ξενοδοχείο. Μόλις το σκυλί μπήκε μέσα, το αυτοκίνητο ξεκίνησε. Έγώ το πήρα από πίσω μ' ένα ταξί.

Σ' αυτό επάνω ο Μάρτεν Ντάλ άρχισε να γελά.

—Διερρωτώμαι, συνέχισε, τι θα έκανε αυτός που ήταν μέσα στο αυτοκίνητο, όταν είδε αντίς για χρήματα, να του φέρνει ο σκύλος μελανωμένες εφημερίδες!

—Η ιδέα σας ήταν εξοχή! Έκανε ή νέα. Και το αυτοκίνητο που σας ώδηγησε;

—Στο νέο γενικό στρατηγείο του δορος Μόφφρετ, απήντησε άριστο ο Ντάλ.

—Είδατε ποιός ήταν μέσα στο αυτοκίνητο;

—Όχι. Ήταν θεοσκότεινα και το αυτοκίνητο έτρεχε πολύ.

Διεκόπη για λίγο και ύστερα ρώτησε:

—Τίποτε νεώτερο από την στιγμή που σας είχα αφήσει;

—Μου τηλεφώνησε ο κ. Φέρρυμαν και μου είπε ότι ήταν στην διάθεσή μου, αν μπορούσε να μάς φανη χρήσιμος, στον πατέρα και σε μένα. Φαίνεται πολύ καλός άνθρωπος.

—Ναί. Έχει καλή καρδιά, αν και δεν μπορεί να σας βοηθήσει σε τίποτα.

Ο Μ. Ντάλ την κύτταξε για λίγο σκεπτικός.

—Είσατε λιγάκι ώχρη, της είπε. Γιατί δεν πάτε να κάνετε έναν περιπατο;

—Θα βγω το βράδυ. Ο Πάλ μου ζήτησε να βγούμε άποψε μαζί με αυτοκίνητο.

—Ω!...

Μια σκιά, θάλεγε κανείς, μπήκε ξαφνικά ανάμεσά τους.

—Νομίζω πως δεν είμαι συμπαθητικός στον κ. Αίνσογουορθ, έκανε ο Μ. Ντάλ.

—Θα του γίνετε όταν γνωρισθίτε καλύτερα και θα σας άγαπήσει.

Ο Ντάλ έβραζε από μέσα του, γι' αυτήν την τυφλή εμπιστοσύνη, αλλά και δεν είχε τίποτα.

—Καυμένη Πάλ!... συνέχισε ή νέα.

Έχει οικονομικές στενοχώριες που τον άποασχολούν πολύ. Άνησυχεί φαίνεται για μένα, για την καρδιά μου. Έν τούτοις έγω, και αν άκόμη μείνη μ' ένα δολάριο στην τσέπη, δεν θα παύσω να τον άγαπάω.

—Σας πιστεύω...

—Είμαι βεβαία, όμως, ότι θα αναλάβη γρήγορα. Δεν είναι από εκείνους που τα βάζουν εύκολα κάτω!

—Είμαι άπολύτως της γνώμης, συνέχισε ή νέα. Άν, όμως, είχε εκείνη την ώρημη. Άν, όμως, είχε εκείνη την ώρημη, άντίκρου του τον Αίνσογουορθ, εύρα άντίκρου του τον στραγγαλίσει! χαριστώ να πάω να παραξενεύτηκε ή Άδέλα σαν να παραξενεύτηκε άπο ή... σ... του φίλου της. Κ... άπο ή... σ... του Μάρτεν Ντάλ με ταξε, λοιπόν, τον χείλη της έτρεμαν προσοχή, ένω τα χείλη της ήταν βλαμμένα, και το βλέμμα της ήταν θλιμμένο.

—Είσατε, του είπε, ένας θαυμασιος φίλος και δεν βέλω να εισχωρήσει άνάμεσά μας καμμία παρεξήγησης.

—Ελπίζω να μείνωμε πάντα φίλοι.

—Και έγω το ίδιο, βεβαίωσε ο Μ. Ντάλ.

Έκείνη την ώρα, φάνηκε στο άνοιγμα της πότας ή επιβλητική σιλουέτα του Ουέμπλεϋ.

—Ένας κύριος ζητεί την δεσποινίδα στο τηλέφωνο, είπε.

Ο Ντάλ και ή Άδέλα άντήλλαξαν ένα γρήγορο βλέμμα. Ύστερα ή νέτ βγήκε και όταν σε λίγο επέ-

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

στραψε, το χρώμα της δεν διέφερε διόλου από του πεθαμένου.

—Ήταν ο δωρ Μόφφρετ, ψιθύρισε άποκαωμένη.

—Το περιμένα. Και τί ήθελε;

—Με ρώτησε αν διάβασα το άρθρο του «Φρουρού», του απήντησε καταφατικά. Μου είπε τότε πως αυτό δεν ήταν παρά ή άρχή. Και πρόσθεσε έπειτα πως αν δεν του πάγω άποψε τα λεπτά σε έπιταγή, ή μυστηριώδης κ Γκραιβς θα είναι άβριο στη φυλακή...

—Σε έπιταγή!... φώναξε ο Μ. Ντάλ έκπληκτος.

—Ναί. Μου είπε ότι προτιμούσε τον τρόπον αυτόν της πληρωμής. Κατόπιν γέλασε και πρόσθεσε ότι το όνομα του Καίηστλ, έχαιρε πάντοτε καλής φήμης και πίστωσης.

Ο Ντάλ εξακολουθούσε να κυττάζει την νέα κατάπληκτος.

—Σε έπιταγή... Και όμως, ξέρει ότι δεν έχετε λεπτά στη Τράπεζα. Τούλάχιστον τόσα όσα ζητάει αυτός...

—Δυστυχώς...

Ο Μ. Ντάλ σούφρωσε τα χείλη.

—Αυτό πάει πολύ! είπε σε λίγο. Δεν φανταζόμουν ότι ή Μόφφρετ θα φαινόταν τόσο σίγουρος για τον έαυτό του, ώστε ά δεχθή να πληρωθί σε τσέκ. Τί άλλο σας είπε;

—Ότι έπρεπε έγω ή ίδια να του παραδώσω το τσέκ...

—Σας έδωκε λεπτομερείς οδηγίες;

—Ναί. Θα πάρω το αυτοκίνητό μου και κατά τας 11, άποψε, θα βρεθώ στο Πικάντιλν.

—Άκριβώς, δηλαδή, στην έξοδο των θεάτρων. Ο Μόφφρετ βεβαία, θα σας είπε ότι πρέπει να είστε μόνη, ότι δεν πρέπει να σας παρακολουθή κανείς και ότι δεν πρέπει να πητε σε κανέναν τίποτα.

—Ναί, αλλά που τα ξέρετε αυτά;

—Ω! Δεν είναι άνάγκη να ξέρη κανείς. Αυτά μαντεύονται. Το σχέδιό του είναι καταχθόνιο.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτα.

Ο Ντάλ έριξε στην νέα ένα σοβαρό βλέμμα.

—Σας είπα ότι το όνομα του Καίηστλ χαιρει πάντοτε καλής φήμης και εμπιστοσύνης, μην το ξεχνάτε, απήντησε.

—Ναί, αλλά ή Μόφφρετ ξέρει ότι όταν ένα τσέκ εκδίδεται υπό την πίεση και την άπειλη, και πρό πάντων χωρίς άντίκρουσμα, δεν έχει καμμία νόμιμον αξία.

—Άσφαλώς, αλλά...

Ο Μ. Ντάλ δίστασε λίγο και κατόπι συνεπλήρωσε την σκέψη του:

—Τό σχέδιο του ανθρώπου αυτού σας είπα ότι είναι καταχθόνιο. Σκο-

πύει να σας κρατήσει αιχμάλωτο μέχρις ότου εξαργυρωθί το τσέκ! Και ξέρει ότι ή πατέρα σας θα κάνει τα άδύνατα δυνατά για να εξαργυρωθί το τσέκ και αν άκόμη επρόκειτο να διαρρήξει καμμία Τράπεζα.

—Όλα αυτά είναι πολύ πιθανά, ψιθύρισε ή Άδέλα.

—Παρατηρείτε όμως, ένα πράγμα; Ο Μόφφρετ δεν είναι ή πρώτος. Έχει χάσει πολύ από την δύναμη του.

—Λέτε;

—Δεν βλέπετε ότι αλλάζει τακτική; Αυτό σημαίνει ότι βρήκε κανείς την προηγούμενη μέθοδό του. Άρα, όμολογεί την άδυναμία του. Αυτό για μάς είναι μια ένδειξις ότι πρέπει από την άμυνα να περάσωμε στην έπιθεση...

—Και πότε θα γίνη αυτή; ρώτησε ή Άδέλα, που άρχισε πάλι να παίρνει θάρρος.

—Άποψε κιόλας, αν σας άρέσει ή περιπέτεια.

—Δεν φαντάζομαι να...

—Θα σας συμβουλέψω, διέκοψε ο Μ. Ντάλ, να κάνετε άκριβώς ό,τι λέγει ή Μόφφρετ. Θέλετε;

—Ναί, έκανε ύστερ άπο μικρό διασταγμό ή νέα, άφου μου το συμβουλεύετε...

—Όραία! Λοιπόν, θα πάτε άποψε στο ραντέου σας με το συμφωνηνο τσέκ στην τσέπη. Άλήθεια, τί μάρκας είναι το αυτοκίνητό σας;

—Είναι ένα καμπριολέ Γουέηνφλητ.

—Όστε, σαν να λέμε, είναι άληθινή βολίδα!

—Ο πατέρας σκόπευε να το πουλήσει.

—Άν έχη πάντα αυτή την πρόθεση, θα ήθελα να το δοκίμαζα πρώτα έγω...

Μπορείτε να μου το δανείσετε για λίγο, μέχρι του δείπνου;

—Μα βεβαία! Να σας δώσω ένα σημείωμα για το γκαράζ.

Και ή Άδέλα πήγε στο γραφείο της, έγραψε δυό λόγια σ' ένα χαρτί και το έδωκε στον Μ. Ντάλ.

—Εύχαριστώ, έκανε αυτός, βάζοντας το χαρτί στην τσέπη του. Σας ύποσχομαι να μην είσατε άποψε τόσο μόνη, όσο θα σας φαντάζεται ή δωρ Μόφφρετ και...

Ξαφνικά διεκόπη. Έριξε ένα βλέμμα προς την πόρτα και κατόπι μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά της την άνοιξη άπότομα. Ο Ουέμπλεϋ δεν πρόφασε ούτε να σηκωθί, καμπουριασμένος όπως ήταν τον άνεσηκωσε ο Μ. Ντάλ, άρπάζοντάς τον άπο τον γαϊκά.

—Κάθε άντίστασις είναι περιττή, Ουέμπλεϋ! του είπε ή Άδέλα. Και στρεφόμενος προς την Άδέλα: Άντί την φορά, μίς, είναι άνάγκη να τον άπομονώσωμε για μερικές ώρες άπολύτως. Έχετε κανένα άσφαλές μέρος;

—Επάνω, στη σοφίτα.

—Όραία. Πέραν μπρός, Ουέμπλεϋ, θα ξέρης τα κατατόπια.

Ύστερ άπο λίγο, ή επιβλητικώτατος λακές ήταν εξαπλωμένος στο πάτωμα ενός γυμνού δωματίου, δεμένος χεροπόδαρα και φλωμένος. Ο Μάρτεν Ντάλ έκλεισε πίσω του την πόρτα, κλειδώνοντας την με διπλή στροφή.

—Ένα τέταρτο πιο ύστερα, έκανε τον περιπάτο του μέσα στο αυτοκίνητο της δος Καίηστλ. Άφου γύρισε αρκετή ώρα, σταμάτησε μπρός σ' ένα μεγάλο γκαράζ και πήγε να βρῆ τον διευθυντή του.

—Πόσους άνθρώπους σας μπορείτε να διαθέσετε για το αυτοκίνητό μου;

—Έχω έπτά μηχανικούς, αλλά οι τέσσαρες άπο αυτούς θα σχολάσουν σε μισή ώρα. Τί σας έχει σπάσει;

—Να μου φυλάξετε τους εργάτας σας. Θα πληρώσω καλά. Πρόκειται περι βιαστικής εργασίας.

Και σκύβοντας προς τον έκπληκτο γκαραζίστα του έξηγησε χαμηλόφωνα:

—Θέλω ένα διπλό πάτο στο πίσω μέρος του άμαξιού που να μωρη να χωρέσει βάρος 75 κιλών περίπου.

Ο άλλος σούφρωσε τα φρύδια και κύτταξε τον πελάτη του. Η κομπότης του και το άπολύτως ήρεμο ύφος του τον καθισούσαν φαίνεται, γιατί ύψώνοντας τους ώμους:

—Και θα θέλετε να μη φανη ή άλλαγή, φαντάζομαι...

Πάει καλά, θα γίνη, αλλά θα σας στοιχίση πολύ το άργότερο.

—Πληρώνω πάντα καλά μια δουλειά που γίνεται καλά, απήντησε ο Μ. Ντάλ, κυττάζοντας κατάματα τον συνομιλητή του. Μονάχα θέλω να είναι όλα έτοιμα μέχρι τας 10, το άργότερο.

Άφησε το αυτοκίνητο στο γκαράζ και βγήκε. Στη γωνιά του δρόμου, σταμάτησε ένα ταξί, μπήκε μέσα και έφυγε.

Ο γκαραζίστας που τον είδε να άπομακρύνεται σκέφθηκε:

—Τί νάναι άρα γε αυτό που θα κρύψη στο αυτοκίνητό του, κανένα πτώμα ή λαθρεμπόριο; Ό,τι και νάναι όμως, τί μ' ενδιαφέρει έμένα; Σκότλαντ Γουάρδ είμαι έγω;...

Και μπαίνοντας μέσα, φώναξε:

—Έ, παιδιά! Έλατε εδώ!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

ΜΙΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΕΚΠΛΗΞΗ

Ο Ντάλ φεύοντας άπο το γκαράζ, έσπευσε να έπιστρέψη σπίτι του για να ιδη μήπως τον περίμεναν έπείγοντα γράμματα, ή μήπως του είχε γίνει κανένα ένδιαφέρον τηλεφώνημα.

Ήταν κεφάλτος και άγοσφύριζε ένα τραγουδάκι της μόδας. Άν τα πράγματα πήγαιναν όπως τα προέβλεπε το περίφημο σχέδιό του, ή δωρ Μόφφρετ θα έπαιρνε το άποψινό του γεύμα πίσω από τα κάγκελλα...

Η ιδέα αυτή τον ένθουσίαζε καλά. συνάμα και τον στενοχωρούσε. Φανταζόταν την άπογοήτευσή που θάνοιωσε ή Άδέλα. Άσχύρτος όμως μια μέρα που θα τα μάθαινε άργά ή γρήγορα. Καλλίτερα, λοιπόν, να γινόταν άπο τώρα. Είναι πολύ νέα άκόμη και τα βαθύτερα τραύματα στην ήλικία της έπουλάνονται γρήγορα.

Επί πλέον, ήταν προτιμότερο να μάθη μόνη της την μοιραία πραγματικότητα. Μόνον αν τάβλεπε με τα μάτια της και τ' άκουε με τ' ούτια της, θα πίστευε τί ήταν στην πραγματικότητα ή Πάλ Αίνσογουορθ.

Ο Ντάλ έδιωξε το ταξί μπροστά στην πόρτα του και ρώτησε τον Μπίλκιγκ που του άνοιξε σε λίγο, αν είχε κανένα τηλεφώνημα.

—Ένα μονάχα! έκανε ή άγαθος οικονομός του, πολλά. Μονάχα, κανείς δεν άφισε το όνομά του ή καμμία παραγγελία.

Κατόπιν ο Ντάλ άνοιξε μερικά γράμματα. Ήσαν όλα τους άσημαντα. ΆΤόσο τον κάλλτερο! σκέφθηκε. Σε τέτοιες περιστάσεις, όσο

λιγότερα νέα έχει κανείς, τόσο λιγότερες και σκοτούρες.

Είπε του Μπίλκιγκ να άποσυρθί και πήρε το τηλέφωνο. Κατά πάσαν πιθανότητα, θα είχε την νύχτα μεγάλη άνάγκη του Σούμερ και ήθελε να ξέρη που θα τον βρῆ. Ο Σούμερ, όμως, δεν ήταν στο γραφείο

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

του. Άλλ' ούτε και στο σπίτι του. Ο Μ. Ντάλ ξανακρέμασε το άκουστικό, με τη άπόφαση να τον ξαναπάρη άργότερα. Άνοιξε το συρτάρι του και πήρε άπο μέσα άποια παράξενα άντικείμενα, τα όποια έκρυψε στις τσέπες του. Κατόπι έριξε μια ματιά στο ρολόι του και έσπευσε να βγῆ. Πήδησε σ' ένα ταξί που περνούσε εκείνη την ώρα μπρός άπο την πόρτα του, χωρίς ν' άντιληφθί ότι άπο το άλλο ή μέρος του δρόμου, κάποιος άγνωστος τον παρακολουθούσε με το βλέμμα, με ζωηρό ένδιαφέρον.

—Στο ρεστωράν Φλάγκαρι διέταξε ή Ντάλ τον σωφέρ.

Στο δρόμο, ξαναπέρασε νοερώς το πρόγραμά του της βραδυάς: Στις 10 1/2 το αυτοκίνητό του, δηλαδή το αυτοκίνητο της μίς Καίηστλ, θα σταματούσε μπροστά στο σπίτι του Καίηστλ.

Στο μέρος εκείνο ή δρόμος δεν ήταν πολύ φωτισμένος. Εκεί ή οδηγός θα εξαφανιζόταν ξαφνικά, χωρίς όμως κανείς να άντιληφθί την εξαφάνισή αυτή.

Στάς 11 παρά τέταρτο, θα έμφανιζόταν ή δίς Καίηστλ, θα καθόταν στο βολάν και θα διευθυνόταν προς το Χέραλδ Σιούατερ. Εκεί θα την πληροφορούσε προφορικώς ή γραπτώς το που θα διευθυνόταν. Καθ' όλο αυτό το διάστημα θάταν υπό την έπιβλεψη των ανθρώπων του δορος Μόφφρετ. Αυτοί, φυσικά, θα κύτταζαν μήπως ύπήρχε κανένας άλλος κρυμμένος μέσα στο αυτοκίνητο, όσο όμως και αν έμαχταν, δεν θα άνεκαλύπταν ποτέ την κρύπτη του.

Άλλ' ούτε και ή δίς Καίηστλ θα ύπαπτεύετο τίποτα. Δεν θα της έλεγε το παραμικρό, γιατί με την στάση της, με την τρομάρα που θα την έπιανε ίσως, εις δεδομένη στιγμή, θα μπορούσε, χωρίς να θέλη, να τον προδώση στους άνθρώπους του Μόφφρετ.

Όσον άφορά το μέρος στο όποιο θα ώδηγούσαν την Άδέλα, αυτό ήταν κιόλας γνωστό στον Μ. Ντάλ.

Ήταν ένα έξοχικό σπίτι σε μικρή άπόσταση άπο το τελευταίο προσάπτειο της πόλεως. Στο σπίτι αυτό είχε πάγει ή πράκτορ του Μόφφρετ που περίμενε μέσα στο αυτοκίνητο τον Καίσαρα, το βράδυ του χορού.

Την άλλη μέρα, ο Μ. Ντάλ, πήγε και έκανε άναγνώριση των πέριε, χωρίς όμως, να πλησιάση και πολύ στο σπίτι.

Πάνω σ' αυτό, το αυτοκίνητό του έφθασε στο κοσμικό έστιατόριο. Ο Μ. Ντάλ κατέβηκε, πλήρωσε τον σωφέρ και μπήκε μέσα. Και πάλι δεν είχε άντιληφθί ότι κάποιος άλλο

αυτοκίνητο είχε σταματήσει πίσω άπο το ταξί που πήρε εκείνος. Και που ή μόνος του έπιβάτης τον κύτταζε με έπιμονή και προσοχή. Στο έστιατόριο «Φλάγκαρ» σύναζε και ή κ. Έλσογουορθ - Καίηστλ. Ο Μ. Ντάλ ή ξέρεε αυτό. Ο «Μαίτρ-ν' ότέλ» ύπεκλήθη βαθύτατα μπρός στον Μ. Ντάλ και έσπευσε να τον ώδηγήση ή ίδιος σ' ένα άπο τα καλύτερα τραπέζια. Ο νεαρός άριστοκράτης, διέτρεξε με το βλέμμα την αίθουσα. Σε λίγο διέκρινε σε μίαν άκρη το στεγνό αλλά ευγενικό πρόσωπο του κ. Έλσογουορθ-Καίηστλ.

Άποψε το πρόσωπο αυτό ήταν τραηγμένο άπο την άγωνία. Ο Μ. Ντάλ σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς το μέρος του πατέρα της Άδέλας. Στά μισά όμως του δρόμου άλλάξε διευθύνση και πήγε προς ένα άλλο τραπέζι όπου είχε διακρίνει την ψηλόλιγη σιλουέτα κάποιου άλλου γνωρίμου του:

—Καλησπέρα σας, κ. Φέρρυμαν!... είσατε με έγκαρδιότητα.

Ο γέροντ σήκωσε το κεφάλι με μια νευρική κίνηση, ένω τα γυαλιά που φορούσε του ξέφευγαν άπο τα μάτια. Και άσπασαν καθώς θα γυτιπούσαν πάνω στο πιάτο, αν δεν έσπευδε να τα συγκρατήση ή Μ. Ντάλ. Ο νέος τα πήρε και προτού τα δώση του κ. Φέρρυμαν τα κύτταξε, με τη συνηθισμένη του περιέργεια. Μια έλαφρά φρικιασθή διετρεξε το σώμα του. Έδωκε εν τούτοις τα γυαλιά στον κ. Φέρρυμαν με το συνηθισμένο του χαμόγελο.

—Ω! Εύχαριστώ πολύ, κ. Μάρτεν Ντάλ, έκανε ή κ. Φέρρυμαν. Φαντάζομαι, όμως, να έξηγητε την έκπληξή μου...

—Η μίς Καίηστλ μου είπε ότι προσφερθήκατε να την βοηθήσετε, είσατε ή Ντάλ, χωρίς να προσέξη στην ψυχρότητα που πήρε ξαφνικά το ύφος του συνομιλητού του.

—Αυτό που κάματε, πρόσθεσε, ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους σας και σας εύχαριστώ για λογαριασμό της.

Ύποκλήθηκε έλαφρά και άπομακρύνθηκε.

—Τί κόλασις. Θεέ μου!... μουρμούρισε καθώς έφευγε, διευθυνόμενος προς το τραπέζι του κ. Καίηστλ. Ξαφνικά σταμάτησε κατάπληκτος. Στο θάθος της αιδούσης είχε διακρίνει το άσημητόν πρόσωπο που θα ήτο ποτέ δυνατόν να ιδη κανείς. Θυμήθηκε άμέσως όσα του είχε πη ή Άδέλα, μετά την έπίσκεψή της στο μυστηριώδες εκείνο σπίτι, όπου την περίμενε ή δωρ Μόφφρετ. Ο Μ. Ντάλ ξανακύταξε το άσημητόν εκείνο. Το πνεύμα του άρχισε να χοροπηδά. Στά μάτια του, όλη ή αίθουσα είχε μεταβληθί σε ένα τρίγωνο, στο ένα άκρο του όποιου έρισκόταν ή κ. Καίηστλ, στο άλλο ή κ. Φέρρυμαν και στο τρίτο ή άνθρωπος με το φρικτό πρόσωπο. Τί περιέργη συγκεντρώσις! Γρήγορα όμως ή Ντάλ έπεβλήθη στον έαυτό του και πλησιάζοντας τον κ. Καίηστλ, του είπα σιγά, ένω ταυτόχρονα έκάθητο στο κάθισμα που έμενε άδειανό:

—Πώς πηγαίνει σήμερα ή μυστηριώδης κ. Γκραιβς; άπότομα το κεφάλι κατατρομαγμένος, στον άπρόοπτο έπισκέπτη του.

—Μην ταραζώστε κ. Καίηστλ, είπα ή Μάρτεν Ντάλ. Είμαι φίλος...

(Η συνέχεια στο επόμενο),

Ἡ ζωὴ μιᾶς ἀμαρτωλῆς Εὐα Λαβαλιέρ

Ὁλος ὁ κόσμος ἔχει ἀκούσει τὸ ὄνομα τῆς περίφημης Γαλλίδος ἠθοποιῦ Εὐας Λαβαλιέρ. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀγνοοῦν ὅτι τὸ πραγματικὸν τῆς ὄνομα ὑπῆρξε Εὐγενία — Μαρία — Πασχαλινὴ Φενέλιο, κί' ὅτι γεννήθηκε στὴν Τουλώνη τὸ 1866 ἀπὸ γονεῖς Ἰταλοῦς. Τὸ παρεξομαίνει ὅτι καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ζωῆς της κατάρθωσε νὰ κρύψει τὴν ἀκριβῆ ἡλικία της καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς βιογράφους της.

— ☐ —

Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἔχει μείνει πεντάρφανη: Ὁ πατέρας της εἶχε σκοτώσει τὴν μητέρα της κί' εἶχε αὐτοκτονήσει. Μιά μακρυνὴ θεία περιμάζεψε τὴν μικρὴ Εὐγενία καὶ τὴν ἀνέθρεψε μὲ τόση ὅμως ἀυστηρότητα, ὥστε μόλις αὐτὴ μεγάλωσε λίγο, τῶσκασε καὶ προσελήφθη σ' ἕνα καφέ-κασέρ ὡς τραγουδίστρια.

Σιγα-σιγά ἔγινε γνωστὴ, προσελήφθη σὲ διάφορα θεάτρα καὶ τέλος στὸ περίφημο Βαριετέ, ὅπου ἐσημείωσε καταπληκτικούς θριάμβους. Ἐγινε τὸ εἰδωλό τοῦ κοινοῦ, τ' ὄνομά της δημοσιεύονταν μὲ τεράστια γράμματα στὰ προγράμματα τῶν τοίχων, καὶ κάθε παράστασή της πληρωνόταν μὲ χιλιάδες χρυσῶν φράγκων. Ἡ ἰδιωτικὴ της ζωὴ ὑπῆρξε ἐξαιρετικὰ σπάταλη καὶ σκανδαλώδης.

Ξαφνικὰ, τὸ 1917, σὰ μπόμπα ἔσκασε στὸ Παρίσι ἡ εἰδησις ὅτι ἡ περίφημη Εὐα Λαβαλιέρ ἀποσυρόταν ἀπὸ τὴ σκηνή. Οἱ δημοσιογράφοι τὴν ἐπολιόρκησαν γιὰ νὰ μάθουν τὸν λόγο τῆς ξαφνικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.

Ἐκείνη δικαιολογήθηκε, λέγοντας ὅτι ὁ ἀθέος Σαστενέρ τὴν εἶχε πείσει νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν «δρόμο τοῦ Θεοῦ». Κί' αὐτὴ πούλησε τὰ υπάρχοντά της, καὶ τὰ κοσμήματά της, καὶ τὰ διέθεσε σὲ ἀγαθοεργοῦς σκοπούς. Ἐπειτα προσπάθησε νὰ μῆναι στὸ περίφημο μοναστήρι τῶν Καρμηλιτῶν, ἀλλὰ δὲν ἔγινε δεκτὴ, ἐξ αἰτίας τῆς παληᾶς της ἐπιληψίμου ζωῆς. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ παρακλήσεις, κατετάχθη σὲ τάγμα τῶν Φραγκισκανῶν Ἀδελφῶν, ὡς ἀδελφὴ Εὐα. Ἀπέθανε τὸ 1929. Κατὰ τὰ 12 δὲ τελευταῖα χρόνια ἔδειξε τόση εὐλάβεια καὶ τόση πνευματικότητα, ὥστε κατέπληξε καὶ συνεκίνησε τὸ κοινὸν περισσότερο κί' ἀπὸ τοὺς θριάμβους της στὴ σκηνή. Πεθαίνοντας, εἶπε: «Πιστίς, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἐγνώρισα τὴν δόξα, τὰ πλοῦτη, τὴν ἡδονή. Ὅλα στὸ τέλος μὲ ἀπεγοήτευσαν».

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν ἑαυτὸ σας

Ἔχετε στὴ ζωὴ σας, τὸ ἀθλητικὸ πνεῦμα;

Ὁ Ἄθλητισμὸς εἶναι ἡ θρησκεία τῆς ἐποχῆς μας, εἶπε ὁ βαρῶνος Κουμπερτέν, ὁ δημιουργὸς τοῦ νέου ἀθλητικοῦ πνεύματος. Καὶ δὲν ἔννοοῦσε βέβαια ἀπλῶς τὸ πῆδημα τῶν ἐμποδίων, τοὺς δρόμους ἀτοχῆς ἢ τὸ κολύμβημα. Τὸ ἀθλητικὸ πνεῦμα ἔχει εἰσχωρήσει εὐρύτερα μέσα στὴ ζωὴ μας, ρυθμίζει ἐν πολλοῖς, τὰς πράξεις μας. Εἶναι ὁ σύγχρονος ἵπποτισμὸς. Ἐγινε ὅμως, ὅλοι ὅσοι ἀθλοῦμεθα τὸ πνεῦμα αὐτό; Συμβουλευθῆτε τὸν παρακάτω πίνακά μας καὶ ἀπαντήστε εὐλικρινῶς στὰ ἐρωτήματά του, σημειώνοντας στὴν διπλανὴ κενὴ στήλη, ἕνα 0 ἂν ἡ ἀπάντησίς σας εἶναι «ὄχι», ἕνα 1 ἂν εἶναι «ἴσως» καὶ ἕνα 2 ἂν εἶναι «ναί» κατηγορηματικῶς.

Κατόπι ἀθροίστε τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ σημειώσατε καὶ ἂν βρῆτε ἀριθμὸν ἀπὸ 0—4 στερεώσατε τὸ ἀθλητικὸ πνεῦμα. Εἶναι ἐγωισμὸς, τεμπελιά, παρεξήγησις ἢ αἰτία ποὺ σᾶς κρατεῖ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Ὅτι καὶ νὰ εἶναι πρέπει νὰ φροντίσετε ν' ἀλλάξετε. Ἄν βρῆτε 5—10 εἶσατε κάπως μέσα στὸ πνεῦμα αὐτό, χρειάζεται ὅμως δουλειά! Ἀπὸ 11—16 εἶσατε ἔτσι κί' ἔτσι. Βρίσκεσθε καλύτερα, μέσα σὲ μιὰ σύγχισι πάντως ὁμῶς εἶσατε στὸν καλὸ δρόμο. Κί' ἂν εἶναι ἄνω ἀπὸ 17 πρέπει νὰ εἶσατε ὑπερήφανος. Εἶσατε ἀσυζητητεῖ κάτοχοι τοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος.

Ἀγαπᾶτε τὴν αἰχλὸν ἐν γένει (εἴτε στὸ ἀθλητικὸ πεδίον, εἴτε στὴν πνευματικὴ προσπάθεια, εἴτε στὴν ὀλιγὴ ἐπιτυχία) ; .....

Ὅταν παίοντε μέρος σ' ἕνα ὁποιοδήποτε ἀγωνία εἶσατε πάντοτε κυριευμένος ἀπὸ τὴν ζωηρὰ ἐπιθυμία νὰ κερδίσετε ; .....

Εἶσατε ἱκανὸς νὰ υποβληθῆτε σὲ αὐστηρὰ πειθαργία (νὰ ἐπιπλάτε νωρίς κάθε πρωί, νὰ γυμνασθετε τακτικὰ, νὰ ἀκολουθῆτε ἀνελλιπῶς μιὰ ὡρισμένη διατροφή κ.τ.λ.) ; .....

Ἄν παίοντε μέρος σ' ἕνα ἀγὼνα σπεύδετε νὰ ὀμολογήσετε ὁ ἴδιος καὶ αὐθόρμητως ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα μπόρεῖτε νὰ ἔχετε καὶ τὰ ὁποῖα σᾶς δίδουν μιὰ ἐπὶ πλέον πιθανότητα ἐπιτυχίας ἀπέναντι τῶν συναγωνιστῶν σας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἀντιπαρασῆμα ; .....

Ἄν, σὲ ἕνα ὁποιοδήποτε ἀγὼνα νικῆτε ἀποφασίζετε νὰ συζητήσατε ἢ νὰ καταορίσετε τὴν ἀξία τοῦ ποὺ κερδίσατε ; .....

Καὶ ἂν ἔχετε νικῆθῆ ὑστερ' ἀπὸ πολὺ σκληρὸν ἀγὼνα, εἶσατε ἀηλασμένος καὶ μικροῦλοῦ συναισθηματικὰ κατὰ τὸ ἀντιπάλου σας ποὺ κερδίσατε ; .....

Σὰς συμβαίνει συχνὰ νὰ κάνετε μιὰ κοροστικὴ ἀντίφραση (μακρὰ περὶ ποσῶν, παραστήσεις κλπ.) ἀκούη καὶ ἂν ἡ ὁσκήσις αὐτὴ δὲν ἔχει γιὰ σᾶς καμμίαν ἄλλη ὠφέλεια, παρὰ μονάχα τὴν σκληραγωγίαν σας κατὰ τὴν κοπώσεως ; .....

Ὅταν ἔχετε πραγματοποιήσει μιὰ καλὴ ἐπίδοσιν ἀθλητικὴν στίβου ἢ στὸ πνευματικὸν πεδίον, κυριευθε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν βελτιώσετε, νὰ κἀνετε ἄλλο, κατὰ τὸ καλλίτερον ; .....

Μπορεῖτε σωματικῶς ὥπως καὶ ἠθικῶς, νὰ δεχθετε τὰ ταλαιπωρίες καὶ ἐναντιοτήτες χωρὶς ποτὲ νὰ ἀποκαρῶνεσθε καὶ νὰ κἀμπτεσθε ; .....

Ἄν διευθύνετε κανένα ἀγὼνα, καμμίαν ἀθλητικὴν ποσῶν, προσπαθεῖτε νὰ δώσατε στὸν καθένα τὴν πιθανότητα τῆς ἐπιτυχίας του νὰ ἐυχαρῶνετε ἄλλο, σωματικῶς, τὸ πνεῦμα τῆς αἰχλῆς μεταξὺ αὐτῶν ποὺ ποσῶνται ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας ; .....

Σύνολον

Τὸ ρεῦμα, ἰσχυρὸ, τὴν παρέσυρε...

Δραματικὰ διηγήματα

Ὁ ἀρραβῶνας ποὺ δὲν ἔγινε...

τοῦ Φάμπιο Γκράντ

λή... Προπολεμικὴ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῆ...
Ὁ Δὲν πρέπει μ' αὐτὸ νὰ συμπεράνετε ὅτι... Ἡ μίς Χάρβεῦ δὲν δειγναι παρὰ πάνω ἀπὸ τριάντα ἔξη χρονῶν... Δὲν εἶναι καθόλου γρη῏... Μονάχα ποὺ τὰ δόντια της εἶναι κάπως περισσότερο τοῦ δέοντος μακρῶν...
Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ γεγονός ἦταν ἕνα: Ὁ κ. Μπάρρουσ τὴ βρῆκε γοητευτικὴ καὶ πρόθυμη νὰ τὴν κἀνῃ γυναῖκα του, ἂν συγκατατετίθετο νὰ κἀνῃ τὸ μικρὸ ταξίδι ποὺ χωρίζει τὸν πύργο τοῦ κυρίου της ἀπὸ τὸ Μπενάρ, τὸ μαργαριτῶν τῶν Ἰνδιῶν.
Ὁ Δὲν ἀποφασίζε, ὅμως; Ἡ Βικτωρία ξαναρώτησε.
— Εἶναι νέος ὁ κ. Μπάρρουσ;
— Ὅχι καὶ πολὺ. Δὲν εἶναι, ὅμως καὶ περασμένος στὰ χρόνια.
— Ὁραῖος;
— Εἶναι ὁ ὠραιότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀπῆλθε ἡ μίς Χάρβεῦ, ἂν ἐξοπνότερος! Γράφει ἂν τὸν λόρδο Βόρωνα!...
Ἐν τῷ μεταξὺ, τὰ τρία παιδάκια, ἡ Μπέσσυ, ἡ Μήντ καὶ ὁ Μπίλλου βρῆκαν τὴν ἐξόπορτα τοῦ χῆπου ἀνοικτὴ καὶ βγῆκαν ἔξω. Ὁ Μπίλλου μάλιστα δὲν ἔγινε καθόλου τὴν ὥρα του. Κατηφόρησε πρὸς τὸ ποτάμι κί' ἄρχισε νὰ ρίχνῃ πετοῦδάκια μέσα στὸ νερὸ. Ὑστερα, σκέφθηκε νὰ κἀνῃ μπάνιο στὸ μικρὸ τοῦ ἀρκουδάκι, ποὺ τῶς πάρε μαζὶ του, ἕνα χαριτωμένο ψεύτικο ἀρκουδάκι, μὲ βελουδένιο τρίχωμα.
Καὶ νὰ ποὺ τὸ ἄθλο παιγνίδι μετεβλήθη σὲ φοβερὸ δράμα. Μὴν ἔχοντας τὴν παραμικρὴ ἐπίγνωση τοῦ κινδύνου, ὁ Μπίλλου πῆδησε μέσα στὸ νερὸ, γελώντας καὶ παροῦδωντας. Τὸ ρεῦμα, ὅμως, τὸν παρέσυρε γρήγορα καὶ σὲ λίγο, τὸ νερὸ ἄνοιξε καὶ τὸν κατέπιε. Βλέποντας τὸν μεγαλύτερο τοῦ ἀδελφῆ, ἡ Μπέσσυ, τὴν κίνδυνον, πέταξε ἀμέσως τὴ μπλοῦζα της καὶ πῆδησε κί' αὐτὴ μέσα στὸ ποτάμι. Πῆρε καλὸ κολύμπι, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε κλεισε ἀκόμα τὰ δέκα της χρόνια. Τὸ ρεῦμα, ὅμως, ἦταν ἰσχυρὸ καὶ τὴν παρέσυρε κί' αὐτὴ πρὸς τὰ κάτω. Τὴν τραγικὴ αὐτὴ σκηνή, ὅπως καὶ

τὴν προηγουμένη, τὴν εἶχε παρακολουθήσει καὶ ἡ Μήντ, ἂν ἕνα ἐνδιαφέρον θέαμα, χωρὶς νὰ θάλλῃ καθόλου κακὸ μὲ τὸ νερὸ της. Σὺν ἄκουσιν, ὅμως, τὶς ἀπεγνωσμένες κραυγὰς τῆς μεγαλύτερας ἀδελφῆς της, τρέμαξε. Καὶ βάζοντας ὅλη τῆς τὴ δύναμη, ἔτρεξε πρὸς τὸν πύργο, γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μίς Χάρβεῦ.
Τὴ βρῆκε μέσα στὴ κουζίνα, νὰ φλυαρῆ μὲ τὴ μαγείρισσα, γιὰ τὸν ἀγνωστο μνηστῆρα της. Μόνο ποὺ δὲν λιποθύμησε ἡ καυμένη ἡ γκουβερνάντα. Συγκεντρώοντας ὅλη τῆς τὴν δύναμη, ἔτρεξε πρὸς τὸ ποτάμι, σκορπίζοντας γύρω τὶς τρομακτικὰς κραυγὰς ἀπογνώσεως. Ἐξάφνου, μόλις ἔφθασε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ κί' ἐτοιμαζόταν νὰ πῆδησε μέσα, εἶδε μιὰ βάρκα, ποὺ ἐρχόταν ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Τὴ διηύθυνε κάποιος νεαρὸς βαρκάρης μὲ ἡλιοκαμμένο πρόσωπο καὶ μπρούτζινο σῶμα. Μὲ δυὸ λόγια, ἡ μίς Χάρβεῦ τοῦ εἶπε τί συνέβαινε κί' ἐκείνος, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ, πέταξε τὰ ρούχα του καὶ πῆρε μιὰ βαθειὰ βουτιά.
— ☐ —
Ὅταν ἡ μίς Χάρβεῦ συνῆλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία, εἶδε γύρω της σκυμμένα τὰ προσωπάκια τῶν τριῶν παιδιῶν ποὺ τὴν κῦτταζαν μὲ ἀγωνία. Πιὸ πέρα ὁ σωτήρας τῶν στεκόταν καὶ τὴν κῦτταζε σιωπηλός.
— Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου, ψιθύρισε ἡ μίς Χάρβεῦ. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸν ἡρωισμό σου καὶ τὴ μεγάλη σου καρδιά.
— Δὲν πρέπει ν' ἀφήνετε τὰ παιδιὰ μονάχα τους, εἶπε ὁ βαρκάρης σοβαρὰ.
— Ὁ Δὲν τὸ ὑπόσχομαι. Δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶ πιά οὔτε ἕνα βῆμα ἀπὸ κοντὰ τους.
— καὶ πράγματι. Ὁ κ. Μπάρρουσ ἐξάσθη καὶ ἡ μίς Χάρβεῦ γέλασε κοντὰ στὰ τρία ἀγαπημένα παιδιὰ της.
ΦΑΜΠΙΟ ΓΚΡΑΝΤ

ΠΡΟΣΒΟΛΗ...

Άπεφάσισα, ρε Βά—νά μη στο κρύ—
πώς κατάντησ' ή ζωή μου τρομερή
και βαρέθηκα στ' αλήθεια
τόν καημό πούχω στα στήθια
ἀπ' τή μέρα πού με δέχτηκες για
και δοκίμασα πολλές φορές τὸ χέρι
(ταίρι σου
(σου).

Έβαρέθηκα λοιπόν, στο λέω Βά—
κι' ως έκ τούτου ξεπληρώνω ἀκριβὰ
όσα μουκάνες μπαμπέση
πριν ή λεοντή σου πέση
πού μου πέρναγες τά... τζάνερα για
(κούμαρα
και με χόρταινες συνέχεια με... φού—
(μαρα!

Είσ' άνίκανος, ρε φίλε, δηλαδή
μιὰ γυναίκα να την ζή—κι' ένα παιδί
κι' ως έκ τούτου, ἀδερφέ μου
θα δουλέψω, καντηφέ μου
κι' άντέ γδύσου να φορέσης τά...
(φουστάνια μου
να παλεύης στην κουζί—με τά... τη—
(γάνια μου!...

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάμικες κουβέντες

ΓΟΥ·ΚΙ·ΕΝΤΥ

Έπροχτές, ἀδρεφέ μου, κακό και ψυχρό Σαββατοκύ—
ριακό. Με στριμώξανε μέσα για ένα 24ωρο περι διά χερο—
δικία!

Ήμανα, ἀδρεφέ, στη πλάξ αναμεσης στα πλάσματα
και στα ούρι, πού άλλο να μ' έβλεπες κι' άλλο να στα πώ:

Σε μιὰ στιγμή τὸ λοιπόν να σου φίλε και
μου κολλάει ένας ἀναιδής:

—Πάρε, κύριε, σοκολάτες, μου κάνει,
πάρε για να ξαρμυρίσης.

Τόνε τηράω σα νεόσφαχο αγριωπώς
και τόνε διώχνω.

Αὐτός όμως τίποτα. Πάρε και δέν ξέ—
ρω τίς!

—Φύγε, ρε φίλε, τὸ λέω σοκολάτες
έδω γύρα μάτσα κορίτσια — σοκολάτες
πού τύφλα νάχη ή Φλόκας, ἀδρεφέ μου.

Και στρίβω τὸν μύσταξ παλληκαροει—
δός.

Αὐτὸς γέλασε κι' έφυγε.
Όπου, ἀδρεφέ μου, τ' άκουσε τὸ κο—
κλιμάντο για τὰ κορίτσια ένας δασύτρι—
χος και μου γυρεύει τὸ λόγο για τὸ τσάτισμα.

—Α να χαθής, μου λέει, ρε νταξ ἀνάλατε!

—Έγώ νταξ ἀνάλατος, ρε έτοιμοθάνατε;

Και τή συνέχεια τάνε ξέρεις. Γενήκαμε... άμμος και οι δύο
και κείνος πήγε για τὸ εισοκομείο και εγώ στη ψειρού για
Γουίκι·έντυ!

ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια, ειότων-ειότων

Εύθυμες...

...Σκυλοσοφία

Αὐτὸ συνέβη...όταν τὰ ζῶα μιλούσαν.
Δυὸ ἀλητόσκυλα κάνουν τὸν περίπατό
τους μαζί και κάποτε φθάνουν σ' έναν σι—
δηροδρομικὸ σταθμό. Έκείνη τήν ὥρα ή
σταθμαρχὸς βγάζει τή σφυρίχτρα του και
σφυραει σ' ένα τραίνο τὸ ὁποιο ἀμέσως
ξεκινά:

Ό ενας σκύλος.— Έγασα κάθε ή—
δέα για τὸς ανθρώπους, φίλε μου.

Ό άλλος.— Γιατί;

Ό ενας.— Δέ βλέπεις; Τὸς σφυρα—
νε κι' αὐτούς σαν τὰ σκυλιά!

Διόλου άστείο

Τὸ ζεύγος φθάνει στὸν σιδηροδρομικὸ
σταθμό προκειμένου να φύγη για τήν έ—
ξαγή. Τὸ ταξί πού τὸς έχει φέρει είναι
γεμάτο μπαούλα και βαλίτσες, όλες σχε—
δὸν τῆς κυρίας.

Ό σύζυγος πού παρακολουθεῖ τὸ θέα—
μα τὸ ξεφορτώματος ἄλλης αὐτῆς τῆς
φασαρίας ψιθυρίζει.

—Κρίμα, θάπρεπε να πάρωμε μαζί
και τήν ντουλάπα μας.

Ή γυναίκα του πού τὸν άκούει τὸν κα—
τακεραυνώνει μ' ένα βλέμμα:

—Κοροϊδεύεις, βλέπω, Ίσιδωρε, τὸ
λέγε.

—Δέν κοροϊδεύω διόλου, ήταν ή ά—
πάντησις. Μέσα στην ντουλάπα έχω ξε—
χάσει τὰ εισιτήρια.

Πῆγε για μαλλί...

Αὐτὸ συνέβη τήν ἐποχή πού είχε
ξεπέσει τόσο τὸ γερμανικὸ μάρ—
κο, ὡστε να γίνη ή Γερμανία ή
τόπος ὅπου μπορούσε ένας ξένος να
ζήση με τὸ τίποτα. Δηλ. στα 1920.

Ένας ἔμπορος τῆς Διέγης, στὸ
Βέλγιο, έμαθε ὅτι στην γειτονική
Κολωνία, στη Γερμανία, πουλού—
σαν ὑπέροχα κοστούμια, ὅλο ἀπὸ
μαλλί εἰκοσι βελγικά φράγκα. Δέν
θέλησε να χάση τήν εὐκαιρία και
παίρνει ἀμέσως τὸ τραίνο. Πρά—
γματι, στην Κολωνία, βρήκε αὐτὸ
πού ζητούσε και σε λίγο επέστρε—
ψε μ' ένα ὀραϊότατο κοστούμι μέ—
σα σ' ένα χαρτί.

Στὸ δρόμο όμως κάποιος συντα—
ξιδιώτης τὸ ὑπενόησε ὅτι ὑπάρ—
χουν και οι τελωνοφύλακες. Βια—
στικός τότε ή φίλος παίρνει τὸ
κουτί, τρέχει στην τουαλέττα τὸ
τραίνου, γδύνεται και πετώντας για
περισσότερη ἀσφάλεια τὰ παληό—
ρουχα πού φορούσε, ξέω ἀπὸ τὸ
παράθυρο, ανοίγει τὸ κουτί για να
πάρη τὸ καινούργιο κοστούμι.

Όταν όμως σήκωσε τὸ κάλυμμα
μιὰ κραυγή φρίκης τὸ ἔξφυγε.

Ό ὑπάλληλος είχε ξεχάσει να
βάλη μέσα και τὸ πανταλόνι!...

...Ιστοριοῦλες Τι προτιμοῦσε

Ένας διάσημος χειροῦργος, είχε κά—
ποτε ἐγγειρήσει ένα αὐστριακὸ ἀρχιδοῦ—
κα. Πρὸ τὸ ὑ πολέμου αὐτό.

Ή ἐγγειρήσις ήταν λεπτή και δυσκο—
λωτάτη, επέτυχε ἐντούτοις. Ὑστερ' ἀπὸ
λίγες μέρες, πήγε στὸν καθηγητὸ ή
ὕπασπιστῆς τὸ ἐγγειρισθέντος και τὸ
λέγει:

— Ή αὐτοκρατορικὴ τῆς ὑψηλότης,
σας παρακαλεῖ να τὸ πῆτε δι' ἐμοῦ τί
προτιμάτε ὡς ἀμοιβή, τὸν σταυρὸν τὸ
τάγματος τὸ Φραγκίσκου Ἰωσήφ ή 20.
000 φιορίνια εἰς μετροητά;

Ό διάσημος ἰατρός σκέφθηκε λίγο και
ὑστερα εἶπε:

— Λοιπόν, δέν προτιμῶ, οὔτε τὸ
παράσημο, οὔτε και τὰ 20.000 φιορίνια,
ἀλλὰ μόνον 40.000 φιορίνια.

Τόσα εἰστοίχισε ή ἐγγειρήσις.

Ἄδωότης

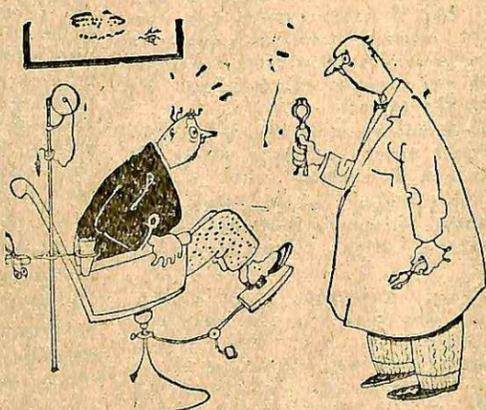
Ό μικρὸς Τοτὸς δέν μπορεί να κατα—
λάβη γιατί ή πατέρας του φεύγει κάθε
πρωὶ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐνῶ θα μπορούσε να
μένη και να παίξη μαζί του. Μιὰ μέρα
τὸ ὁ λέγει.

— Γιατί μπαμπά φεύγεις κάθε πρωὶ
και ἔρχεσαι τὸ βράδυ;

— Αν δέν φύγω, παιδί μου, ποὶς
θα σοῦ φέρη ψωμάκι να φῆς;

— Και είναι ἀνάγκη να φέρης ψωμά—
κι πατέρα; Θα μου δίνει ή μαμά κου—
λούρια.

ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ... ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΥΟΥ

Καλά θά τά πάνε !

Ό πελάτης: Είμαι λίγο ἐκνευρι—
σμένος γιατρέ μου. Είναι ή πρώτη φορά
πού πάω σε ὀδοντίατρο.

Ό ὀδοντίατρος: Τί εὐτυχῆς
σύμπτωσης! Κι' εγώ είναι ή πρώτη φορά
πού περιποιῶμαι ἀσθενή.

Τι τήν νόμισε ;

— Πολὺ χαριτωμένο τὸ παιδάκι σας,

Τί ἡλικία έχει.

— Τριῶν μηνῶν.

— Και είναι τὸ τελευταῖό σας;

ΘΥΜΟΣ

Βρε Μανιώ, μου παραμπήκες εἰς τήν
σου τὸ λέω ζωηρῶς και ἐν τιμῇ
και θ' ἀρχίσουμε τὸ χνέρι
πάνω χέρι—κάτω χέρι,
μιὰ και σ' έχω μαθημένη, ρε μπα—
(μπέσα μου,
και ταλέντο για να δέρνω έχω μέσα
(μου!

Εἶσαι ψεύτρα, ρε Μανιώ μου, ἀπῆδες
και με λύπησες μ' αὐτὰ πού... κε—
(λαίδεις
να με στέλνης, ρε τσαχπίνια,
με φουστάνια στην κουζίνα
για να κάνω κάθε μιὰ παραγγελία
(σου,
σα να ἤμουνα ἐγώ ή... Βαγγελία
(σου!

Εἶμαι μάγκας, ρε Μανιώ, και τὸ
(γνωρί—
οικογένεια νταξ — ἀπ' τὸ Ψυρρή
και πηρόσεγε λιγάκι
μη στο κά—τὸ τσαλιμάκι
και σε φέρω πάλι πίσω εἰς τὰ φρέ—
(να σου
λιθανίζοντας, Μανιώ, τά... πεθαμέ
(να σου!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάρίός μου

ΦΤΗΝΙΑ

—Καραμπέτ, με ἔλεει ἱπροχτές ἱναίκα μου Τακουίτσα,
σήμερα ντέν τὰ μαγερέψω!

—Γιατί; τὸ ρωτάω, τί τὰ τρώω;

—Τίποτα, νερό καταρό!

—Σαρακοστή, μη εἶναι; Νηστεία τὰ κάνουμε; Έγκώ
πεινώ, παλαθὸ εἶσαι;

Ἰναίκα μου όμως τίποτα!

—Ντέν τὰ φάμε με σασκίν. Έκονο—
μία τὰ κάνουμε; παράντες φωνισμένοι
ντεκαήμερο φτήνιας να κάνουμε!

—Τρελλή ἔνεσαι, νταφνί ἔτέλεις! Τὸ
λέω.

—Καραμπέτ, τρελλὸ μη με ἔλεις, γι—
ατί...

—Τί γιατί γιατί μη ἐγκώ να ἔτρώω
τέλω!

—Λοιπόν, ξύλο τὰ ἔτρώς, Καραμπέτ,
τσάκ παντοφλιά ἱκεφάλια σου τὰ ἱπέφη.

Έγκώ τότες ἔκοροϊδεψα και ἱναίκα
μου ἱπέντε παντοφλιές ἔντωσε.

Ἰναίκα μου πολὺ κοροϊδεμένο ἔκανα:

—Τσάκ φτηνές παντοφλιές ἔνεσαι Τακούι, ντεκαήμερο
φτήνιας τὰ εἶναι!

Και πάνω σε ἀστείο ἱναίκα μου, λύσσα ἔπιασε, ἱσπίτι
μου γυαλιὰ—καρφιὰ ἱκεραμνιτάριό ἔνιηκε και ἔμένα Τακούι
λιποτυμισμένο με ἔκανε!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Υστερ' από τὰ καταραμένα πετράδια,

Σκοτώνει καὶ ἡ μουσική...

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ώρισμένα μουσικά κομμάτια πού τὸ ἀκουσμά τους προκαλεῖ μοιραίες καταστροφές. Κάτι τέτοιο συμβαίνει καὶ μετὴν Ἑκτη Συμφωνία τοῦ Τσαϊκόφσκυ τὴν «Παθητικὴ Συμφωνία», ὅπως τὴν ἐπωνόμασαν ἀργότερα, πού σιγά-σιγά ἔπαψε νὰ παίζεται καὶ δὲν φηγοῦράει πιά σὲ κανένα μουσικὸ πρόγραμμα.

Ἡ μόνωση, ἡ θλίψη τῆς ἐγκαταλείψεως, ἡ ἀπελπισία ἐνὸς μεγάλου ἔρωτος πού συνετρίβη, ἐπηρέασαν ἀσφαλῶς πολὺ τὸν μέγα μουσουργό, τὸν καιρὸ πού ἔγραφε τὸ ἀθάνατο αὐτὸ ἔργο. Ἴσως μάλιστα καὶ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου νὰ εἶχε κυριεύσει ἀπὸ τότε τὸν συνθέτη...

Ἡ συμφωνία αὕτη λένε πὼς εἶναι καταραμένη. Ὁ Τσαϊκόφσκυ πέθανε τὴν ἐπαύριον ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας, πού διηθύνουσε τὴν ἐκτέλεσή της γιὰ πρώτη φορά. Πολλοὶ μάλιστα ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ μέγας μουσουργὸς δὲν πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο, ἀλλ' αὐτοκτόνησε. Στις 29 Ὀκτωβρίου 1904, ἡ Παθητικὴ Συμφωνία ξαναπαίχθηκε στὴν Ὀπερα τῆς Πιτρὸυ πόλεως, παρουσία τοῦ Τσαίρου. Ἐξάφνα, στὴ μέση τῆς ἐκτέλεσεως, ἀκούσθηκε μιὰ παρακλιτικὴ κραυγὴ. Καὶ οἱ θεαταὶ εἶδαν ἐντροπὴν μιὰ γυναίκα, νὰ πέφτει ἀπὸ τὴν τρίτην σειρά τοῦ θεατροῦ στὴν πλατεία καὶ νὰ γίνεται ἄμορφη μαζὰ ἀπὸ ματωμένες ἀρῶνες καὶ κόκκαλα.

Καὶ ἡ σειρά τῶν περιέργων καὶ ἀνεξηγήτων δραμάτων συνεχίζεται. Στις 25 Μαρτίου 1935, ὁ νεαρὸς καὶ διάσημος μαέστρος Ὁσσίπ Γκαμπριλόβιτς διηθύνουσε γιὰ πρώτη φορά τὴν Παθητικὴ Συμφωνία. Λοιπόν: Ἡ συναυλία αὕτη ἦταν ἡ τελευταία του. Ὑστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ θάνατος τὸν ἀνέπνευσε ἐπάνω στὴν ἀκμὴ τῆς δόξας του.

Ἄλλος ἕνας μαέστρος, ὁ Ὁγγερὸς Βικτόρ Κόλλαρ ἀφηγεῖται τὰ εἰρησ:

— Δὲν εἶμαι καθόλου προληπτικός. Τὴν πρώτην ἄκινησ φορά, πού διηθύνουσα τὴν 6η Συμφωνία τοῦ Τσαϊκόφσκυ, ἕνας κοντινὸς μου συγγενὴς πέθανε σὲ μιὰ πυροκαϊά. Τὴ δεύτερη φορά, ὁ φίλος μου Ράβ Σμιθ, ἕνας ὑπέροχος κλαρινετίστας κορμηλιώθηκε ἀπὸ ἕνα ἀσπασέρ κι' ἔμεινε στὸν τόπο. Τέλος, τὴν τρίτη καὶ τελευταία φορά, ἕνας ἄλλος φίλος μου αὐτοκτόνησε τὴν ἴδια θραυδὰ τῆς ἐκτέλεσεως. Ἀπὸ τότε, διέγραψα τὴν «Παθητικὴ Συμφωνία» ἀπὸ τὰ προγράμματά μου.

Συμπρωσῆς; Ἴσως. Ὡστόσο, πρὸ δύο μηνῶν ἐδημοσιεύθησαν στὴ Λειψία γίλιες διακόσιες ἐπιστολές σταλμένες, μέσα σὲ διάστημα δεκατῶν ἐτῶν, ἀπὸ τὸν Τσαϊκόφσκυ στὴν ἀγαπημένη μούσα του, Κυρία Ναντιένσκα φὸν Μέξ. Ἡ ἀλληλογραφία, λοιπόν, αὕτη διεκόπη ἀπότομα ἀπὸ τὴν Ναντιένσκα. Ποιὰ παρεξήγησις ἐχώρισε τοὺς δύο ἐραστάς; Τί συνέβη μετὰ τούτων; Μυστήριον! Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ «Παθητικὴ» ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη χρονολογεῖται.

Ἡ ρωμάτζα τοῦ θανάτου

Ἐπιχορῶν, ὅμως καὶ ἄλλα μουσικὰ κομμάτια μετ' ὀλέθια ἐπιπορῆ, ὅπως ἡ περίφημη ρωμάτζα «Μανταλένα», πού ἔγινε ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς ἑνὸς δι-

Ἡ «Παθητικὴ συμφωνία» τοῦ Τσαϊκόφσκυ

ασήμου τενδρου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού τὸ ἰταλικὸ «μπέλ κάντο» καὶ οἱ σερενάτες τοῦ Τορζέλλι ἐθρίαμβουσαν παντοῦ. Ὁ Ζάγκο Πιρέλλι, ὁ νεαρὸς τενόρος πού εἶχε ἀνακαλυφθῆ ἀπὸ ἕναν μεγάλον ἱμπρεσάριον, ἀποτελοῦσε τὸ εἶδωλο τῆς στιγμῆς. Δὲν ἦταν μόνον ἀηδονόλαος ὁ Ζάγκο. Ἦταν καὶ ἄμορφος σὰν ἀρχαίος θεός. Μονάχα πού ἐνὸ ἐγοήτευε τὴς γυναῖκες, δὲν ἐγοητεύετο ἀπὸ καμμιὰ. Ὅλα τὰ γράμματα τῶν θαυμαστῶν του τὸν ἄφηναν ἀδιάφορον. Ὁ ἔρωτος, ὅμως τὸν ἐκδικήθηκε σκληρὰ στὸ τέλος.

Ἐνα θράδυ, τὴν ὥρα πού ὁ Ζάγκο τελείωνε στὸ «Σάν Κάρλο» τῆς Νεαπόλεως τὴν μεγάλην ἄρια τῶν «Παλιάτσων», τὰ μάτια του ἔπεσαν ξαφνικὰ ἐπάνω σὲ μιὰ ὄμορφη γυναίκα, πού ἦταν καθισμένη σ' ἕνα θεωρεῖο τῆς πρώτης σειρᾶς. Ὑψηλὴ, ξανθὴ, μετ' ὑπέροχα μαύρα μάτια, ἡ πεντάμορφη αὕτη γυναίκα ἦταν καθισμένη πλάι σ' ἕνα χοντρὸ καὶ χυδαῖο ἄνδρα πού εἶχε ἀποκοιμηθῆ. Ἦταν ὁ ἄντρας τῆς ὀμορφωτέρας σενι-ὸρ Ρόσι, πού συγκατατίθετο νὰ συνοδεύῃ τὴν γυναίκα του στὸ θέατρο, ἀρκεῖ νὰ μὴ τοῦ ἐπιβόδιζαν τὸν ὕπνον!

Τὸ χτύπημα ὑπῆρξε κεραυνοβόλο γιὰ τὸν Ζάγκο. Καὶ μέχρις ὅτου κατορθώσῃ νὰ συνιδεθῆ μετ' τὴν Μανταλένα, δοκίμασε τρομερὰ ψυχικὰ μαρτύρια. Ἀλλὰ καὶ ἔτσι συνεδέθη μαζί της, πάλι ἐξήκολούθησε νὰ ὑποφέρει. Γιατί, ἡ Μανταλένα, πού ὁ ἄντρας τῆς τὴν πρόσεχε πολὺ, δὲν τοῦδινε εὐκόλα ραντεβού.

Τότε ὁ Ζάγκο, μεθυμένος ἀπὸ ἔρωτα, θεῆκε ἕνα ἄλλον τρόπο γιὰ νὰ ἐκφράξῃ ἀνεμπόδιστε τὸ αἰσθημάτου πρὸς τὴν γυναίκα τῶν λογισμῶν του. Συνέθεσε μιὰ ρωμάτζα, τὴν «Μανταλένα» καὶ τὴν τραγουδοῦσε κάθε θράδυ σ' ἕνα μεγάλο γεντοῖ!

Τὸ ρεσοῦν τῆς «Μανταλένα» ἦταν πολὺ παθητικὸ. Τελειώνει μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἀφοῦ δὲν μ' ἀγαπᾷς, πρέπει νὰ πεθάνω...»

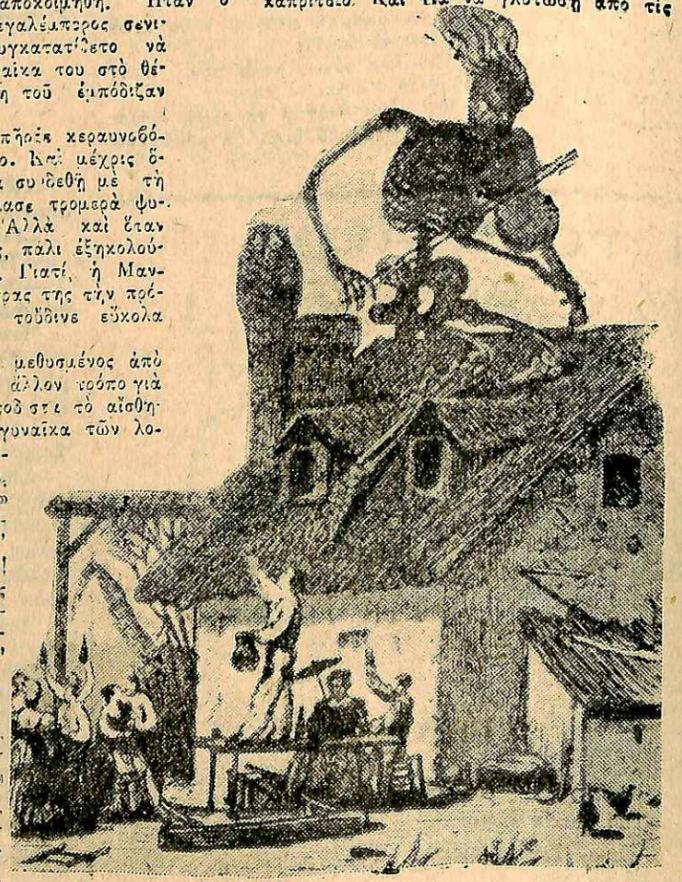
Ἡ Μανταλένα, ὅμως, δὲν ἀγαπᾷσε τὸν Ζάγκο Πιρέλλι τόσο πολὺ,

ὥστε νὰ θυσιάσῃ πρὸς χάριν του τὸνομά της καὶ τὴν θέση της. Τὴν ἴδια, ὅμως, θραυδὰ πού εἶπε στὸν καλλιτέχνη ὅτι: ἡ περιπέτειά τους εἶχε λήξει, συνέβη κάτι τρομερὸ. Καθὼς ὁ Ζάγκο τραγουδοῦσε τὴν «Μανταλένα», ἐκείνη στὴν τελευταία νότα, σωριάσθηκε γάμω νεκρῆ. Μιὰ συγχοπὴ τῆς καρδιάς ἔθεσε πρόωρα τέρμα στὴ λαμπρὴ σταδιοδρομία ἴνδος ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους τενόρους τῆς Ἰταλίας. Ἀπὸ τότε, ὅποιος τραγουδοῦσῃ τὴν «Μανταλένα», κάτι θὰ πάθῃ...

Τὸ ἰνδιάνικο τραγοῦδι

Στὸν σταθμὸ τῶν Ἰνδιῶν, τὰ θράδυα, ὅταν οἱ ξανθομάλλιοι στρατιῶτες τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος στρέφουν τὴν σκέψῃ τους νοσταλγικὰ πρὸς τοὺς μακρυνούς ἀραβωνιαστικούς τους, διηγούνται συχνὰ τὴ θλιθερὴ ἱστορία τοῦ ἀτυχοῦς Τζίμ Οὐίνκλερ, πού πέθανε στὸ Νταβίς ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη καὶ παράξενη ἀρρωστία.

Πρὶν ἀρρωστήσῃ ὁ Τζίμ καὶ μεταφερθῆ στὴν Ἑλβετία, ὑπηρετοῦσε στὰς Ἰνδιὰς ὡς ἀξιωματικός, ἀγαπώμενος ἀπὸ ὅλους τοὺς συναδέλφους του. Μιὰ μέρα, γνῶρισε μιὰν ὄμορφη κυρία τῶν Ἰνδιῶν, τὴ Ντάρμα, πού ὁ πατέρας της ἦταν τρανὸς ἄρχοντας. Ἀλλὰ τὸ αἰσθημα τοῦ ξανθοῦ ἀξιωματικοῦ πρὸς τὴν μελαψὴ ἀρχοντοπούλα δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ἐφήμερο καπρίτσιο. Καὶ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τῆς

Γιὰ νὰ μαθαίνετε... καὶ νὰ φρικήτε Τί τρῶνε τὰ θηρία

Τί τρῶνε τὰ θηρία, ὅταν δὲν τρῶνε ἑμᾶς τοὺς ἰδιοῦς;

— Βέβαια, ἡ ἐξακρίβωσις δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ στὴν ζούγκλα, γιὰτί τότε θὰ ὑπῆρχε φόβος νὰ φαγωθῆ κανεῖς, προτοῦ μᾶθῃ μετ' ἰσχυροῦς οἱ κάτοικοι τῆς. Ὅμως, μᾶς δώσουν τίς πληροφορίες πού ζητοῦμε οἱ ζωολογικοὶ κήποι. Καὶ εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσες οἱ πληροφορίες αὐτές.

Ἐὰν πάρουμε ὡς βᾶσις τὴν τροφίμων τῶν δύο ζωολογικῶν κήπων τοῦ Παρισιοῦ. Λοιπόν, κάθε μέρα, οἱ κάτοικοι τοῦ πρώτου τρῶνε 1000 κιλά ἵπποφορβῆς καὶ ἀχῦρου, 350 κιλά κρέατος, 300 κιλά σπόρων, 250 κιλά ψαριῶν, 500 κιλά ρίζες καὶ μερικὰ ἀκόμη... μικροπράγματα.

Ἀὐτὰ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς. Εἰδικότερα, ἕνας ἐλέφας τρῶνει 50 κιλά σανοῦ καὶ 25 κιλά σπόρων τὴν ἡμέρα.

Δηλαδή στοιχίζει στὸ γαλλικὸ κράτος ἕνας ἐλέφας 15.000 φρ. τὸν χρόνον κατὰ μέσον ὄρον.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς θαλασσινοὺς ἐλέφαντας, αὐτοὶ χρειάζονται 55 κιλά ψάρια τὴν ἡμέρα ὁ καθένας!

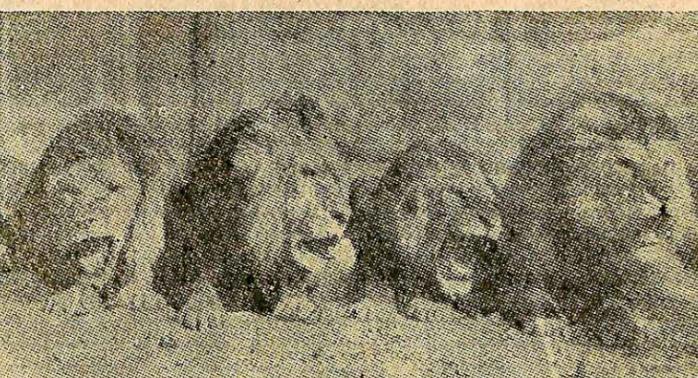
Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι τὰ ψάρια αὐτὰ πρέπει νὰ καταστρέφονται, ἀλλοίως δὲν τὰ τρῶνε τὰ θαλάσσια αὐτὰ θηρία!

Ὁ βασιλεὺς τῶν ζῶων, τὸ λεοντάρι, καθὼς κι' οἱ τίγρεις, τρέφονται μετ' ἄβηθα κρέατα, περιχυμένα μετ' πολὺ μουρουόλαδο.

Αὐτὸ γίνεται, γιὰτί τὸ μουρουόλαδο εἶναι πλουσιώτατο σὲ βιταμίνες. Ἔτσι τὰ θηρία τρέφονται καλλιτέρα.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς μεγάλους πτηνοὺς: Οὐραγκουτάγκους, χιμπατζῆδες, γορίλλες, αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀριστοκράται τοῦ ζωολογικοῦ κήπου. Τὸ μενού των εἶναι πλουσιώτατον, περιλαμβάνει: φρούτα ἐξωτικά, σαλάτα, γλυκὰ, ζαμπόν, αὐγά κ.τ.λ.

Ὅλα αὐτὰ ἐννοεῖται ὅτι καταβροχθίζονται μετ' πολλὴν ὄρεξη ἀπὸ τὰ λαίμαργα αὐτὰ... ἀνθρωποειδῆ.

Ὅταν δὲν τρῶνε τοὺς ἀνθρώπους

Ὅσον γιὰ τίς ἀντιλόπες, τρῶνε ψιτῆς πατάτες, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ εἶναι καθορισμένες καὶ κομμένες σὲ μικρὰ κομματάκια!

— — —

Γιὰ τὰς στρουθοκαμήλους, ὅλοι ξέρουμε ὅτι εἶναι τὸ πιὸ λαίμαργο ἀπὸ τὰ ὄρνιθοειδῆ. Λοιπόν, ἡ ὑπηρεσία τοῦ ζωολογικοῦ κήπου Ἰδρώνης τὰς τοὺς χορτάσῃ! Καὶ πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε χορτάτες οἱ στρουθοκάμηλοι, γιὰτί ἀλλοίως, καταπίνουσι ὅτι βρεθῆ ἄνθρωποι. Καὶ χωνεύουσι τὸ πᾶν.

Κάποτε, διηγούνται οἱ φύλακες, εἶχε πέσει τὸ πορτοφολάκι ἐνὸς μικροῦ μέσα στὸν κλωβὸ τῶν στρουθοκαμήλων. Μιὰ ἀπὸ αὐτῆς τὸ ἄρπαξε ἀμέσως καὶ τὸ κατεβρόχθισε ὅπως ἦταν, μετ' ὅτι περιεχόμενον του. Λοιπόν, τὸ δέρμα τοῦ πορτοφολοῦ εἶχε τελείως χωνεθῆ ἀπὸ τὰ γαστρικὰ ὕγρα τῶν φοβεροῦ πουλιῦ, μόνον τὰ νικέλινα κέρματα πού περιεχε καὶ τὸ φερμουάρ του, ἔμειναν ἀχώνευτα. Καὶ ἐν τούτοις, μὴ νομίσετε ὅτι τὸ ἔντερον τῆς στρουθοκαμήλου εἶναι πολὺ λεπτὸ καὶ μπορεῖ ἕνα μικρὸ ξυλαράκι νὰ τὸ τρυπήσῃ. Αὐτὸ συνέβη μετ' ἕνα στρουθοκάμηλο πού κατεβρόχθισε καὶ θρεπτικῆ!

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ φλόουτὸ του μιὰ μελωδία τόσο παθητικῆ, πού ὁ Τζίμ δὲν βᾶσταῖς ἄλλο καὶ εἶπε: — Μὰ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι εἶναι πολὺ ὄμορφο. Πρέπει νὰ τὸ μάθῃ καὶ ὁ Ζάγκο, ὁ ὑπῆρτης μου... — Τὸ ὄνομα εὐκόλο, εἶπε ἡ Ντάρμα. Ἔτσι θὰ με θυμᾷσαι στὴν ξενιτειά... Τὴν ἄλλη μέρα, μέσα σὲ διάστημα μιᾶς ὥρας, ὁ Ἰνδὸς ὑπῆρτης τοῦ Τζίμ ἔμαθε τὴν παθητικὴ μελωδία, συχνὰ δὲ, κατόπιν, μέσα στὴ μοναξιά τῆς ζούγκλας, ὁ

σε... κατὰ λάθος, ἕνα τέτοιο ξυλαράκι. Ἡ δυστυχής, ἔπαθε περιτονίτη καὶ ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον... — — —

Ἄς ἔλθουμε τώρα στὰ ἐρπετά.

Ὁ καθηγητὴς Πελ-λεγκρέν, ἐπιμελητὴς τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Παρισιοῦ, λέγει ὅτι εἶναι... τὰ οἰκονομικότερα ζῶα τοῦ παραρτήματος αὐτοῦ τῆς ζούγκλας. Πολλὰ τοὺς τρῶνε μιὰ φορὰ τὸ μῆνα.

Στὴν ἀρχὴ μάλιστα, ὁ Πύθων καὶ ὁ βόας τοῦ κήπου, δὲν τρῶνε ἐπὶ ἑβδομάδες καὶ μῆνες καμμιὰ τροφή εἰς ἐνδειξίν διαμαρτυρίας γιὰ τὴν σὺλληψῃ τους! Κατόπι ἀρχίζουν νὰ παίρνουν λίγο λαγὸ ἢ λίγη γάτα... Τὸ λίγο εἶναι ἕνας λόγος. Ἐνας βόας γιὰ νὰ χορτάσῃ θέλει ἕναν ὀλόκληρον γάτο ἢ λαγὸ, κάποτε δὲ καὶ κατσικάκι. Τὸ καταπίνει ὅπως εἶναι καὶ τὸ χωνεύει ὀλόκληρον, δὲν ἀφήνει τίποτε ἀχώνευτο. Ὅστε τρῖχα! Μπορεῖ μετ' ἕνα τρῶνε αὐτὴν τροφή αὕτη νὰ συντηρηθῆ δεκαπέντε μέρες ἕως ἑξῆς μῆνα.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κροκοδείλους, αὐτοὶ τρέφονται μετ' ἄβηθα ψάρια, χαλασμένο κρέας, καὶ ὅτι ἄλλο... πού μυρίζει πτωμαίνῃ! Δηλαδή, ὅτι περισσεύει ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα καὶ εἶναι γιὰ πέταμα, στοὺς κροκοδείλους διδεται.

Οἱ θαλάσσιες χελῶνες τρέφονται μετ' ἄβηθα καὶ μετ' ἄβηθα λαχανά. Μπορεῖ ἡ καθεμιά τους νὰ καταβροχθίσῃ ὀλόκληρον κοφίνι μετ' ἄβηθα.

Ἐπιπλέον, καὶ ἕνα εἶδος σαύρας πού λέγεται ἡλόδερμος καὶ πού εἶναι ἡ μόνη πού εἶναι δηλητηριώδης, τρῶει ὡμὰ σὰγά... χτυπητά.

Ἡ γιγαντώδης σαλαμάντρα τρῶνει φρέσκα ψάρια καὶ οἱ βάτραχοι μικρὰ ποτικακία. Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε, σὰς πληροφοροῦμε ὅτι τὰ θηρία ἔχουν καὶ αὐτὰ τὴν κουζίνα τους, μετ' εἰδικῶν ἀρχιμαγειρῶν καὶ βοηθῶν, πού τοὺς ἐτοιμάζουν τίς τροφές καὶ φροντίζουν νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ εὐγεστες καὶ θρεπτικῆ!

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ φλόουτὸ του μιὰ μελωδία τόσο παθητικῆ, πού ὁ Τζίμ δὲν βᾶσταῖς ἄλλο καὶ εἶπε:

— Μὰ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι εἶναι πολὺ ὄμορφο. Πρέπει νὰ τὸ μάθῃ καὶ ὁ Ζάγκο, ὁ ὑπῆρτης μου... — Τὸ ὄνομα εὐκόλο, εἶπε ἡ Ντάρμα. Ἔτσι θὰ με θυμᾷσαι στὴν ξενιτειά... Τὴν ἄλλη μέρα, μέσα σὲ διάστημα μιᾶς ὥρας, ὁ Ἰνδὸς ὑπῆρτης τοῦ Τζίμ ἔμαθε τὴν παθητικὴ μελωδία, συχνὰ δὲ, κατόπιν, μέσα στὴ μοναξιά τῆς ζούγκλας, ὁ

ἀξιωματικὸς τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν παίζῃ. Ὅσο περνοῦσαν, ὅμως, οἱ μέρες, ὁ Τζίμ ἀδυνατίε. Ἐξῆς μῆνες ἀργότερα, τὸν ἔστειλαν στὸ Νταβίς τῆς Ἑλβετίας, γιὰ θεραπεία. Ὁ ὑπῆρτης του, ὅμως τὸν ἀκολουθῆσε μετ' ὅλο φλόουτὸ του. Καὶ κάθε φορὰ πού ξαναπαίζε τὴν παράξενη μελωδία, ἡ κατάσταση τοῦ Τζίμ ἐνεπύρεσε, ὥσπου μιὰ μέρα, ἐπάνω στὴν πιὸ σπαρακτικὴ νότα, ὁ ἀτυχὴς ξεψύχησε. Ἡ Ντάρμα εἶχε ἐκδικηθῆ...

Έπιανε το ακουστικό:
— 'Αλλό-άλλό!... ο ίδιος... Καλημέρα
σας σέρ... Έδώ είναι... Ευχαρίστως... Περ-
ρί τινος πρόκειται... 'Εί... Μάλιστα,
μάλιστα... Καλημέρα σας...

Και κρεμώντας το ακουστικό, στράφηκε
προς τον Σούμερ:
— Βγαίνοντας από την Σκότλαντ-Γου-
άρντ τούς είπες πως έρχόσουν στο σπίτι
μου;

— Φυσικά. Έπρεπε να ξέρουν πού θα
μού τηλεφωνούσαν αν παρουσιάζονταν τί-
ποτα το έκτακτο.

— Λοιπόν...
— Λοιπόν... Δεν έχει πρόγευμα! Δίνε
του άμέσως για το γραφείο του. Φαίνεται
ότι ο μιμησιών «Λωποδύτης-Φάντασμα»
έκδιάζει κάποιο φιλάργουρο.

— Διάολε! Σου τηλεφώνησε ο ίδιος ο
διοικητής;

— 'Ο ίδιος.
— Λεπτομέρειες δεν σου είπα;
— Καμμία απόλυτως! 'Αν θέλεις, μου
τηλεφωνεί αργότερα γιατί μ' ενδιαφέρει
αυτός ο τύπος.

— Προτιμώ να περάσης από το γρα-
φείο μου πριν από το μεσημέρι.

— Δέ σκοπέω να βγω. Έλα καλλί-
τερα το μεσημέρι να φάμε οι τρεις μας
και μās τὰ λές.

— Κι' αυτό γίνεται. Γειά σας λοιπόν.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΙΤΑΙ

Σούμερ άρχισε το μεσημέρι και έτσι,
βρήκε στο τραπέζι τον Μάρτεν Ντάλ
και την Κόρα.

— Άρχισες φίλε μου και αναγκασθή-
καμε να σου κρεμάσουμε τὰ κουτάλια.

— Είχε γούστο να τὰ φάγατε όλα!
— Κάτι πρόφασες. Κάθησε. Λοιπόν;
Γί γίνεται;

— Γνωρίζεις τον Σάμουελ Κόχιν;

— Είναι ο φιλάργουρος που εκδιάζεται
από τον «Λωποδύτη-Φάντασμα Νο 2»;

— 'Ακριβώς.
— 'Ακουστά τον έχω αλλά δεν τον εί-
δα ποτέ.

— Ούτε κι' εγώ.
— Στο χρηματιστήριο και στις λέσχες
γίνεται συχνά λόγος για τόν φιλαργούρα
του. Είναι ο κλασικός τύπος του σπι-
γχούνη αλλά άκακος και ακίνδυνος άν-
θρωπος πού δεν άδίχησε κανένα 'Η σπι-
γχουριά του, μόνο στον εαυτό του κάνει
κακό. Πολυεκατομμυριοδύχος χωρίς
κληρονόμους, ολιγόμυχιος στον κόσμο, με
τό ένα πόδι στον τάφο γιατί είναι έδδο-
μνητάρης και άρρωστος, έννοει να ανα-
ποθηκεύη ως τήν τελευταία του πνοή!
Τί θα τὰ κάνη όλα αυτά τὰ εκατομμύ-
ρια; Σε ποιόν θα τ' αφήση; Δική του
δουλειά βέβαια! Φημολογείται μόνο πως
έχει κάνει τήν διαθήκη του και πως ά-
φήνει τὰ εκατομμύρια του όλα σ' άγα-
θοεργά ιδρύματα. Ένας λόγος για να μη
μείνη άνυπεράσπιστος αν τρομοκρατηται.

'Η ταιγχοσύνη του όστόσο είναι άπί-
στευτη! Δεν έχει εμπιστοσύνη ούτε
στην Τράπεζα της Άγγλίας και έτσι,
παρμένον άτοκα όσα εκατομμύρια έχει
σε ρευστό χρήμα. 'Η μονοκατοικία του
είναι σωστό φρούριο και τó χρηματοκι-
βώτιό του άπόρητο! Δεν έχει τηλεφώ-
νο στο σπίτι του από τόν φόβο του μή
τόν κεραινοβολήσουν. τηλεφωνικός! Κά-
ποιος τόν βεβαίωσε πως είναι δυνατό να
δολοφονηθή με τó τηλεφώνον.

— Και πραγματικά υπάρχει ο τρόπος
άλλ' εύτυχώς μόνον ή «Σκότλαντ-Γου-
άρντ» τόν φυλάει. 'Αν ο πόρτα έπι-

γνωστός σε μεγάλη άκτίνα, κάθε μέρα θα
είχαμε δολοφονίες με τó τηλεφώνον.

— Τό ξέρω. Εύτυχώς όμως υπάρχει
στην «Σκότλαντ-Γουάρντ» και ο τρόπος με
τόν όποιον θα εξουδετερωθή τó τρομερό
αυτό δολοφονικό όπλο, τήν ημέρα πού
θα γίνη γνωστό στους κυρίους κακοποι-
ούς.

— Τό ξέρεις κι' αυτό θρέ σατανά;
Λοιπόν; Λέγε μας για τόν μίστερ Σά-
μουελ Κόχιν;

— Κάθε φορά πού θέλει να τηλεφω-
νήση, τηλεφωνεί από ένα όποιοδήποτε
τηλεφωνικό όθλαμο. Έμπιστοσύνη δεν έ-
χει ούτε στο προσωπικό τού σπιτιού του
και από τις επτά τó βράδυ διώχνει ό-
λους τούς υπαλλήλους του και μένει μό-
νος του στο σπίτι του. Σημείωσε ότι εί-
ναι πολύ εύκολο να διορισθή κανείς
λόδοος-θήμαχος, παρά ύπηρετής στο
σπίτι τού Σάμουελ Κόχιν!

— Και υποθέτεις ότι έχει μεγάλη πο-
σά στο χρηματοκιβώτιό του;

— Έκατομμύρια! Τό χρηματοκιβώτιό
του δεν φοβάται διάρρηξη. Είναι κίνδυ-
νος-θάνατος! 'Όποιος άγγίση σ' αυτό,
είναι καταδικασμένος να πέση κεραυνό-
πληκτος γιατί θα δεχθή ηλεκτρική εκκέν-
ωση 2000 βόλτ! Είναι οργουλαρισμένο
να άνοιγή μόνο του, για δέκα λεπτά τής
ώρας, μία φορά τήν ημέρα, σε προσδιω-
ρισμένη ώρα! 'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα
Νο 2» πρέπει να τὰ γνωρίζη όλα αυτά
και, με τήν τιμή μου, άμφισβάλω αν θα
έπιχειρήση τó παραικτικό έναντιόν του.

— Υποθέτω μάλλον ότι πρόκειται περί
φύλαξης!

— Και όμως, ο Σάμουελ Κόχιν έλαθεν
ως τώρα τρεις έχθιστικές επιστολές!
Τόν φοβερίζει ότι αν δεν καταθέση δυό
εκατομμύρια σε ένα μέρος, θα τού πάρη,
άπόψε κιόλας, όσα εκατομμύρια κρύβει
στο χρηματοκιβώτιό του!

— Και, τί άποφασίσατε;

— 'Υποθέτουμε κι' έμεις ότι πρόκειται
περί φύλαξης αλλά, για καλό και για
κακό, θα πάω άπόψε να περάσω τήν
βραδείά μου στο σπίτι του.

— Στο φρούριό του, θέλεις να πής. Εί-
δοποιήθηκε;

— Βεβαίως! Για να μου άνοιξη με τήν
πόρτα θα σημάνω συνθηματικά και δεν
θα μου άνοιξη αν δεν με δή από μία μυ-
στική θυρίδα! Τού στείλαμε τήν φωτο-
γραφία μου, τὰ ιδιαιτέρως χαρακτηριστικά
μου. Όλα!

— Τί όρα θα πās;

— Κατά τις όχτώ τó βράδυ θα με πε-
ριμένη. Πάντως, ύποσχέθηκε να μās
τηλεφωνήση όποιοδήποτε κατά τις επτά,
αν τυχόν έχη τίποτα τó σπουδαίο να μās
γνωστοποιήση.

«ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ — ΦΑΝΤΑΣΜΑ» Ε-
ΝΑΝΤΙΟΝ «ΛΩΠΟΔΥΤΗ — ΦΑΝΤΑ-
ΣΜΑ Νο 2»

Κατά τις επτά και τέταστο τó βρά-
δυ, ο ίνσπέκτωρ Σούμερ βγήκε από
τό γραφείο του τής «Σκότλαντ-Γου-

άρντ» και διαγκώνοντας ένα πουράκι τής
κακιάς ώρας, έβαλε τὰ δυό του χέρια
στής τσέπες του και άπομακρύνθηκε με
θήματα άργά, προτεινόμενος τήν κοίταρα
του άμυλου να τήν χρησιμοποιήσε ως
άσπίδα έναντιόν κάθε άπροόπτου επιβί-
σεως.

'Όστόσο, αν δεν βιάδιζε σαν άφηρημέ-
νος και αν έριγγε μία ματιά ολόγυρά
του, θα παρατηρούσε ίσως ότι ένας πλα-
νώδιος πωλητής σάντουιτς, ψηλός και ά-
δύνατος, με τó ένα μάτι σκεπασμένο με
μαύρο σκέπασμα πού τó συγκρατούσε μια
λεπτή μαύρη κορδέλιτσα, άρχισε να τόν
παρακολουθίη διαλαλώντας τó εμπόσιονά
του και γτυπώντας με ένα χάλκινο τσι-
μπιδάκι τήν βιτρινούλα του.

'Ότσι, παρακολουθούμενος από τόν πω-
λητή τών σάντουιτς, ο διάσημος αστυνο-
μικός επιθεωρητής διέσχισε τó «Χάιντ-
Πάρκ» μπήκε στον παραποτάμιο δρόμο
κι' έφθασε μπρός σε μία μικρή μονοκα-
τοικία, τήν όποιαν και άρχισε να εξετά-
ζη από πάνω ως κάτω.

'Ο πωλητής τών σάντουιτς άνοιξε τó
θήμα του και τόν προσπέρασε έπαναλαμ-
βάνοντας τó τροπάρι του:

— Φρέσκα σάντουιτς, ώραία σάντου-
ιτς. Ζαμπόν, μουσταδέλλα, ροζμπίφ, μπέ-
υχον, γαδιάρι...

'Ο Σούμερ τόν κτύπησε καθώς άπομα-
κρύνταν και έαφνικά, σάμπως να σκέ-
φθηκε ότι ο άγιός του τού τόν έστολνε,
φώναξε:

— 'Ε! Σό! Σάντουιτς!

'Ο πωλητής στράφηκε μπρός - πίσω.
— Πάρε τζέντλεμαν! Καθαρά και φρέ-
σκα και προφυλαγμένα σε λαδοχαρτο.
Ζαμπόν, μουσταδέλλα, ροζμπίφ, μπέ-
υχον, γαδιάρι...

— Τόλιξέ μου μισή δωδεκάδα, ένα ά-
πό τó κάθε είδος. Να δώ είναι φρέσκα;
Τόλιξτα!...

Σε λίγο, ένθ' ο πωλητής άπομακρύνό-
ταν έπαναλαμβάνοντας τó τροπάρι του,
ο ίνσπέκτωρ πλησίασε τήν πόρτα κρα-
τώντας τó δεματάκι του και σήμανε.

'Υστερα από ένα λεπτό, άκουγε μία
φωνή αλλά χωρίς να βλέπη από πού ή
φωνή αυτή έρχόταν.

— Ποιός είναι;

— «Σκότλαντ-Γουάρντ!» 'Εδώ δεν είναι
ή κατοικία τού μίστερ Σάμουελ Κόχιν;
— 'Ακριβώς. Πέστε μου τó όνομα
σας.

— 'Ινσπέκτωρ Σούμερ.

— Σηκώστε τó κεφάλι σας να δώ τὰ
χαρακτηριστικά σας... Άπομακρύνθηκε
δυό θήματα από τήν πόρτα να δώ τó ά-
νάστημά σας... Σταθήτε... Πέστε μου
τό σύνθημα τώσα...

— Χειροπέδα...

— Περιμένετε δυό λεπτά.

'Ο Σάμουελ Κόχιν γοετάσθηκε όχι δυό
λεπτά, αλλά περισσότερο από πέντε 'Υ-
σως, για να ξεκλειδώση, να τραβήξη τις
σιδερένιες άμπάρες, να εξουδετερώση τó
ηλεκτρικό ρεύμα πού διοχετευόταν στην
πόρτα του και να άνοιξη.

— Καλημέρα σας μίστερ Κόχιν.

— Μιά στιγμή παρακαλώ. Δείξτε μου
τώσα και τήν ταυτότητά σας... Χι!...
Στήν φωτογραφία δεν φαίνεσθε τόσο πα-
χύς...

— Είναι άρρώστικα. Παχύνω εξακο-
λουθητικά.

— Τί όρα σας τηλεφώνησα για τελευ-
ταία φορά στην «Σκότλαντ-Γουάρντ»;

— Έπτά και δέκα άκριβώς.

— Περιάστε μέσα.

'Εκνευρισμένος από τις τόσες προφυ-
λάξεις...

τρομοκρατημένου 'Ισραηλιτού, ο ίνσπέ-
κτωρ Σούμερ πέρασε στο έσωτερικό και
χαιρογέλασε ειρωνικά βλέποντας τον να
διπλοαμπαρώνη τήν πόρτα και να γυρίση
τόν ηλεκτρικό διακόπτη.

— 'Αλλά, μίστερ Κόχιν, ύστερα από
τὰ μέτρα αυτά πού έχετε λάβει; για τήν
άσφαλείά σας, μου φαίνεται ότι ή παρου-
σία μου ήταν όλοτετα περιττή.

— Νομίζετε; Είναι τόσο σατανικός
αυτός ο λωποδύτης!

— Σατανικός; Παραμύθια! 'Α! 'Αν
επρόκειτο για τόν άλλο, τόν πραγματικό
«Λωποδύτη-Φάντασμα» τότε τó πράγμα
θα μπορούσε να διαφέρη.

— Νομίζετε, έμένα αυτός μου φαίνεται
πολύ πιο σατανικός. 'Ελάτε μαζί μου...

Και προπορευόμενος, ώδήγησε τόν ίν-
σπέκτωρ Σούμερ σε μία βιβλιοθήκη με
δωράτατα έπιπλα παλαιού ρυθμού, πού
βρισκόταν στο πρώτο πάτωμα τής μονο-
κατοικίας. Ένας δυνατός ηλεκτρικός
γλόβος τήν φωτίει από ψηλά, σάμπως
να ήταν διδωμένος στο ταβάνι. Άριστο
ρά τού εισερχόμενου βρισκόταν τó τρα-
πέζι, παλαιού ρυθμού και αυτό και, πλάι
στο τραπέζι, ένα μεγάλο χρηματοκιβώ-
τιο, πού φαίνονταν νεωτάτου συστήματος.

— Καθήστε, έκαμεν ο τρομοκρατημέ-
νος γεροντάκος, δείχνοντας στον αστυ-
νομικό ένα βαρύ φωτιέγυ από καρυδιά,
πλάι στο χρηματοκιβώτιο. Θα μείνουμε
εδώ μέσα παρέα, οι δυό μας, ως τις έν-
τεκα παρά πέντε. Στις έντεκα παρά πέν-
τε θα άνοιξη μόνο του τó χρηματοκιβώ-
τιο, θα πάρω ό,τι θέλω μέσα από αυτό
και, όταν στις έντεκα και πέντε ξανα-
κλείσει, πάλι μόνο του, θα βγώμε από
δω μέσα. Σας έτοιμάσα ένα κρεβατάκι
στο πλαϊνό δωματάκι, όπου θα περάσετε
τήν βραδείά σας με τυχόν κουρασθήσε και
θελήσετε να αναπαυθήτε. 'Η δική μου
κρεβατοκάμαρα είναι στο επάνω πάτω-
μα. Προσθήξτε όστόσο μήν άγγίσετε τó
χρηματοκιβώτιο! 'Εφόσον είναι κλειστό,
είναι κίνδυνος-θάνατος! Μόνον όταν είναι
άνοιχτό, μπορεί κανείς να τó άγγίση!

'Ο ίνσπέκτωρ Σούμερ στράφηκε, έρι-
ξε μία ματιά στο χαλύδινό χρηματοκι-
βώτιο και... άπομακρυνε λίγο τó φωτιέγυ
του.

— 'Αλλά τί έχετε μέσα σ' αυτό τó
δεματάκι;

— 'Ω! Τίποτα! Μερικά σάντουιτς...
Μπορεί να πεινάσω ως τó πρωί...

— Είσατε βλέπω προνοητικός άνθρω-
πος. 'Αν καπνίζετε και έχετε τσιγάρα,
έπιτρέπω τó κάπνισμα. 'Εγώ δεν καπνί-
ζω γιατί μου φαίνεται έγκλημα να καίη
κανείς τὰ χρήματά του.

Και, λέγοντας, άνοιξε ένα βιβλίο και
βυθίστηκε στην άνάγνωση. 'Ο ίνσπέκτωρ
Σούμερ θέλησε να τόν μιμηθή αλλά ύστε-
ρα από λίγα λεπτά έκλεισε τó βιβλίο
πού είχε άνοιξει. Άρχισε να στενοχω-
ρείται. 'Η κατάσταση αυτή άρχισε να
τόν έννευρίζη και, νοερά, βλαστημούσε
τούς άνωτέρους του πού είχαν στείλει
αυτόν και όχι άλλον, να κρατήση συν-
τροφιά τού γεροτρομοκρατημένου. Τό έκ-
κρεμές τόν έρέθιζε και αυτό καθώς χτυ-
πούσε τὰ τέταρτα, τις μισές και τις ώ-
ραδες. Έαφνικά, μία στενωριά φωνή ά-
κούσθηκε από τόν δρόμο:

— Φρέσκα σάντουιτς, καθαρά σάντου-
ιτς! Ζαμπόν, μουσταδέλλα, ροζμπίφ, μπέ-
υχόν, γαδιάρι! Φρέσκα σάντουιτς, καθαρά
σάντουιτς!

Θυμήθηκε τó δεματάκι του, τó άνοιξε
και άρχισε να καταβροχθίζει τὰ σάντουιτς
για να σκωτώση τήν ώρα του.

'Ετσι μόνοντα οι ώρες διαδέχονταν ή
μία τήν άλλη και, ξαφνικά, άκούσθηκεν
ένas ξηρός δυνατός μεταλλικός κρότος
και τó χαλύδινό χρηματοκιβώτιο άνοιξε
μόνο του.

— 'Η ώρα είναι κιόλας έντεκα παρά
πέντε!», έκαμεν ο Σάμουελ Κόχιν αφή-
νοντας τó βιβλίο πού διάβαζε.

'Εσκυψε, πήρε ένα μικρό βαλιτσάκι
πού βρισκόταν κάτω από τó τραπέζι,
προχώρησε με τὰ άργα του θήματα στο
άνοιχτό χρηματοκιβώτιο και, με τήν ή-
συχία του, άρχισε να βγάξη από αυτό
δέσμες χαρτονομισμάτων και να τις βά-
ζη στο βαλιτσάκι. 'Υστερα από λίγα λε-
πτά είχε άδειάσει τó χρηματοκιβώτιο,
πού ξανακλείσει μόνο του στις έντεκα και
πέντε.

— Αυτό ήταν, έκαμε στρόφωμος
προς τόν Σούμερ. Στο δωμάτιό μου μου
φαίνεται πως ά είναι πολύ άσφαλέστερα
τὰ εκατομμύριά μου.

— Έγστε και εκεί λάβει τέτοιου εί-
δους μέτρα;

— 'Εκεί; Είναι να τó ρωτάτε; 'Αφού
εδώ πού μόνο τὰ χρήματά μου κινδυνεύ-
ουν, έλαβα τὰ μέτρα πού είδατε, φαντα-
σθήτε τί μέτρα έλαβα στο δωμάτιό μου,
όπου θα μπορούσε να κινδυνέψη ή ζωή
μου! Άδριο τó πρωί, πριν φύγτε, έταν
θάλθουν οι ύπηρετές μου, θα σας δείξω
τό δωμάτιό μου. Και τώρα, μπορούμε να
πηγαίνουμε...

Προπορευόμενος πάλιν και κοιτώντας
τό βαλιτσάκι με τὰ εκατομμύρια ώδή-
γησε τόν Σούμερ σε ένα δωματάκι:

— 'Εδώ θα περάσετε τή νύχτα σας.
'Ελπίζω να μη στενοχωρηθήτε. Φαντά-
σου τήν άπογοήτευση πού θάπεινε ο μί-
στερ «Λωποδύτης-Φάντασμα» Νο 2» αν
κατώθωνε να διαρρήξη τήν πόρτα μου,
να εξουδετερώση τó ηλεκτρικό ρεύμα, να
διαρρήξη και τó χρηματοκιβώτιό μου...
και να βρή μέσα σ' αυτό σημειώσεις και
βιβλία!

— Νά, πάρ' ή όργή! ουουούουου! Ο Σού-
μερ. 'Εγώ να τήν πάλω έτσι! 'Εγώ! 'Ο
Σούμερ!

Δεν είσαι άσυγχώρητος Σούμερ, άπο-
κρινόταν γελώντας ο Μάρτεν Ντάλ. 'Α-
φού δεν αναγνώρισες... τόν άνθρωπο πού
σου πούλησε τὰ σάντουιτς, πως θα ανα-
γνώριζες τόν κακοποιό αφού ποτέ σου
δεν τόν είδες και ποτέ σου δεν είχες δή
τόν Σάμουελ Κόχιν;

— Σό; Πως τόν έπιασες;

— 'Εγώ υφίστηκα τήν μανούβρα του
και όταν τόν είδα να βγαίνει με τó βα-
λιτσάκι, για να βεβαιωθώ, τόν πλησια-
σά και τούγινα φέρεται να μου άπορά-
ση κανένα σάντουιτς! 'Ετσι διέκρινα πως
είχα να κάνω με μεταμορφωμένο άνθρω-
πο και πετώντας ξαφνικά τήν βιτρινού-
λα μου, τόν καθάλλησα και τόν έξάρ-
θωσα τόν όμο πριν καταλάβη τί τού
συνέβαινε! Άνυπομονεί τώρα ο καυμένος
στο τμήμα, να κάνη τήν γνωριμία σου.

Πρόσεξε τὰ λόγια σου όστόσο. Είπα
πως ήταν στρατήγημα δικό σου και πως
έν γνώσει σου άφησες τόν κακοποιό να
σου κάνη ότι σουκανε!

— Είσαι άνευκίμητος φίλος. Μάρτεν!
'Ετσι τήν γλωσσολογία μου θα τήν
ξέρουμε μόνο οι δυό μας.

— Μάρτεν! Τί τρέχει; Τί σημαίνει
αυτή ή μεταμορφίσις;

— Εμπνητορία, Σούμερ! 'Ανοιξε!

— Δεν μπορώ. Είμαι φυλακισμένος εί-

δω μέσα! Πρέπει να ξυπνήση ο Σάμουελ
Κόχιν να με έλευθερώση και ν' άνοιξη!

— Μπορείς να περιμένης! 'Ο Σάμουελ
Κόχιν είναι δεμένος σαν τσουβάλι μέσα
στο δωμάτιό του!

— Δεμένος! Ποιός τόν έδεσε;

— Αυτός πού σου άνοιξε και πού βού-
τηξε τὰ εκατομμύρια μπρός στα μάτια
σου! 'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα Νο 2».

— Μή με τρελλαίνεις Μάρτεν!

— Εύτυχώς τόν έχουμε στο τμήμα με
τό βαλιτσάκι!

— Ποιός τόν έπιασε;

— Αυτός πού σου πούλησε τὰ σάν-
τουιτς! Περιέμνε τώρα ναλθουν οι είδι-
κοί τής «Σκότλαντ-Γουάρντ» να σ' έλευ-
θερώσουν. Τηλεφωνήσαμε. Νά! Πιάσε
να περάσης τήν ώρα σου!

Και λέγοντας, άρχισε να τού ρίχνη
διάφορα σάντουιτς.

— 'Υστερα από μία ώρα, έλευθερώνονταν
ο Σούμερ από τούς ειδικούς τής «Σκό-
τλαντ-Γουάρντ» και μ' αυτόν, ο πραγματι-
κός Σάμουελ Κόχιν, πού βρέθηκε δεμέ-
νος χειροπόδαρα και φιαωμένος μέσα στο
δωμάτιό του.

'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα Νο 2» κα-
ραδοκούσε άπ' τó μεσημέρι έξω από τήν
μονοκατοικία. 'Όταν κατά τις επτά και
πέντε ο Σάμουελ Κόχιν βγήκε για να
τηλεφωνήση, ο κακοποιός τρώπωσε μέσα
στον κάπνο και περιέμνε τήν επιστροφή
τού φιλαργούρου. Σε λίγο, επέστρεψε ο
Σάμουελ Κόχιν άνυποπτος και, τήν σπι-
γμή πού άνοιγε τήν πόρτα του, έννοιωσε
στον κραναφό του τήν κρυάδα τής κάν-
νης ενός περιστρόφου. 'Ο κακοποιός τον
έφιμωσε και τόν έδεσε, έμαθα όσα μυστι-
κά έπρεπε να μάθη για να φέρη εις πέ-
ρας τó έργον του, πήρε τήν φυσιογνωμία
τού θύματος του μ' ένα πρόχειρο μακιγι-
άζ... και περιέμνε τήν άφιξη τού Σούμερ!

— Νά πάρ' ή όργή! ουουούουου! Ο Σού-
μερ. 'Εγώ να τήν πάλω έτσι! 'Εγώ! 'Ο
Σούμερ!

Δεν είσαι άσυγχώρητος Σούμερ, άπο-
κρινόταν γελώντας ο Μάρτεν Ντάλ. 'Α-
φού δεν αναγνώρισες... τόν άνθρωπο πού
σου πούλησε τὰ σάντουιτς, πως θα ανα-
γνώριζες τόν κακοποιό αφού ποτέ σου
δεν τόν είδες και ποτέ σου δεν είχες δή
τόν Σάμουελ Κόχιν;

— Σό; Πως τόν έπιασες;

— 'Εγώ υφίστηκα τήν μανούβρα του
και όταν τόν είδα να βγαίνει με τó βα-
λιτσάκι, για να βεβαιωθώ, τόν πλησια-
σά και τούγινα φέρεται να μου άπορά-
ση κανένα σάντουιτς! 'Ετσι διέκρινα πως
είχα να κάνω με μεταμορφωμένο άνθρω-
πο και πετώντας ξαφνικά τήν βιτρινού-
λα μου, τόν καθάλλησα και τόν έξάρ-
θωσα τόν όμο πριν καταλάβη τί τού
συνέβαινε! Άνυπομονεί τώρα ο καυμένος
στο τμήμα, να κάνη τήν γνωριμία σου.

Πρόσεξε τὰ λόγια σου όστόσο. Είπα
πως ήταν στρατήγημα δικό σου και πως
έν γνώσει σου άφησες τόν κακοποιό να
σου κάνη ότι σουκανε!

— Είσαι άνευκίμητος φίλος. Μάρτεν!
'Ετσι τήν γλωσσολογία μου θα τήν
ξέρουμε μόνο οι δυό μας.

— Μάρτεν! Τί τρέχει; Τί σημαίνει
αυτή ή μεταμορφίσις;

— Εμπνητορία, Σούμερ! 'Ανοιξε!

— Δεν μπορώ. Είμαι φυλακισμένος εί-

δω μέσα! Πρέπει να ξυπνήση ο Σάμουελ
Κόχιν να με έλευθερώση και ν' άνοιξη!

— Μπορείς να περιμένης! 'Ο Σάμουελ
Κόχιν είναι δεμένος σαν τσουβάλι μέσα
στο δωμάτιό του!

— Δεμένος! Ποιός τόν έδεσε;

— Αυτός πού σου άνοιξε και πού βού-
τηξε τὰ εκατομμύρια μπρός στα μάτια
σου! 'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα Νο 2».

— Μή με τρελλαίνεις Μάρτεν!

— Εύτυχώς τόν έχουμε στο τμήμα με
τό βαλιτσάκι!

— Ποιός τόν έπιασε;

— Αυτός πού σου πούλησε τὰ σάν-
τουιτς! Περιέμνε τώρα ναλθουν οι είδι-
κοί τής «Σκότλαντ-Γουάρντ» να σ' έλευ-
θερώσουν. Τηλεφωνήσαμε. Νά! Πιάσε
να περάσης τήν ώρα σου!

Και λέγοντας, άρχισε να τού ρίχνη
διάφορα σάντουιτς.

— 'Υστερα από μία ώρα, έλευθερώνονταν
ο Σούμερ από τούς ειδικούς τής «Σκό-
τλαντ-Γουάρντ» και μ' αυτόν, ο πραγματι-
κός Σάμουελ Κόχιν, πού βρέθηκε δεμέ-
νος χειροπόδαρα και φιαωμένος μέσα στο
δωμάτιό του.

'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα Νο 2» κα-
ραδοκούσε άπ' τó μεσημέρι έξω από τήν
μονοκατοικία. 'Όταν κατά τις επτά και
πέντε ο Σάμουελ Κόχιν βγήκε για να
τηλεφωνήση, ο κακοποιός τρώπωσε μέσα
στον κάπνο και περιέμνε τήν επιστροφή
τού φιλαργούρου. Σε λίγο, επέστρεψε ο
Σάμουελ Κόχιν άνυποπτος και, τήν σπι-
γμή πού άνοιγε τήν πόρτα του, έννοιωσε
στον κραναφό του τήν κρυάδα τής κάν-
νης ενός περιστρόφου. 'Ο κακοποιός τον
έφιμωσε και τόν έδεσε, έμαθα όσα μυστι-
κά έπρεπε να μάθη για να φέρη εις πέ-
ρας τó έργον του, πήρε τήν φυσιογνωμία
τού θύματος του μ' ένα πρόχειρο μακιγι-
άζ... και περιέμνε τήν άφιξη τού Σούμερ!

— Νά πάρ' ή όργή! ουουούουου! Ο Σού-
μερ. 'Εγώ να τήν πάλω έτσι! 'Εγώ! 'Ο
Σούμερ!

Δεν είσαι άσυγχώρητος Σούμερ, άπο-
κρινόταν γελώντας ο Μάρτεν Ντάλ. 'Α-
φού δεν αναγνώρισες... τόν άνθρωπο πού
σου πούλησε τὰ σάντουιτς, πως θα ανα-
γνώριζες τόν κακοποιό αφού ποτέ σου
δεν τόν είδες και ποτέ σου δεν είχες δή
τόν Σάμουελ Κόχιν;

— Σό; Πως τόν έπιασες;

— 'Εγώ υφίστηκα τήν μανούβρα του
και όταν τόν είδα να βγαίνει με τó βα-
λιτσάκι, για να βεβαιωθώ, τόν πλησια-
σά και τούγινα φέρεται να μου άπορά-
ση κανένα σάντουιτς! 'Ετσι διέκρινα πως
είχα να κάνω με μεταμορφωμένο άνθρω-
πο και πετώντας ξαφ

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ
ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟ-
ΛΟΓΙΑΣ

ΣΕΡΓΙΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ χήρα Κα Ντεβαρέν μιά πλουσιονά-
τη επιχειρηματίας και βιομήχανος τοῦ
Παρισιού, ἔχει δύο κόρες, τὴν Μισελίν
και τὴν Ζάν. Τὴν τελευταία αὐτὴ τὴν
εἶχε υἱοθετήσει προτοῦ καμὴ τὴν Μισε-
λίν. Ἡ Κα Ντεβαρέν, εἶχε στὰς ἐπιχει-
ρήσεις της καὶ ἕνα μηχανικό, τὸν Πιερ,
ἕνα νέο μὲ εὐρύτατο μέλλον, τὸν ὁποῖον
συμπαιθεῖ πολύ, καὶ τὸν ὁποῖο ἀρα-
θώνιασε μὲ τὴν Μισελίν, αὐτὴ ὅμως, δὲν
τὸν ἠθέλε τὸν γάμο αὐτό, τοσοῦτω μάλ-
λον ὅσο ἔχει σχετισθῆ μὲ τὸν νεαρὸ πρί-
γκηπα Σέργιο Πανίν, τὸν ὁποῖο εἶχε
γνωρίσει ἡ ἀδελφὴ της Ζάν στὸ Λονδίνο
καὶ μὲ τὸν ὁποῖο συνεδέθη αἰσθηματικῶς.
Μὲ τὸν πρίγκηπα ὅμως εἶναι ἐρωτευμέ-
νη καὶ ἡ Ζάν, ἡ ὁποία στὸ τέλος παν-
τρεύεται τὸν ἡλικιωμένο Τραπεζίτη Καί-
υρολ.

Παρὰ τοὺς δύο ὅμως, αὐτοὺς γάμους
ἡ κατάσταση δὲν ἀλλάζει οὐσιαστικῶς.
Ἡ Ζάν ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγαπᾷ τὸν Σέρ-
γιο καὶ μιά μέρα ἡ Κα Ντεβαρέν συλλαμ-
βάνει ἐπ' αὐτοσφώφ τοὺς δύο ἐραστάς
σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς μοναχικοὺς περιπάτους
των, στὸ δάσος τοῦ Φονταινεμπλώ.
Στὴν ἐπιστροφή ἡ Κα Ντεβαρέν κάνει
τοῦ Σεργίου μιά τρομερὴ σκηνὴ καὶ τοῦ
δηλώνει ὅτι στὸ ἐξῆς δὲν θέλλῃ νὰ περι-
μῆναι τίποτε ἀπὸ αὐτὴν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀ-
πὸ τὸν Καίυρολ. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ ὁ
Σέργιος παρασύρεται σὲ μιά μεγάλη οἰ-
κονομικὴ ἐπιχείρηση πού τοῦ προτείνει
ὁ ἐπιχειρηματίας Χέρτσονγκ, τὰ πρᾶ-
γματα ὅμως, δὲν πᾶνε διόλου καλά καὶ ἡ
Κα Ντεβαρέν ἀγωνίζεται νὰ ἀποσπάσῃ
τὸν Σέργιο ἀπὸ τὸ μπλέξιμό του μὲ τὸν
Χέρτσονγκ. Δὲν τὸ κατορθώνει ὅμως.
Παρ' ὅλη τὴν κραιμυδιότητα τῆς καταστά-
σεως καὶ ἡ Κα Ντεβαρέν συμβουλεύει τὸν
Καίυρολ νὰ δώσῃ μιά ἐορτὴ στὸ μέγαρό
του, γιὰ νὰ θουλώσῃ τὰ μάτια τοῦ
κόσμου. Στὴν ἐσπερίδα αὐτὴν, εἶχε πᾶ-
γει καὶ ὁ Σέργιος μὲ τὴν Μισελίν. Αὐ-
τὴ ὅμως, φαίνεται πολὺ κουρασμένη καὶ
ἡ μητέρα της τὴν μαλλώνει πού ἦλθε.
— Ὁ Σέργιος ἐπέμνε τόσο νύμφῃ καὶ
ἐγὼ δὲν θέλλω νὰ ἔλθω μόνος, ἀπήντησε
ἡ νέα γυναίκα.

24ον

— Ἐξέ μου, πιά, αὐτὸς ὁ Σέρ-
γιος ἰ ἔκανε ἡ κ. Ντεβαρέν.
— Ἀφήσε τον ἐπὶ τέλους τὸν
Σέργιο νὰ κόνῃ ὅ,τι θέλει!
— Ἄν ἀρρωστήσῃς ἐσὺ, δὲν θὰ ὑποφέ-
ρῃ ἐκεῖνος!

— Μὰ δὲν εἶμαι ἀρρωστη, μαμά!
— Ἄλλωστε σὲ λίγο θὰ φύγουμε.
— Ἐκανε ἕνα σημεῖο στὸν Πανίν μὲ
τὴν βεντάλια της. Ὁ πρίγκηψ ἐπλη-
σίασε.
— Μὲ συνοδεύεις, Σέργιε; ἔκανε ἡ
Μισελίν.
— Μὰ βέβαια, ἀγαπητὴ μου...
— Ἡ Ζάν πού ἀκούε ἀπὸ μακριά, ἔ-
καμε τότε ἕνα ἀδιόρατο σημεῖο στὸν
Σέργιο. Αὐτὸς τὴν κύτταξε ἐκπλη-
κτος. Δὲν καταλάβαινε τίποτε. Ἡ
Μισελίν εἶχε δῆ κι' αὐτὴ τὸ νόημα
τῆς Ζάν καὶ μιά θανάσιμη ὠχρότης
ἀπλώθηκε ἀμέσως στὸ πρόσωπό της.
Χονδρὲς σταγόνες ἰδρώτους ἔλαμψαν
στὸ μέτωπό της. Ὑπέφερε τόσο,
πού τῆς ἦλθε νὰ φωνάξῃ. Ἦταν ἡ
πρώτη φορὰ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν φοβερὴ
ἐκείνη σκηνὴ τῆς Νικαίας, πού ἔ-
βλεπε τὸν ἕναν κοντὰ στὸν ἄλλον,
τὸν Σέργιο καὶ τὴν Ζάν.

— Ἐνόσω δὲν τοὺς ἔβλεπε μαζί, ὑπέ-
φερε ὀλιγώτερο, ἐρχόταν μάλιστα
στιγμὲς πού ἐξενοῦσε σχεδὸν ὀλότε-
λα τὴν δυστυχία της, τώρα, ὅμως,
ὅποτε εἶχε τοὺς δύο ἐραστάς μπρο-
στά της, νὰ κατατρῶγωνται μὲ τὰ
μάτια καὶ νὰ γνέφονται μάλιστα,
αἰσθάνθηκε νὰ κολλᾷ μὲσα της
ὅλη ἡ ζήλεια. ὅλο τὸ μίσος πού εἶ-
χε πρωτονοῦσσει ὅταν τοὺς εἶδε ἀγ-
καλιασμένους.

— Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Σέργιος, ὑπα-
κούοντας στὸ νεῦμα τῆς ἐρωμένης
του, πλησίασε τὴν γυναίκα του καὶ
τῆς εἶπε:
— Εἶναι ἀνάγκη, Μισελίν, προτοῦ
ἔλθω σπῆ, νὰ πεταχθῶ λιγάκι ὡς
τὴν λέσχη. Ἐχω ὑποσχεθῆ νὰ πάγω
καὶ δὲν μπορῶ νὰ λείψω. Σοῦ ζητῶ,
λοιπόν, συγγνώμην. Ζήτησα ἀπὸ τὴν
μαμά νὰ σὲ συνοδέψῃ.

— Καλά, ἔκανε ἡ Μισελίν, μὲ φωνὴ
πού ἔτρεμε. Θὰ τῆς τὸ πῶ. Δὲν πι-
στεύω νὰ φύγῃς ἀπὸ τώρα;
— Πρέπει νὰ φύγω σχεδὸν ἀμέσως.
— Τότε θὰ φύγω κι' ἐγὼ.
— Ὁ Σέργιος ὑπεκλίθη ἐλαφρὰ καὶ
ἀπομακρύνθηκε. Σὲ λίγο ἐπλησίαζε
πάλι τὴν Ζάν, μὲ ὑπωπευόμενος ὅ-
τι ἡ γυναίκα του τὸν παρακολουθοῦ-
σε σὰ κρυφά.

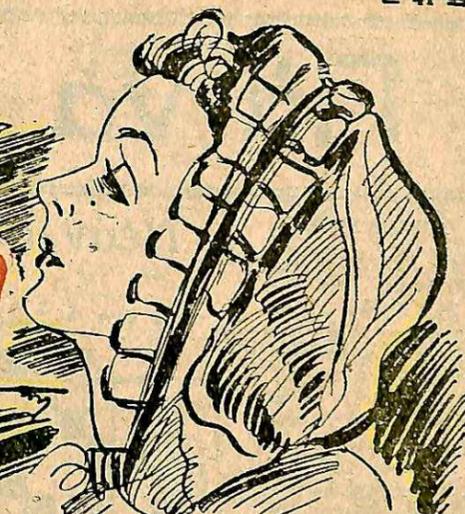
— Τί τρέχει; τὴν ρώτησε σιγά.
— Ἐχω νὰ σοῦ πῶ σοβαρὰ νέα.
Πρέπει, λοιπόν, νὰ σοῦ μιλήσω ἀπό-
ψε ἐξάπαντος.
— Ποῦ;
— Ἐδῶ.
— Καὶ ὁ ἄντρας σου;
— Φεύγει σὲ μιά ὥρα ταξίδι. Οἱ
καλεσμένοι μας δὲν θὰ μείνουν κι'
αὐτοὶ πολὺ. Κατέβα στὸν κῆπο καὶ

ἔμπα μέσα στὸ κίосκι. Ἡ πόρτα τῆς
μικρῆς σκάλας πού ὀδηγεῖ στὸ δω-
μάτιο τῆς τουαλέτας μου θὰ εἶναι
ἀνοικτὴ. Ὅταν φύγουν ὅλοι, ἀνέβα.
— Πρόσεξε, μὰς κυττάζουν, ἔκανε
ξαφνικὰ ὁ Σέργιος.
— Ἀρχισαν τότε νὰ γελοῦν μὲ ἀφέ-
λεια, μιλώντας γιὰ πράγματα και-
νὰ καὶ χωρὶς σημασία. Ἐκείνη τὴν
ὥρα ξαναφάνηκε ὁ Καίυρολ. Πλησί-
ασε τὴν Κα Ντεβαρέν πού συνωμι-
λοῦσε μὲ τὴν Μισελίν καὶ τῆς εἶπε:
— Μόλις φθάσω στὸ Λονδίνο, θὰ
σὰς τηλεγραφήσω.
— Φεύγετε; φώναξε ἡ Μισελίν, τῆς
ὁποίας μιά λάμψη ἐφώτισε ἀμέσως
τὸ μυαλό.
— Ναι, πριγκήπισσα, εἶπε ὁ Καίυ-
ρολ. Πρόκειται νὰ διαπραγματευθῶ
μιά σπουδαιότατὴ ὑπόθεση ἐκεῖ...
— Καὶ πότε φεύγετε; ρώτησε ἡ Μι-
σελίν μὲ φωνὴ τόσο ἀλλαγμένη, πού
ἡ μητέρα της γύρισε καὶ τὴν κύττα-
ξε τρομαγμένη.
— Σὲ πέντε λεπτά, πριγκήπισσα.
Καὶ τώρα μὲ συγχωρήτε. Ἐχω νὰ
δώσω μερικὲς διατάξεις...
Καὶ ἄφησε τὶς δύο κυρίες.
Ἡ Μισελίν τὸν παρηκολούθησε μὲ
τὸ βλέμμα καθὼς ἀπομακρυνόταν.
Στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφι-
σμένη ἡ ἀγωνία.
— Ὡστε γι' αὐτὸ μ' ἀφήνει ἀπόψε
ὁ Σέργιος, σκέφθηκε. Θάνατι μόνη
καὶ τὸν περιμένει ἀπόψε...
— Ἐφερε τὸ χέρι της στὰ μάτια, σὰν
νάθελε νὰ διώξῃ κανένα φοβερὸ ὄ-
ραμα, καὶ ἔμεινε στὴ θέση της ἀκι-
νητῇ, συντετριμμένη.

— Μισελίν, τί ἔχεις; φώναξε ἡ Κα
Ντεβαρέν, παίρνοντας τὸ χέρι τῆς
κόρης της πού ἦταν παγωμένο.
— Τίποτε, ψιθύρισε ἡ νέα γυναίκα,
κυττάζοντας μπροστά της μὲ βλέμ-
ματα τρελλῆς.
— Καὶ ὅμως, ὑποφέρετε, τὸ βλέπω.
Πρέπει νὰ φύγουμε. Ἐλα, πάμε νὰ
φιλήσῃς τὴν Ζάν.
— Ἐγὼ! ἔκανε ἡ Μισελίν μὲ ἀπο-
τροπιασμό, ὀπισθοβατώντας, σὰν
ν' ἄθελε νὰ ἀποφύγῃ μιά συχαμερὴ
ἐπαφὴ.
— Τί θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε μὲ ἀ-
γωνία ἡ μητέρα της τρομερὰ ἀνή-
συχη. Ξέρεις, λοιπόν;...
— Ὅτι εἶναι ἐραστής της; Ναι!
φώναξε ἡ Μισελίν. Δὲν βλέπεις,
λοιπόν ὅτι πεθαίνω ἀπὸ ἀπελπισία;
Ἡ Κα Ντεβαρέν τὴν εἶδε νὰ κλο-
νίζεται. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, τὴν
νίξεται. Χωρὶς νὰ γράφῃ τοῦ Καίυρολ
παρέσυρε στὸ γραφεῖο τοῦ Καίυρολ
καὶ ἐκεῖ τὴν ἀρπάξε σὰν μικρὸ παι-
δί σὰ στιβαρὰ τῆς μπράτσας καὶ
τὴν πῆγε ὡς τὸ ντιβάνι, ὅπου τὴν
ἐξάπλωσε μὲ στοργή. Ἦταν καιρὸς.
Ἡ Μισελίν εἶχε λιποθυμήσει.
Ἡ Κα Ντεβαρέν ἔτρεξε καὶ τῆς ἔ-
φερε ἕνα ποτήρι νερὸ καὶ γονατί-
ζοντας κοντὰ της, ἄρχισε νὰ τὴν πε-
ριποιεῖται γιὰ νὰ τὴν συνεφέρῃ.

ΠΑΝΙΝ

ΓΕΩΡ. ΟΝΕ

Σὲ λίγο ἡ Μισελίν ἀνοίξε πάλι
τὰ μάτια.

— Συχώρεσέ με, μαμά, μουρμού-
ρισε, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της μούσκευε
ὀλόκληρο ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἀλλὰ δὲν
μποροῦσα πιά νὰ κρατηθῶ. Ὑπέφε-
ρα τόσο πολὺ... τόσο πολὺ...
— Κλάψε, κλάψε, γλυκὸ μου κορί-
τσι, εἶπε ἡ Κα Ντεβαρέν, θὰ σοῦ κά-
νῃ καλό.

Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ αὐτὴ.
— Μαμά, εἶπε σὲ λίγο ἡ Μισελίν,
θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃς. Πρέπει νὰ
μοῦ φύγῃ αὐτὸ τὸ βάρος πού νοιώ-
θω στὴν ψυχὴ. Δὲν μπορῶ πιά... Ἐ-
σὺ πού τόσο μ' ἀγαπᾷς καὶ τόσο μὲ
καταλαβαίνεις, δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ
χαθῶ...
— Ὅχι, παιδί μου, ἡσύχασε. Ὅμο-
λογῶ, ὅμως, ὅτι δὲν καταλαβαίνω
διόλου τὴν στάση σου. Νὰ υποφέρῃς
τόσον καιρὸ καὶ νὰ μὴ μοῦ πῆς τίπο-
τε!... Περιμένα περισσότερη ἐμπι-
στοσύνη ἐκ μέρους σου στὴν γρη῏-
μητέρα σου... Καὶ ἐγὼ ἡ ἀνόητη νὰ
μὴν καταλάθω τὸ παραμικρὸ. Σὲ
νόμιζα ἀνύποπτη καὶ ἔκαμνα τὸ πᾶν
γιὰ νὰ σὲ κρατήσω στὴν ἀγνοία αὐ-
τῇ, τὴν ὁποία ἐνόμιζα σωτήρια γιὰ
σένα. Ἐλα, ὅμως, ἀγγελοῦδι μου,
μὴν κλαῖς πιά. Λυπήσου καὶ μένα...
Μοῦ ξεσχίζεις τὴν καρδιά.

— Πόσο τιμαρῆθηκα, μαμά πού δὲν
σὲ ἀκούσα! Τὰ παιδιὰ πρέπει πάντα
νὰ ἀκούνε τοὺς γονεῖς, γιὰτὶ αὐτοὶ
ξέρουν περισσότερα. Τὸ κατάλαθα
αὐτό, ἀλλὰ πόσο ἀργά... Τώρα θέλω
νὰ πεθάνω! Εἶναι καλλίτερο αὐτό.
— Νὰ πεθάνῃ! φώναξε ἡ Κα Ντε-
βαρέν. Τί εἶναι αὐτὰ πού λές, Μισε-
λίν; Καὶ γιὰ ποιὸν νὰ πεθάνῃς; Γι'
αὐτὸ τὸ καθαῖμα;
— Μαμά...
— Τί, μήπως τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμη;
Αὐτὸ μὰς ἔλειπε! Ἄλλ' ὄχι μονάχα
αὐτός, κανένας, ἀπολύτως κανένας
ἀπολύτως ἀνδρας δὲν εἶναι ἀξίος
νὰ τοῦ χάρισῃ μιά γυναίκα τὴ ζωὴ
της. Γι' αὐτὸ δὲν ξαναπαντρεύτηκα
κι' ἐγὼ. Τόκανα, ὅμως, αὐτὸ καὶ γιὰ
ἕναν ἄλλο λόγο: ἠθέλα νὰ ἀφοσιω-
θῶ ὀλόκληρη σὲ σένα, στὴν εὐτυχία
σου. Καὶ νὰ τί εἶδους εὐτυχία σοῦ ἔ-
ξασφάλισα!... Ἐλα, ὅμως, καὶ μὴν
κάνῃς ἔτσι καὶ θὰ ἐπανορθώσω τὸ
κακό πού ἄθελά μου σοῦ ἔκανα. Θὰ
σὲ γλυτώσω ἀπὸ τὰ νύχια του καὶ
θὰ ζήσῃς στὸ ἐξῆς ἡσυχῇ καὶ εὐτυ-
χισμένη...
— Τί, δηλαδή, νὰ μείνῃ αὐτὸς ἐλεύ-
θερος; φώναξε ἀγρία ἡ Μισελίν. Νὰ
ἐξακολουθῇ νὰ τὴν ἀγαπᾷ, νὰ τὴν
βλέπῃ!... Ὁ! Ὅχι! Θὰ προτιμοῦσα
νὰ τὸν ἔβλεπα νεκρὸ, ἢ νὰ πεθαίνα
ἐγὼ...
Ἡ Κα Ντεβαρέν κύτταξε κατὰ-
πληκτῆ τὴν κόρη της. Ἡ ἔκρηξις αὐ-
τῇ ἦταν πολὺ εὐλωτός. Ὡστε τὸν
ἀγαποῦσε, λοιπόν, ἀκόμη!... Ἄλλ'
ὄχι. Ἡ ἱστορία αὐτῇ, θὰ τελειώνει

πιά. Δὲν ἦταν καθόλου διαθεσιμῆ-
νη κι' αὐτὴ νὰ χάσῃ τὴν κόρη της.

Ἡ Μισελίν τῆς εἶχε πῆ πριν ἀπὸ
λίγο: «Θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸν ἔβλε-
πα νεκρὸ». Νεκρὸς ὁ Σέργιος...
— Δὲν εἶναι τίποτε, ἐπενέβη ἡ Κα
Ντεβαρέν. Λίγη κούραση. Μαρεσάλ,
δόσε σὲ παρακαλῶ τὸ μπράτσο σου
στὴν κόρη μου καὶ ὀδηγήσε τὴν στὸ
αὐτοκίνητό της. Σὲ λίγο ἐρχομαι
καὶ ἐγὼ.

Ἡ Ζάν ἔκανε νὰ ἀκολουθήσῃ, ἡ
Κα Ντεβαρέν ὅμως τὴν κράτησε ἀ-
πὸ τὸ χέρι καὶ
τῆς εἶπε:
— Μείνε! Ἐχω
νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἡ Ζάν κίταξε
τὴν μητριά
της μὲ ἐκπληξη
καὶ φόβο.
Ἡ Κα Ντεβα-
ρέν ἔμεινε γιὰ
λίγες στιγμὲς
σιωπηλῇ. Ἐνοι-
ώθε ὅτι ἦταν τε-
λείως κυρία τῆς
καταστάσεως.
Δὲν εἶχε, παρὰ
μιά μόνο λέξη
νὰ πῆ στὸν Καί-
υρολ γιὰ νὰ τὸν
κάνῃ νὰ μείνῃ
καὶ νὰ ἐπέλθῃ
τὸ δράμα. Γιὰ
τὸν Σέργιο, βέ-
βαια, δὲ νοια-
ζόταν καθόλου,
ἀς γινόταν ὅ,τι
ἠθέλε. Θὰ τοῦ
ἄξιζε. Εἶχε, ὅ-
μως, τὸ δικαίω-
μα νὰ καταστρέ-
ψῃ καὶ τὴν Ζάν.

Ἡ Κα Ντεβαρέν κύτταξε τὴν κόρη της μὲ βλέμμα
βαθύ ἐξεταστικό.

Μισελίν, τί ἔγινε πρὸ ὀλίγου; Μόλις
εἶπα τοῦ Σεργίου ὅτι θέλω νὰ φύ-
γωμε, ἐκείνη τοῦ ἔνευσε νὰ μεί-
νῃ. Ὑστερ' ἀπ' αὐτό, ὁ Σέργιος μοῦ
εἶπε ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ πά-
γῃ στὴ λέσχη καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ πα-
ρακαλέσω ἐσένα νὰ μὲ συνοδέψῃς
στὸ σπῆ. Καὶ ξέρεις γιὰτὶ ὅλα αὐ-
τά; Γιὰτὶ ὁ Καίυρολ, φεύγει ἀπόψε
καὶ ἐκείνη θὰ μείνῃ μόνη... Θὰ
συναντηθοῦν...
— Ποῖος σοῦ τᾶπε;
— Τὸ εἶδα στὰ μάτια του. Νὰ ἔ-
βλεπες, μαμά, πὼς ἔλαμψαν ἀπὸ χα-
ρά!...
— Ἐλα, ἡσύχασε τώρα, ἔκανε ἡ Κα
Ντεβαρέν, κάποιος ἔρχεται.
Πραγματικὰ, σὲ λίγο ἀνοίξε ἡ
πόρτα τοῦ γραφείου καὶ μῆκε μέσα
ἡ Ζάν. Πίσω της ἐρχόταν ὁ Μαρε-

Ἡ Κα Ντεβαρέν κύτταξε τὴν κόρη της μὲ βλέμμα
βαθύ ἐξεταστικό.

τὴν δευτέρῃ της κόρη; Ἦξερε ὅτι
εἶχε κλάψει, ὅτι εἶχε ἀμυηθῆ, καὶ ὅ-
τι ἂν ὑπέκυψε, αὐτὸ ὀφείλετο μόνον
στὸν ἀδύνατο χαρακτῆρα της. Ὁ-
πρεπε λοιπόν, νὰ χαθῇ γι' αὐτό; Ὁ-
πρεπε, ἢ θὰ ἦταν ἄδικο. Εἶχε παρα-
χρησθῆ χωρὶς νὰ θέλῃ. Ἐπρεπε, λοι-
πόν, νὰ τῆς φερθῇ ἀνάλογα. Στὴν
ἀρχὴ τοῦλάχιστον. Θὰ τὴν ρωτοῦσε,
θὰ προσπαθοῦσε νὰ ἀντιληφθῇ τὴν
ἐκταση τοῦ ὀλισθημάτος της, θὰ ἔ-
βλεπε ἂν θὰ μετανουόσε.

Στράφηκε, λοιπόν, πρὸς τὴν κόρη
της πού περιμένε καὶ μὲ ὕφος μα-
λακό:
— Εἶχα καιρὸ νὰ σὲ ἰδῶ, κόρη
μου, καὶ χαίρομαι πολὺ πού σὲ βλέ-
πω γελαστὴ καὶ κεφάτῃ. Φαίνεσαι
νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη...
(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ἡ Ζάν ἔκανε νὰ ἀκολουθήσῃ, ἡ
Κα Ντεβαρέν ὅμως τὴν κράτησε ἀ-
πὸ τὸ χέρι καὶ
τῆς εἶπε:
— Μείνε! Ἐχω
νὰ σοῦ μιλήσω.

Γιά να διασκεδάσετε

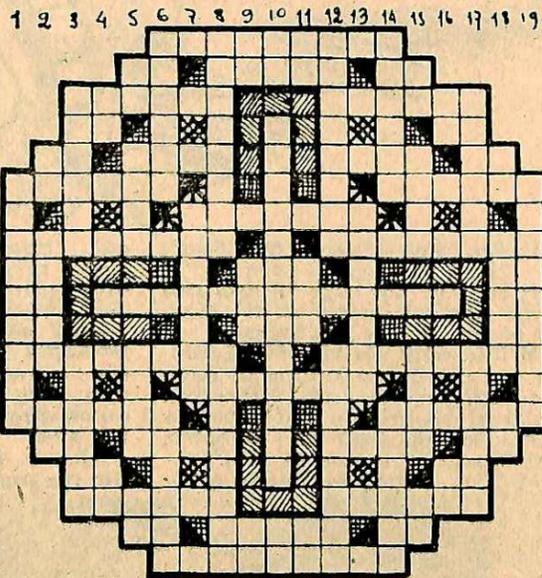
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Γαλλικό γυναικείο όνομα.
- 2) Άγγλος χιουμορίστας— Χαλινάρια (Γεν. Πλ.)— Ίωνική πρόθεσις.
- 3) Άλλοτε είναι θραυρός και άλλοτε ξηρός— Χάδι.
- 4) Ζών (άρχ.)— Άρθρον (πληθ.).
- 5) Πρώτοις— Τοποθέτης (δημ.)— Φρούτα— Σύνδεσμος (άρχ.).
- 6) Ύποκοριστικόν ανδρικού ονόματος— κοροΐδα— κίνημα τογραφικόν έργον με τόν Χονδρόν και Διγνόν.
- 7) Άνήκει εις τήν Άνοιξιν.
- 8) Η είσοδος των πλοίων εις λιμένα. Άρχαίος ποιητής Ἑλλήν (γεν.).
- 9) Ένα από τὰ Δωδεκάνησα (αιτ.)— Αριθμητικόν— Προσπετικόν.
- 10) Τό έχον ζώνη— Βουλγαρική πόλις— Ἑλληνικόν γράμμα.
- 11) Μουσική νότα— Αίσθητήριον όργανον— Ο. Λ.
- 12) Πρωτεράια (δημ.)— Η κάτοικος χώρας τής Ἀφρικής.
- 13) Γίνεσται από τόν συντονισμόν διαφόρων πραγμάτων, ήχων, χρωμάτων κλπ.
- 14) Άρχαία πόλις φημιζομένη διά τήν τευπελιά των κατοίκων της— Άρχαίος Βασιλεύς των Ἀθηνών.
- 15) Άρθρον (Πληθ.)— Ἀσιατικόν Κράτος— Μάρκα άρίστης πούδρας (Γεν.)— Μουσικός εθόγγος.
- 16) Ο όποιος— Ἑλληνικόν γράμμα.
- 17) Μάρκα γάλακτος διά τὰ μωρά— Άρχαίος Βασιλεύς των Αἰγυπτίων.
- 18) Η κεφαλή τής άρκτου— Γνώμαι— Άρχαία Έταιρίων.
- 19) Ένθύμησις.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Γάλλος μυθιστοριογράφος.
- 2) Ἀφήνω (άρχ.) Χώρα τής Μ. Ἀσίας— Αρχή του βαδίσματος.
- 3) Φοῖον πτηνόν— Τό ανέκαλυψε τό ζεύγος Κισοί.
- 4) Της όποιας— Άντωνυμία ποσοτική.
- 5) Νότα— Θεότης των Φοινίκων— Γυναικείον όνομα (άνευ τελικού)— Ἰδιον σου.
- 6) Τμήμα τής Ἑλλάδος (δημ. όνομασία)— Έργαλεία γεωργών.
- 7) Τά προσωνύμια καλόν τέλος.
- 8) Τιμωρία των μικρών (γεν.)— Άρχαία πόλις τής Ἰταλίας.
- 9) Τ. Ν.— Άρχαία τής Ποδοσφαιρικῆς όμοσπονδίας.— Δ. Μ.
- 10) Ύποθετικόν (άρχ.)— Πόλις τής Θράκης— Αριθμητικόν.
- 11) Άγγλος Φιλέλλην— Πλοίον των

Νέον σταυρόλεξον

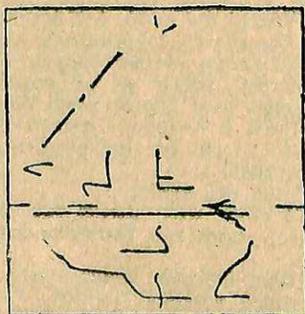

- 1) Άρχαίον (άνευ του άρχικού)— Ο ήγιος (δημ.).
- 2) Αύτοκράτωρ τής Ρώμης— Κίνησις κρεμασμένου σώματος.
- 3) Τά έχον τὰ γλυκά του κουταλιού.
- 4) Πόλις των Ἰνδιών— Πρωτομάστορας (δημοτ.).
- 5) Προσωπική άντωνυμία— Η κυριώτερα τροφή μας (δοτ.)— Τρόπος του όμιλείν— Μουσική νότα.
- 6) Άνοθη— Αἰγυπτιακή θεότης.
- 7) Οί άφορμές— Μέρος του ποδός.
- 8) Πρώτοις— Κάτοικοι ευρωπαϊκού κράτους— Άρθρον (πληθ.).
- 9) Βασιλεύς τής Σπάρτης.

Άποστολεύς:
Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
(Ψυχικό)

ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ

Ο μικρός Παύλος παίζει στην άμμουδιά. Πάνω στην άμμο ζωγράφισε μια εί-

κόνα αλλά ήλθε ό άνεμος και του χάλασε

μερικές γραμμές από τό σχέδιο, όπως φαίνεται στο σχέδιο. Μπορείτε σεις να συμπληρώσετε πάλι τήν εικόνα και να μάς πητε τί παρίστανε;

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ

Κάποτε στον παλιό καιρό, ζούσε ένας βασιλιάς σε μια χώρα πουταν πλούσια κι' ευτυχεμένη. Μια μέρα όμως, παρουσιάσθηκε εκεί ένα τρομερό τέρας, κι' άρχισε να καταστρέφει τὰ σπαρτά και να κατασπαράζει τὰ ζώα. Ο βασιλιάς δέν ήξερε τί να κάνει, διότι όλες οι προσπάθειες των κατοίκων για να συλλάβουν τό άγριο τέρας απέτυχαν.

Έτέλος, ύποσέθηκε να δώσει σε γάμο τήν κόρη του σ' όποιον κατόρθωνε να άπαλλάξει τή χώρα από τήν συμφορά.

Και πράγματι, ένας σκλάβος, κατώρθωσε να άνεύρει τό τέρας και να τό σκοτώσει. Παρουσιάστηκε έπειτα στο βασιλιά, για να πάρη τήν άμοιβή του. Ο βασιλιάς όμως, δέν ήθελε να δώσει τήν κόρη του σε σκλάβο. Γι' αυτό, θέλησε να τόν ύποβάλη σε μια δεύτερη δοκιμασία.

— Σ' αυτό τό δοχείο, του είπε, ύπάρχουν τέσσερα χαρτάκια, από τὰ όποια μόνον ένα είναι σημειωμένο μ' ένα σταυρό. Αν τό βρης, θα πάσης τήν κόρη μου. Αν πιάσης όμως ένα χαρτί χωρίς σταυρό, τότε θα επιστρέψης στον κύριό σου.

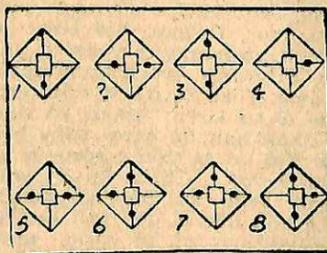
Ο φτωχός σκλάβος στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί κατάλαβε ότι όλα τὰ χαρτιά θα ήταν χωρίς σταυρό. Τί να κάνει όμως; Έπρεπε να συμμορφωθή με τήν άπαίτησή του βασιλιά.

Κατώρθωσε ωστόσο, να τραβήξη μόνο ένα χαρτί μπροστά στους συγκεντρωμένους αυλικούς και να... κερδίση τήν βασιλοπούλα.

Τί έκαμε;

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΣ

Κυττάξτε προσεκτικά επί τρία λεπτά τό κατωτέρω σχέδιο, και πητε μας:

- 1ον Ποία σχήματα είναι όμοια;
- 2ον Υπάρχουν σχήματα που άν τὰ στρίψετε κατά ένα τέταρτον του κύκλου, θα είναι όμοια με τό σχήμα που έρχεται κατόπιν;
- 3ον Έάν θέλετε ένα σχήμα επάνω σ' ένα άλλο, μπορείτε να σχηματίσετε ένα τρίτο και ποίο;

(Αί λύσεις των προηγουμένων στη σελίδα 68).

Η Άλλη

Δίγημα του Νορέ Μπρουνέλ

Ο ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΜΑΡΕΪ Γ έβαλε τή Γενεδιέθη να καθήση σ' ένα ύπεροχο φωτείγ από γκρενά θελοόδο, τής φίλησε με τρυφερότητα τό χέρι και είπε:

— Δέν μπορώ βέβαια άκόμα να σε ρωτήσω άν είσαι ευτυχεμένη. Είσαι, όμως, τουλάχιστον ευχαριστημένη;

— Η Γενεδιέθη, θαμνωμένη από τήν πολυτέλεια που έδλεπε γύρω της, δέν ήξερε στην αρχή τί ν' άπάντηση. "Ύστερ από σιγή άρκετών δευτερολέπτων, είπε:

— Μου φαίνεται πως όνειρεύομαι, είπε. Είμαι άλήθεια ότι βρίσκομαι μέσα σ' αυτό τό παραμυθένιο παλάτι;

— Η λέξη παλάτι είναι υπερβολική, είπε ό κύριος ντέ Μαρέϊγ. Άλλά γιατί, αγαπημένη μου Ζινέττα επιμένεις να μ' άποκαλής κύριον; Δέν είμαι ό άντρας σου; Δέν έχω όνομα;

— Συγχώρεσε με, είπε ή Γενεδιέθη. Σιγά-σιγά, θα συνήσω να σε φωνάζω και με τό μικρό σου όνομα. Είμαι, όμως, τόσο παράξενο αυτό που μου συμβαίνει!..

— Φυσικά! Νά είσαι μόνον δέκα όχτώ ετών και να παντρευθής μ' έναν σαρανταπεντάρη!..

— Δέν θέλω να πώ αυτό, όχι, σε βεβαιώ. Υπάρχουν πολλοί νέοι τριαντάρηδες, που θα ζήλευαν τήν κομψή σου τάνια, τήν ευκινησία σου...

— Με κολακεύεις, αγάπη μου.

— Λέγω, τι σκέπτομαι. Έξ' άλλου, άν ήσουν σ' άλήθεια γέρος, δέν θα σε παντρευόμουν.

— Παρ' όλο αυτό τό μέγαρο, παρ' όλη τήν περιουσία μου;

— Η Γενεδιέθη συναφρωόθηκε:

— Μά τί σου πέρασε, λοιπόν, από τό νού, έτι!..

— Όχι, δέν μου πέρασε τέτοια σκέψη, Ζινέττα. Ξέρω ότι άν συγκατατέθηκες να γίνης γυναίκα μου, αυτό συνέβη γιατί μ' αγαπήσες. Είχα τήν άπιστευτή ευτυχία να πληγώσω τήν καρδιά σου.

— Όσο σκέπτομαι ότι ένίνα σύζυγός σου, ένώ τόσοι και τόσοι άλλοι που σε φλερτάριζαν.

— Η Γενεδιέθη χαμογέλασε:

— Δέν είναι και τόσοι πολλοί ήπως φαντάζεσαι. Πέτρο. Δυό-τρεις μονάχα. Δέν επέμειναν, όμως, καθόλου.

— Τώρα χαμογέλασε κι' ό Πέτρος. Άλλά στο χαμόγελό του ήταν και μια μικρή δόσις ειρωνείας.

— Θέλεις να πής, τι με περιμένεις; — Όχι! Δέν μου άρέσουν, όμως, καθόλου τὰ φροσάματα των σημερινών νέων. Έσύ μου φαίνεσαι!..

— Σάν ένας άντιπρόσωπος του παλαιού καθεστώτος!..

— Τής γησινής γενεάς, άπλοστάτα. Είχα κι' εγώ τις ιδέες μου. Ποτέ μου, όμως, δέν είχα φαντασθή ότι ή τύχη!..

— Η μοίρα, Γενεδιέθη.

— Ότι ή μοίρα θά μ' εύνοούσε τόσο πλουσιοπάροχα. Όστόσο και πάλι δέν μπορώ να πεισθώ για τήν πραγματικότητα τής τής περιπέτειάς μου.

— Ο Πέτρος τής πήρε τὰ χέρια, έκχυψε και ζήτησε τὰ χείλη της, τὰ όποια εκείνη δέν άνυήρηκε.

παρακολούθησε τό άμπαλόρισμα των άποσκευών που θάπαιρναν μαζί τους στο ταξίδι του μέλιτος, ή Γενεδιέθη Άνσελέν— Κυρία Πιέρ ντέ Μαρέϊγ— έκλεισε τὰ μάτια και ξανάφερε μπροστά της τό πρόσφατο άκόμα παρελθόν, τότε που ήταν μια άπλη πωλήτρια, ρομαντική και φτωγή σ' ένα μεγάλο κατάστημα.

— Ύστερα θυμήθηκε τή στιγμή που ένας κύριος με άψογο παρουσιαστικό πήγε και ζήτησε ν' αγοράση γάντια, κυττάζοντας τήν με δλίμμα συνεσταλμένο. Δέν του έδωσε μεγάλη σημασία, όχι. Τόν πέρασε σαν όλους εκείνους τους κυρίους που άναζητούν περιπέτειες στα μεγάλα καταστήματα. Και να που ένα βράδυ, περιμένοντας τήν έξω από τό μαγαζί, ό κομψός άγνωστος τής προσέφερε τό όνομά του και τὰ πλούτη του. Γιατί;

Καθ' όλο τό διάστημα των δύο έβδομάδων— όσο κράτησαν οι άραβώδεις— ή Γενεδιέθη ρωτούσε και ξαναρωτούσε τόν έαυτό της, προσπαθώντας να μάθη τί βρήκε ό κ. ντέ Μαρέϊγ επάνω της. Όστε να επιμένη να τήν κάνει γυναίκα του.

— Όμορφη πολύ δέν ήταν. Όύτε και ή υφροσάτις της ήταν σπουδαία. Τί ήταν, λοιπόν, εκείνο που τράβηξε τόσο πολύ τόν πλούσιον αυτόν εύπατοϊδή;

— Τρεις έβδομάδες άργότερα, ύστερ από ένα ταξίδι γεμάτο ρομαντικότητα, ό Πέτρος και ή Γενεδιέθη έγκατεστάθηκαν στας Κάννας, όπου νοίκιασαν μίαν ύπεροχη βίλλα.

— Όστόσο, τόν τελευταίο αυτό καιρό, ή Γενεδιέθη άρχισε να βρίσκει ότι ό άνδρας που άγαπούσε είχε μερικές άπαιτήσεις παράξενες.

— Δέν θάθελες, Ζινέττα μου, τής είπε μια μέρα, ν' αλλάξης χτένισμα; Τό πρόσωπό σου είναι πρόσωπο μονόνας και θά σου πήγαιναν καλύτερα οι μπούχλες.

— Εκείνη γέλασε.

— Αν πρόκειται αυτό να σοφ κάνει ευχαρίστηση, άπήντησε, δέν έχω καμιά δυσκολία να τό κάνω. Μονάχα που θά φαίνωμαι πιο μικρή.

— Μίαν άλλη μέρα, ό Πέτρος τής είπε:

— Αν είχες κάτω από τό δεξί σου μάτι μια μαύρη έλξη, θά σοφ πήγαινε τρέλλα, Ζινέττα. Νά, εκεί άκριβώς!..

— Μά θέλεις, λοιπόν, να με πασαροφώσης; Δέν θέλεις πιά να βλεπής τή Ζινέττα σου; είπε κείνη γελώντας.

— Ο Πέτρος ταράχθηκε και ψιθύρισε:

— Άνεύσαι;

— Όχι, αγάπη μου... Όχι, θέλεις!.. Δέν ώκοίσηκα ότι θά σε ύπακούσω;

— Ο Πιέρ τήν πήρε στην άγκαλιά του, τή φίλησε με τρυφερότητα και είπε:

— Νά με ύπακούσης! Ποτέ δέν θά σοφ ζητήσω κάτι, που θά ξέρω ότι δέν

μπορείς να τό δεχτής. Με βρίσκει λίγο παράξενον, φαντασιόπληκτο;... Μείνε ήσυχη, δέν θά σοφ ζητήσω τίποτα άλλο!.. Η τελευταία μου παράκλησις είναι να φορέσης τὰ κομμάτια τής!..

— Πιανής; ρώτησε ή Γενεδιέθη, τρομαγμένη.

— Ο Πιέρ ντέ Μαρέϊγ χαμήλωσε τό κεφάλι.

— Σου έχω κούψει κάτι, ψιθύρισε. Ποίν από ένα είχα παντρευθί με μίαν άλλη!..

— Ά!...

— Ένας γάμος που δέν κράτησε παρά μόνον τρεις μήνες... Έχουν περάσει δεκαπέντε χρόνια από τή μέρα που έγιναν χήρος. Δέκα πέντε χρόνια... Μια όλοκληρη ζωή!.. Άλλ' αυτά δέν σ' ένδιαφέρουν!..

— Μιά τρομερή σκέψις πέρασε τότε από τό μυαλό τής Γενεδιέθης, μια σκέψις που τήν έκανε να δοκιμάση έναν δυνατό πόνο στην καρδιά. Σηκώθηκε άπότομα από τό φωτείγ και με σωνή παγερή, ρώτησε:

— Έχεις φυλάξει τις φωτογραφίες τής πρώτης σου γυναίκας;

Τής φίλησε με τρυφερότητα τό χέρι

— Όχι.

— Γιατί λές ψέμματα; Θέλω να τις έδω. Δείξε μου τες!..

— Μά τό κεφάλι πάντοτε σκυφότό, ό Πιέρ έο πήγε στο δωμάτιό του κι' άνοιξε ένα συστάρι, του όποίου μόνος αυτός είχε τό κλειδί. Πήρε από μέσα τή φωτογραφία μιας γυναίκας, τή φίλησε κι' επέστρεψε στο σαλόνι, ή γυναίκα που δείξη στη γυναίκα του. Μόλις τήν είδε ή Γενεδιέθη, έπιπτε μια δυνατή κραυγή.

— Αν τοποθετούσε κάτω από τό δεξί της μάτι τήν ψεύτικη έλξη που τής είχε προτείνει ό Πιέρ, τότε θά ήταν ή ζωντανή εικόνα τής πεθαμένης.

— Δέν ήταν, λοιπόν, αυτή, ή Γενεδιέθη Άνσελέν, ή γυναίκα που παντρευόθηκε ό Πιέρ ντέ Μαρέϊγ, ό χήρος. Ήταν ή άλλη, που τήν ξαναπαντρευόταν για δεύτερη φορά!..

— Η Γενεδιέθη σωριάσθηκε στην καρδιά της, έκρυψε τό πρόσωπό της μέσα στα δύο της χέρια κι' έκλαψε επί ώρα πολλή!..

— Ο Πιέρ τήν πήρε στην άγκαλιά του, τή φίλησε με τρυφερότητα και είπε:

— Νά με ύπακούσης! Ποτέ δέν θά σοφ ζητήσω κάτι, που θά ξέρω ότι δέν

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο Θρήνος

μιάς ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τά προηγούμενα

Ο κλόουν Αύγουστος, μετεμφοσιμένος σε χαμπούρη προσποθεί να ανακαλύψει τον Ρουκέν. Τον βρίσκει μέσα στο χρηματιστήριο και όταν αυτός φεύγει τον παρακολουθεί με ένα άλλο άμαξι. Το άμαξι του Ρουκέν φθάνει μπροστά σε ένα σπίτι στο σπίτι του κατά πᾶσαν πιθανότητα.

Ο Αύγουστος που είχε ξαναπάρει εν τῷ μεταξύ, μέσα στο άμαξι την φυσική του μορφή, όταν τον είδε να κατεβαίνει σάστισε.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΟΤΑΝ μπήκε ήταν ένας χαμπούρης ανθρωπάκος και τώρα έβλεπε έναν άντρακλα στητό σαν κυπαρίσι με φαρδύες πλάτες, να στρίβει το ξανθό μουστάκι του.

— "Α! "Α! είπα... σε γνώρισα! Νόμιζε πως είχε μεταφέρει κανένα αστυνομικό.

— "Άκουσ' εδώ μη σταματήσεις αυτό γιατί μπορεί ο φίλος να κυττάξῃ απ' το παράθυρο και να σε δῇ, κι' αν δῇ και περιμένει πολύ ώρα μπορεί να υποπτευθῇ.

— Θέλετε να περιμένα πῶ κάτω;

— Ναι, στη γωνιά τῆς ὁδοῦ Τραζά... ἐκεῖ δὲν θὰ φαίνεσαι.

— Σῶμανοι.

Τὸ άμαξι ἔφυγε κι' ὁ Αὐγουστος πέρασε τὸ δρόμο.

Τὸ σπίτι τοῦ Ρουκέν βρισκόταν στὴν γωνιά τῆς ὁδοῦ Λαφαγιέτ καὶ Μπυστωκόν.

Ἐκεῖ ἦταν πὺ κατέστρωνε τὸ σχέδιο νὰ σφετερισθῇ τὴν περιουσία τῶν Μπερταρά, ἐκεῖ προετοίμασε τὸ γάμο τῆς Γαβριέλλας, ἐκεῖ διέταξε τὸ θάνατο τοῦ γέρο Σνεσεάλ... Ἀπὸ κεῖ ξεκίνησε γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἀνδρέα Σνεσεάλ.

Τὸ σπίτι ἔμοιαζε μὲ τ' ἄλλο. Τὰ τρία ἀπ' τὰ πέντε τοῦ πατώματα ἦταν νοικιασμένα σὲ ἐμπόρους τῆς συνοικίας καὶ σὲ ὑπαλλήλους. Τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο πάτωμα τὰ κρατοῦσε ὁ Ρουκέν, ἐκεῖ ἦταν τὰ γραφεῖα τοῦ καὶ τὸ διαμέρισμά του.

Ἀπὸ καιρὸ οὔτε ὁ Ρουκέν οὔτε κανένας ἀπ' τοὺς συμμορίτες τοῦ δὲν πάτησε ἐκεῖ τὸ πόδι του.

Ὁ Ρουκέν ἤξερε πὺς τὸν παρακολουθοῦσαν οἱ πράκτορες τοῦ Μουράτ. Ἦξερε πὺς ἂν τὸν τσάκωναν τὴν εἶχε ἄσχημα. Ὁ Μουράτ θὰ ἦταν ἀδυσώπητος κι' ἂν δὲν παρέδιδε στὴ δικαιοσύνη αὐτὸν καὶ τοὺς συνελθόντες του, θὰ τῶκανε γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ὁ ἴδιος.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ Ρουκέν πῆρε τόσες προσφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ τὸν δῇ κανεὶς ὅτι ξαναπῆγε στὴν ὁδὸ Λαφαγιέτ πὺς εἶχε δεκαπέντε μέρες νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του γιὰ νὰ νομίζουν ὅτι ἔφυγε ἀπ' τὸ Παρίσι.

Στὴ γωνιά τῆς ὁδοῦ Βιβιέν συνήντησε μονάχα τὸν Αὐγουστο τὸν χαμπούρη

τοῦ χρηματιστηρίου, ὁ ὁποῖος δὲν τοῦ φάνηκε ὑπόπτος.

Εὐτυχῶς πὺ ὁ άμαξις τοῦ κλόουν φρόντισε σ' ἄλλή τὴν διαδρομὴ νὰ βραδύνη ἢ νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ τρέξιμο τοῦ ἀλόγου του κι' ἔτσι ὁ Ρουκέν δὲν ἀντέληφθη τίποτα.

Ὅταν μπήκε στὸ σπίτι του ἔτραξε ἄμέσως στὸ γραφεῖο του κι' ἀπὸ τὸ παράθυρο πὺς ἔβλεπε στὴν ὁδὸ Λαφαγιέτ ἀνασῆκωσε τὴν ἄκρη τῆς κουρτίνας καὶ ἐπιθεώρησε τὸ δρόμο ὅσο ἔφτανε τὸ μάτι του.

Τότε παρατήρησε τὸ άμαξι τοῦ Αὐγουστοῦ πὺ σταμάτησε στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο. Τὸ πρόσεξε καὶ εἶδε τὸν κλόουν πὺ κατέβηκε, πλήρωσε τὸν άμαξι καὶ τὸ άμαξι ἔφυγε.

Δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτα.

Ἐἶχε ἔρθει στὴν ὁδὸ Λαφαγιέτ γιὰ νὰ πάρῃ τὰ πῶ πολυτίμητα ἔγγραφα του, ἐκεῖνα πὺς μπορούσαν νὰ τὸν ἐνοχοποιήσουν καὶ νὰ τὰ κρύβῃ κάπου, ἢ νὰ τὰ πάρῃ μαζί του ἂν μπορούσε. Οἱ φακέλλοι ἦταν πολλοί, οἱ ὑποθέσεις ἀναρίθμητες. Κλείστηκε μέσα στὸ γραφεῖο του.

Μονάχα ὁ Λουφφάρ καὶ ὁ Λαγκουγιάν ἦταν ἐκεῖ. Οὔτε ὑπηρετές οὔτε ὑπάλληλοι. Ὁ Ρουκέν πὺς δεκαπέντε ἡμερῶν τοὺς εἶχε ἀπόλυσει ὅλους γιὰ νάναί ἐλεύθεροι.

Ὁ Αὐγουστος πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὴ πόρτα σφυρίζοντας.

Στὴν γωνιά τῆς ὁδοῦ Λαφαγιέτ καὶ Μπυστωκόν παρατήρησε καμιὰ εἰκοσαριά ἀνθρώπους πὺς ἦταν συγκεντρωμένοι στὴν ὁδὸ Μπυστωκόν γύρω σὲ κάποιον ἄνθρωπο πὺς διηγοροῦσε.

Ὁ Αὐγουστος σὰν ἄκουσε τὰ πρῶτα λόγια πὺς ἔλεγε μὲ τὴν διαπεραστικὴ φωνὴ του κατάλαβε:

—Κυρίες καὶ κύριοι... τὸ πείραμα πὺς θὰ παρατηρήσετε δὲν εἶναι ἀπ' τὰ συνηθισμένα. Ἐγὼ δὲν διαπράττω αὐτὰ πὺς κάνουν οἱ κ. κ. ἀξιότιμοι συνάδελφοί μου οἱ ταχυδακτυλουργοί. Τὸ πείραμα αὐτὸ εἶναι ἰδιωτικὴ μου ἐμπνεύσεως, καὶ ὅταν τὸ ἀξιότιμον κοινὸν τὸ κατάλαβῃ πὺς γίνεται τότε ἐσθεύομαι ἄλλα. Μάλιστα, κυρίες, καὶ κύριοι!

— Αὐτὴ τὴν φωνὴ τὴν γνωρίζω! Φιλοῦσε ὁ κλόουν.

Καὶ πλησίασε στὸν ὄμιλο, καὶ εἶδε τὸν ὑπαίθριο ῥήτορα. Φοροῦσε μιὰ μαύρη καθορὴ ρεντικότα κουμπωμένη ὡς τὸ γιαντὶ, εἶχε ἀνασηκωμένα τὰ μαγκιὰ του καὶ κρατοῦσε ἕνα ραβδάκι ταχυδακτυλουργοῦ.

«Μωρὸ αὐτὸς μοιάζει μὲ τὸν Τρονλαίγ σκέφθηκε ὁ Αὐγουστος. Μὲ μόνῃ τὴν διαφορά, ὅτι ὁ ταχυδακτυλουργὸς εἶχε μιὰ γενειάδα μακροῦ ἔμφ ὁ ἄλλος ἦταν ξυρισμένος. Φοροῦσε μιὰ ρεμπόμπλικα κατεβαμένη ὡς τὰ φρόδια.

Ὁ Αὐγουστος πλησίασε στὴν πρῶτην γραμμὴ τῶν θεατῶν. Ἀπὸ κεῖ μπορούσε

καλύτερα νὰ βλέπῃ τὸν ταχυδακτυλουργό.

Αὐτὸς ὅταν εἶδε τὸν Αὐγουστο, γύρισε στὸ μέρος του καὶ ἀποτεινόμενος ἰδιαιτέρως σ' αὐτὸν τοῦ εἶπε:

— Μάλιστα, κύριέ μου, τὰ πειράματα πὺς κάνω εἶναι δικῆς μου ἐμπνεύσεως. Κατόπιν προχώρησε καὶ χτύπησε μὲ τὴ μαγακέτα του ἕνα χαμίνι:

— Δώσατε προσοχὴ, κύριοι, αὐτὸ ἔδω τὸ χαμίνι, ἔκλειψε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ κυρίου μὲ τὸ κόκκινο μουστάκι ἕνα πεντόφραγκο, ὁ λοποδοτῆκος.

Τὸ παιδί ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, καὶ ὁ κόσμος γελοῦσε.

Ὁ ταχυδακτυλουργὸς χάρηθευε τὴ γενειάδα του κι' ἔγραψε στὸν Αὐγουστο.

Ἐπειτα ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη τοῦ χαμινοῦ κι' ἔβγαλε τὸ πεντόφραγκο.

Ἄπ' τὸ γέμισμα ἐκεῖνο ὁ Αὐγουστος ἀνεγνώρισε τὸ φίλο του, δὲν εἶχε γελαστή. Δὲν μπορούσε μονάχα νὰ καταλάβῃ ἂν κι' αὐτὸς τὸν ἀνεγνώρισε.

Κάποια στιγμή, πὺς ὁ κόσμος γελοῦσε ὅταν ἔβγαλε τὸ πεντόφραγκο καὶ τῶδωσε στὸν Αὐγουστο, ἔσκυψε σ' αὐτὴ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Φεύγα... καὶ θάρω νὰ σε συναντήσω.

Ὁ Αὐγουστος ὑπήκουσε καὶ ἀφοῦ ἔβριξε πάνω στὸ τραπέζι τοῦ Τρονλαίγ εἴκοσι λεπτὰ ἔφυγε, ἔμφ τὸ κοινὸ γελοῦσε.

Μπήκε σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Λαφαγιέτ καὶ κάθισε σὲ ἕνα τραπέζι σὲ τρόπο πὺς νὰ μπορῇ νὰ κατασκοπεύῃ τὸ σπίτι τοῦ Ρουκέν.

Μετὰ ἕνα τέταρτο ἤλθε ὁ Τρονλαίγ χαϊδεύοντας τὴν γενειάδα του, καὶ κάθισε κοντὰ στὸν Αὐγουστο, ἀφοῦ ἔβριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν βρισκόταν μέσα στὴν ταβέρνα κανένας συμμορίτης τοῦ Ρουκέν.

— Ὅστε μ' ἀνεγνώρισες ἄμέσως; εἶπε ὁ Αὐγουστος παραξενεμένος.

— Διάβολε, ἀπ' τὰ μάτια!.. Μὰ μὴ φοβῆσαι... εἶσαι τέλεια μεταμορφωμένος, κι' ἐγὼ πὺς σοῦ φαίνομαι;

— Ἀδύνατο νὰ φαντασθῶ πὺς εἶσαι ἐσύ... σὲ γνώρισα ἀπ' τὴ φωνὴ σου. Πὺς σοῦ φαίνεται ἡ γενειάδα μου, δὲν μὲ πηγαίνει ὄρατα; εἴθιβα.

— Ἰδιόβα!.. εἶπε ὁ Αὐγουστος καὶ τσογγόρισε τὰ ποτήρια.

— Τί νέα; ρώτησε ὁ κλόουν

— Ὅχι τὸ μέρες τοιγυρίζω τὸ σπίτι τοῦ Ρουσεμποῦ, μὰ δὲν ἀνακάλυψα τίποτε, ὅταν σήμερα τὸ πρῶτὸ εἶδα νὰ μπαίνουν κι' ἔπειτα νὰ θγαίνουν ὁ Λουφφάρ καὶ ὁ Λαγκουγιάν. Ἐπειδὴ ἤμουν μονάχος, δὲν μπορούσα νὰ τοὺς πλησιάσω.

— Ὅχι.

— Ἀσφαλῶς σ' ἐμπόδισαν τὰ γένεια σου... ὁ Ρουκέν βρίσκειται ἐκεῖ.

— Στὸ σπίτι του;

— Ναι.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ὅσο πὺς τὸ ποτήρι μου εἶναι γεμάτο καὶ τὸ ἀδειάζω... κύττα!

Καὶ ρούφηξε ἀπνευστὴ τὸ κρασί.

Ἐπειτα τοῦ διηγήθηκε τὴν περιπέτεια τοῦ Χρηματιστηρίου.

— Τόσο τὸ καλύτερο... αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγῃ... πρέπει νὰ καταστρώσουμε σχέδιο ἐκστρατείας.

— Αὐτὸ εἶναι δικὴ σου δουλειά ἐγὼ εἶμαι ἐκτελεστής.

Ὁ Τρονλαίγ συγκάτευσε.

— Ἐπειδὴ ἐκεῖ μέσα εἶναι τρεῖς, ἔπρεπε νάβουμε μαζί μας τὸν Βαλεντίνο ἢ τὸν Σουλπερίκ ἢ τὸν Μουράτ... μὰ καλύτερα πὺς δὲν εἶναι ἐδῶ..

— Εἶμαι μὲ τὴ γνώμη σου.

— Ἀφοῦ εἶσαι σύμφωνος δὲν θὰ περιμένουμε τίς ἐνισχύσεις πὺς ζήτησα. Μποροῦν ν' ἀργήσουν καὶ ὁ Ρουκέν θὰ μᾶς τὸ σιάσει. Ὁ ἀναλόγου λοιπὸν μόνον ἡμεῖς οἱ δύο μας τὴν ὑπόθεσι.

— Αὐτὸ τὸ προτιμῶ.

— Λοιπὸν, ἢ θὰ παραμονέψουμε τὸν Ρουκέν στὴν πόρτα καὶ θὰ τὸν συλλάβουμε τὴν ὥρα πὺς θγαίνει.

— Αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνον, ἐπειδὴ περὶ νὰ κόσμος.

— Ἡ θὰ μπόουμε στὸ σπίτι του καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ πέσουμε κι' οἱ δύο πάνω του ἀφινδιαστικά. Ὁ θὰ τὸν δέσουμε κι' ἕνας ἀπὸ μᾶς θὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸν Μουράτ. Ἐπειτα ὁ Μουράτ ἄς τὸν κἀνῃ ζῆτι θέλῃ, δὲν εἶναι δικὴ μας δουλειά.

— Ἐμπορός! εἶπε ὁ Αὐγουστος.

— Στάσου μὴ διάζεις! ἔξερεις σὲ ποιὸ πάτωμα κατοικεῖ ὁ Ρουκέν;

— Ὁ θὰ μάθουμε ἀπ' τὸ θυρωρὸ.

— Ὁ θυρωρὸς μὲ πορὸ νάναί δικὸς σου ἀνθρώπος. Μπορεῖ νὰ τὴν πάθουμε ὅπως καὶ στὸ Πασσὺ.

— Τότε μπορῶ νὰ σοῦ δώσω κάποια πληροφορία.

— Λέγε.

— Ὅταν ἦρθα πρὸ ὀλίγου τὸ άμαξι μου στάθηκε δὺς θήματα μακρὰ ἀπὸ ἐδῶ. Τὴν ὥρα πὺς ἔδινε ὀδηγίες στὸν άμαξι κύτταξα μηχανικὰ σὰ παράνομα τοῦ Ρουκέν. Λοιπὸν μὲ φάνηκε πὺς εἶδα στὸ πρῶτο πάτωμα νὰ σηκώνεται ἡ κουρτίνα. Μπορεῖ καὶ νὰ γελάστηκα μὰ νομίζω πὺς εἶδα τὸν Ρουκέν.

— Μπορεῖ νάταν αὐτὸς, εἶπε ὁ Τρονλαίγ καὶ ξαναγέμισε τὰ ποτήρια. Σὲ λίγο πρόσθεσε:

— Νὰ θὲν κάνουμε. Ὁ θὰ γράψω ἕνα γράμμα στὸν Ρουκέν, ἢ μάλλον θὰ βάλω σ' ἕνα φακέλλο ἕνα ἄσπρο χαρτί καὶ πάω σὲ φακέλλο θὰ γράψω τὴ διεύθυνσι τοῦ Ρουκέν. Ὁ θὰ πᾶω στὸ θυρωρὸ καὶ θὰ τοῦ πῶ πὺς ποέπει νὰ τὸ δώσῃ ἄμέσως στὸν Ρουκέν γιατί εἶναι ἐπείγον.

Ὁ θυρωρὸς θ' ἀνέβῃ, ἐγὼ θὰ τὸν ἐχολογήσω καὶ ὅταν μπῆ στὸ διαμέρισμα θὰ μῶ κι'

ἐγὼ μαζί του. Ἐπειτα θὰ σὲ φωνάξω νὰ ἔρθῃς καὶ σύ.

— Καὶ τὸ θυρωρὸ τί θὰ τὸν κάνουμε!

— Ἄν εἶναι μέλος τῆς συμμορίας τοῦ Ρουκέν, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτὸν. Ὁ θὰ τὸν δέσουμε. Ἄν δὲν εἶναι δὲν θὰ πῆ τίποτα.

— Καὶ ὅταν μπόουμε στὸ σπίτι τοῦ Ρουκέν;

— Πολλὰ μὲ ζήτησι. Ὁ θὰ κάνουμε ὅτι πρέπει.

Ὁ Τρονλαίγ ζήτησε ἕνα φύλλο χαρτί κι' ἕνα φακέλλο, ἔγραψε τὴ διεύθυνσι τοῦ Ρουκέν καὶ τὸν ἔκλεισε.

— Κα ἰτῶρα πάω.

Ὁ Αὐγουστος δὲν μπήκε μαζί μὲ τὸν σύντροφό του στὸ κορινθῶ.

Τὰ πράγματα ἐξελιχθησαν χωρὶς ἐμπόδια.

Ὁ θυρωρὸς δὲν ὑποψιάστηκε τίποτε.

— Ἄν θέλετε νὰ τὸ δώσετε τὸ γράμμα ὁ ἴδιος ἀνέβητε στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ὁ Τρονλαίγ ἔγραψε στὸν Αὐγουστο νὰ προχωρήσῃ. Ἀνέβηκαν καὶ οἱ δύο. Χτύπησαν τὸ κουδούνι καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε.

Ἦταν ὁ Λουφφάρ.

Τοὺς κύτταξε καλὰ μὰ δὲν τοὺς ἀνεγνώρισε... ἢ μάλλον ἔκανε πὺς δὲν τοὺς ἀνεγνώρισε. Τοὺς ρώτησε μὲ εὐγένεια:

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριοι;

— Ἐχομε ἕνα γράμμα γιὰ τὸν κύριο Ρουκέν.

— Γράμμα;.. Ὁ θὰ περιμένετε ἀπάντησι;

— Βεβαίως, καὶ εἶναι ἐπείγον.

Δόστε μὲ το νὰ τὸ πᾶω στὸν κύριο.

— Μὰ... μούστύτησαν νὰ τὸ δώσω ὁ ἴδιος στὰ χέρια τοῦ Ρουκέν... Μήπως εἶσατε σὲ ὁ κύριος Ρουκέν;

— Ὅχι, ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ μὲ τὸ δώσετε, καὶ θὰ τὸ δώσω στὰ χέρια του.

— Ὅχι, δὲν μπορῶ.

Ὁ Λουφφάρ διάταξε μιὰ στιγμή καὶ κύτταξε μιὰ τὸν ἕνα καὶ μιὰ τὸν ἄλλον.

Ἐπειτα ἔκλεισε τὴν ἐξώπορτα. Ἦταν καὶ οἱ τρεῖς στὸν ἀντιθάλαμο.

— Καλὰ, εἶπε, τότε θὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριο. Περιμένετε ἐδῶ.

Καὶ μπήκε στὸ διαμέρισμα.

ἄκουσαν τίποτες.

Ὁ Λουφφάρ καὶ ὁ Ρουκέν σιγαιλοῦσαν.

Ὁ Λουφφάρ ἀνήγγειλε στὸν κύριό του τὴν ἐπίσκεψι τῶν δύο συντρόφων, καὶ τοῦ ἔλεγε τὴν ἐπιμονή τους νὰ δούνε τὸν ἴδιο τὸν Ρουκέν.

— Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ; ρώτησε.

— Δὲν τοὺς ξέρω, μὰ μὲ φαίνεται πὺς τὰ γένεια τοῦ πῶ κοντοῦ δὲν εἶναι φυσικά. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλον μὲ τὸ κόκκινο μουστάκι, δάξω στοίχημα τὴν ζωὴ μου πὺς εἶναι κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Μουράτ. Τὸ πληρωσα γιὰ νὰ τὸ μάθω. Καὶ σὲ πολλές περιστάσεις κόντεψα νὰ τὴν πάθω. Πρῶτα στὸ σπίτι τοῦ Ρουσεμποῦ, ὅπου λίγο ἔλειψε νὰ μὲ πνίξῃ μέσα στὴν κάδα, ἔπειτα στὸ σπίτι τοῦ Μουράτ ὅπου μὲ μπαγλαρώσε... Τέλος θαρρῶ πὺς εἶναι ἕνας κλόουν τοῦ τσίρκου, κι' ἂν δὲν γελιέμαι ὁ σύντροφός του εἶναι ὁ ταχυδακτυλουργὸς Τρονλαίγ.

Ὁ Λαγκουγιάν τοὺς γνωρίζε καθὼς καὶ ὁ μαρκήσιος γιατί αὐτὸς εἶναι πὺς ἔφαγε ἐκεῖνη τὴ μαχαίρα ἀπὸ τὸν Τρονλαίγ πὺς τὸν ἀφώπλισε στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ Μπουά-Τορντύ. Τὸν ξέριε καὶ ὁ Λαγκουγιάν πὺς ἔφαγε στὸ μούτρο ἐκεῖνη τὴ φοβερὴ γραβιά τοῦ κλόουν πὺς τοῦ στοίχισε πέντε-ἕξι δόντια. Δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητοι ἀντίπαλοι.

— Φυσικά, τὸ γράμμα πὺς φέρνουν εἶναι παγίδα. Σκοπὸς τοὺς εἶναι: νὰ μὲ πλησιάσουν.

— Τότε νὰ τοὺς πετάξω ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα.

Ὁ Ρουκέν σκέφθηκε μιὰ στιγμή.

— Ὅχι, εἶπε θέλω νὰ τοὺς δῶ... φέρε τοὺς μέσα.

Ὁ Λουφφάρ φάνηκε ἀνήσυχος.

— Τὸν ἄλλο, κύριε, θὰ μὲ ἐπιτρέψετε νὰ μείνω κοντὰ σας.

Ὁ Ρουκέν κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὅχι, εἶπε, ἀπ' ἐναντίας θέλω νὰ εἶμαι μόνος μαζί τους. Μείνε ἥσυχος δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ. Ξέρω νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτὸ μου.

Ὁ Λαγκουγιάν κι' ἐγὼ ὀμμάστε ἐδῶ κοντὰ καὶ μόλις μᾶς φωνάξῃ...

Ὁ Λαγκουγιάν καὶ σὺ θὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι παίρνοντας μαζί σας αὐτὰ τὰ ἔγγραφα πὺς εἶς ἐμπιστεύομαι μέσα σ' αὐτὴ τὴ βαλίτσα... σ' αὐτὸ τὸ σακί... καὶ σ' αὐτὸ τὸ καπέτο. Ὁ θὰ βάλετε σὲ μέρος σίγανου καὶ θὰ πάτε νὰ μὲ περιμένετε στὴ Κουό-λά-Ρέν, στὸ παλιὸ μέγαρο τοῦ μαρκησιού.

— Μὰ εἶναι δὺς, κύριε.

— Καλὰ. Κάνε ὅπως σοῦ λέω. Ἄ! θὰ σοῦ συστήσω κάτι, μπορεῖ ὁ κλόουν καὶ ὁ ταχυδακτυλουργὸς νὰ εἶναι ἕνα καὶ ἴσως τοιγυρᾶνε φίλοι τοὺς νομὰ σπῆτι.

— Μείνε ἥσυχος ἀφέντη ὀχλοῦνοῦ μας.

— Στὸ παλαιὸ ὑπόπτο αὐτὸ ἔχτε σὲ τὴν ὁδὸ Λαφαγιέτ. Γυρίστε πίσω, ἔλατε κοντὰ μου, ὅτι γιὰ νὰ μὲ βοηθήσετε γιατί δὲν εἶμαι ἄλλο, ἀλλὰ γιὰ νὰ

— Καὶ δὲν εἶδες τὸν Ρουκέν;

σας προστατεύσω και να σας σώσω.
 Ο Λουφφάρ πήρε στην αγκαλιά του τα πολύτιμα έγγραφα που του έδειξε ο Ρουκέν και τράβηξε κατά την πόρτα.
 Την στιγμή εκείνη η πόρτα άνοιξε και ο Αύγουστος και ο Τρονλαίγ φάνηκαν μαζί στο κατώφλι.
 Ήταν γελαστοί και χαϊρέτησαν μ' ευγένεια.
 Ο Λουφφάρ έριξε στον αφέντη του μια ματιά σαν να του λέγε.
 «Βλέπετε πως δεν γελάστηκα»;
 Ο Ρουκέν έκανε μια αδιάφορη κίνηση. Περιφρονούσε τους αντιπάλους του.
 — Αυτός δεν είναι τρόπος! έλεγε ο Λουφφάρ.
 — Αργήσατε πολύ, και μεις διαζώμαστε είπε ο Τρονλαίγ.
 — Έχετε να μου δώσετε ένα γράμμα; ρώτησε ο Ρουκέν.
 — Γράμμα; είπε ο ταχυδακτυλουργός, εκπληκτός. Τι γράμμα;
 Σ' ένα νεύμα του Ρουκέν, ο Λουφφάρ διευθύνθηκε στην πόρτα μα ανάμεσα στην πόρτα και σ' αυτόν δρόμο έδρασε ο Αύγουστος με ύφος απειλητικό.
 — Μείνετε λοιπόν, σας παρακαλώ, έλεγε ο κλόουν.
 Μα έπενεθε ο Τρονλαίγ;
 — Ο κύριος θέλει να φύγει; είπε, μη τον εμποδίσετε!..
 Έσπρωξε με τον άγκωνα του τον Αύγουστο και ψιθύρισε.
 — Κάνε τη δουλειά σου Δού, είναι πολλοί, ένας είναι πιο βέβαιος!
 Ο Αύγουστος άφησε τον Λουφφάρ να περάσει και ο Τρονλαίγ μάλισ δεξιά ο ληστής, διπλοκλείδωσε την πόρτα.
 — Εδώ είμαστε! είπε.
 Και κάθισε θγαίνοντας ένα στεναγμό άνακουφισμένος.
 — Διάβολε! φάγαμε τον κόσμο να σας γυρεύουμε, κύριε Ρουκέν, τώρα τόσο καιρό...
 — Τρονλαίγ, κάνεις λάθος είπε ο κλόουν. Ο κύριος Ρουκέν ήταν σήμερα στο Χορηματιστήριο. Είχε μάλιστα την τιμή να του μιλήσω και να τον εξυπηρετήσω.
 Διπλώθηκε δυο στη μέση και φώναξε με την ψεύτικη φωνή του.
 — Ποιος θέλει να γράψει; στην καρπούρα μου; Ποιος θέλει να την αγιάξει; Φέρνει γουρέι!
 Στα μάτια του Ρουκέν πέρασε μια άστραπη όργης.
 Ο κλόουν τον είχε γελάσει.
 — Η αλήθεια είναι πως δεν σούφερε γουρέι! πρόσθεσε ο Αύγουστος.
 Η ψυχραιμία του Ρουκέν ήταν μοναδική. Έπειτα απ' την στιγμιαία εξέγερση, έγινε και πάλι γελαστός και κυττούσε ήρεμα τους δυο αντιπάλους του.
 Ήταν συνθησιμένος στον κίνδυνο, και δώ και κάμποσο καιρό πέρασε τούτες δραματικές περιπέτειες που είχε εξοικειωθεί με τις κατά τὸ φαινόμενον απειλητικές περιπέτειες.
 Είχε μια τέτοια ψυχραιμία, που καθόλου να διατηρή όλη τη διαύγεια του μυαλού του στις παιδ άναπάντεχες περιπέτειες.
 Με τον τρόπο που μπήκαν στο σπίτι του ο Αύγουστος κι' ο ταχυδακτυλουργός αν ήταν άλλος θα θύμωνε. Οι δυο εκείνοι ήρθαν στο σπίτι του να τον συλλάβουν.
 Δεν υπήρχε ανάγκη να συζητήσει μαζί τους. Και όμως για να μπορέσουν ο Λουφφάρ και ο Λαγκουγιάν να φύγουν και να βεβαιωθεί ότι στο δρόμο δεν τους

περιμένε κανείς, έπρεπε να κερδίσει καιρό.
 — Όποτε έτσι, με ζητήσατε, φίλοι μου;
 — Ναι, και ομολογούμε πως είμαστε ευχαριστημένοι.
 — Δεν ήταν βέβαια δύσκολο. Η διεύθυνσή μου ήταν γνωστή. Αν φάγατε στον δρόμο του Παρισίου θα την βρίσκατε. Μα τί θέλετε από μένα σας παρακαλώ;
 — Ω! απλούστατα. Ο φίλος μας που μας στέλνει θέλει να κουδεντιάσει μαζί σας... και ήρθαμε να σας το πούμε...
 — Και ποιος είν' αυτός ο φίλος σας;
 — Ονομάζεται Μουράτ.
 — Και γιατί δεν έρχεται εδώ ο ίδιος;
 — Α! Από το σκέφθηκε, μα δεν ήθελε να σας ενοχλήσει... έπειτα μαζί μ' έμένα και τον Αύγουστο δεν έχετε τίποτα να φορηθήτε.
 — Μα αυτόν τον Μουράτ δεν τον γνωρίζω... δεν έχω καμιά δουλειά μαζί του... είπε ο Ρουκέν με προσποιητή ήρεμια.
 — Κάνετε λάθος!.. Απ' έναντίας έχετε τα ίδια συμφέροντα. Και για να τα συζητήσετε θα συναντήσετε στο σπίτι του Μουράτ, τον Άνδρέα Σενεσάλ, που διέφυγε το θάνατο ως εκ θαύματος, τον Άνδρέα, τον αδερφό του, που ξαναγύρισε κι' αυτός από μακριά. Ο πατέρας του Σενεσάλ π. γ. δεν βρίσκεται για το λόγο που ξέρετε, μα για να τον αντικαταστήσει καλύτερα, θα βρήτε εκεί τον πατέρα Μπεσταρά που νομίζατε νεκρό και ο οποίος είναι θαυμάσια στην ύγεια του.
 Ο Ρουκέν ένοιωσε φοιχή. Αυτό του έτοιμάζε ο Μουράτ, ήταν ένα είδος δικαστηρίου, που την καταδικαστική απόφαση θα την εξέδιδαν εκείνοι που λίγο έλειψε να γίνουν θύματά του και που έλαφρα έθγαιναν απ' τον τάφο και παρουσίαζόταν μπροστά του.
 Η παραγή του βάσταζε υβλεις ένα δευτερόλεπτο. Σονήλθε άμείως.
 — Θα είχατε λοιπόν τη καλωσύνη κ. Ρουκέν να μας ακολουθήσετε... εγώ και ο Αύγουστος είμαστε απλούστατα απεσταλμένοι... Μαζί μ' αυτούς που σας άνεφερα θα κανονίσετε τους λογαριασμούς σας.
 Ο Ρουκέν χαμογέλωσε κουνώντας το κεφάλι.
 — Μπορείτε να φύγετε, είπε, δεν θα σας ακολουθήσω.
 — Διάβολε! είπε ο Τρονλαίγ, δεν φανταζόμαστε ότι θα φέονατε αντίστασι.
 — Εδώ δεν υπάρχει αντίστασις. Απλούστατα δεν σας ακολουθώ.
 — Αν αρνηθήτε θα σας πάμε δια της βίας.
 — Πήσατε βέβαιοι γι' αυτό; είπε ο Ρουκέν ήρεμα πάντοτε.
 — Διάβολε!
 — Μα είστε βέβαιοι... μα εγώ δεν είμαι.
 Και άνοιγοντας ένα συρτάκι, τράβηξε ένα περιστεράκι και το διηθύνε πάνω στον ταχυδακτυλουργό, και στο φίλο του.
 — Ω! είπε ο Τρονλαίγ γελώντας θα μης σκατώσετε, αυτό είναι σοβαρό. Θα σας ανακρίνουν και πρέπει να δώσετε εξηγήσεις. Και δεν ξέρω τι θα πητε.
 — Βοήκαθε μέσα στο σπίτι μου... μου επιτίθεσθε και άμύνομαι.
 — Που ήσαστε και σας έπιτεθήκαμε; Δεν έχουμε άπάνω μας ούτε σουγιά, δεν είν' έτσι Αύγουστε;
 — Αυτό είν' αλήθεια, άς μας ψάξει.
 Ο Ρουκέν κατέβασε το περιστεράκι.

Τὸ ξανάβαλε στο συρτάκι και τὸ κλείδωσε.
 — Πράγματι, είπε, δὲ χρειάζεται δῦλο.
 — Και είναι επικίνδυνο. Κάνει θόρυβο.
 Ο Ρουκέν κύτταζε τὸ ρολόι του. Είχε περάσει ένα τέταρτο απ' τὴν ὥρα που ἔφυγε ὁ Λουφφάρ με τὸν Λαγκουγιάν απ' τὸ σπίτι. Κατὰ συνέπειαν θὰ βρίσκόντουσαν κι' οἱ δυὸ ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ρουκέν ἄλλαξε κι' ἔγινε σαρκαστική.
 — Όποτε έτσι, νομίζατε ὅτι θάφηναν με πιάσατε με τόσο ἡλίθιο τρόπο;
 Ο Τρονλαίγ σούφρωσε τὰ χεῖλη του.
 — Δεν εἶσθε εὐγενικός, κύριε εἶπε... και δικαιῶνα τὸν Αὐγουστο... γι' αὐτὸ που σας εἶπε. Πισατήκατε μονάχος.
 Ο Ρουκέν σηκώθηκε.
 — Φτάνουν τ' ἄστεια. Φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι μου...
 Ο Τρονλαίγ σηκώθηκε κι' ἐκείνος και πάντα με εὐγένεια:
 — Περάστε πρώτα ἐσεῖς, παρακαλῶ, κύριε... Μαζί δὲν θὰ πάμε;
 Πλησίασε τὸν Ρουκέν και τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ δεξιὸ μπράτσο, ἐνῶ ὁ Αὐγουστος τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ ἀριστερό.
 Ο Ρουκέν, πρᾶγμα παρόξενο, δὲν ἔφερε καμμιᾶ ἀντίστασι. Μόνο σήκωσε τὸς ὤμους.
 — Ευπρόσ, ἀκολουθήσατε μας, Ρουκέν, εἶπε ὁ Τρονλαίγ, ἀλλάζοντας τόνο. Πέσατε στὴν παγίδα... και πρέπει να ὑποταγηθε... Μὴν δοκιμάσετε να μετὰ σκάσετε. Δὲν κάνω λόγο γιὰ τὴ γροθιά τὴ δική μου, οὐτε γιὰ τὰ δάχτυλα τοῦ Αὐγουστου, που μοιάζουν με ντανάλλες... Προχωροεῖτε.
 Κι' ἔσπρωξαν δυνατὰ τὸν Ρουκέν. Μά, παρόξενο, δὲν κουνήθηκε απ' τὴ θέση του. Θαρρείς πως ἦταν κερφομένος στὸ πάτωμα.
 Χωρὶς να κάνει και καμμιᾶ προσπάθεια, τὸς κύτταζε.
 Ἄξαφνα, ἔξφυγε απ' τὸν Τρονλαίγ με τὴν ἴδια εὐκολία που ἔφευγει κανεὶς ἀπὸ ἕνα παιδάκι... ἔπειτα με τὸ ἀριστερό του χέρι ἔσφιξε τὰ δάχτυλα τοῦ Αὐγουστου, που νόμιζες πως ἔσπαναν ἕνα-ἕνα.
 Ο Αὐγουστος ἔθγαλε μιὰ κραυγὴ λύσσης και με τὰ ἥσάκλια υφράτσα του ἀγκάλιασε τὸ στήθος τοῦ Ρουκέν. Μά και ὁ Ρουκέν ἔσφιξε τὰ δικὰ του και ὁ Αὐγουστος ἔνοιωσε πως σπαιζόνταν ἀπὸ φοβὸς ἐκεῖνο σάκιμο.
 — Βάστα του! βάστα του! να τὸν δέσω εἶπε ὁ Τρονλαίγ.
 Κι' ἔθγαλε απ' τὴν σσέπη του ἕνα σκοινί. Μά προτὸυ προφάση να τὸ χρησιμοποίησθ ὁ Ρουκέν ἀνασήκωσε τὸν κλόουν και τὸν τινάξε ζαλισμένο στὸ βάθος τοῦ γρασιῶν του. Μ' ἕνα σάλτο ὄμορφη πίσω ἀπὸ ἕνα φαρδὸ ἀκὺσο ξυλένιο γρασιεὶο σκαλαπατώντας και τὸς δύο.
 Ἄνοιξε σαν ἀστραπή ἕνα εἶδος σῆσ ντουλάπι και ἐξαφανίσθηκε, ὡς διὰ μ' ἡγείας.
 — Να πάρεθ ὁ διάβολος, φώναξε ὁ Τρονλαίγ τὴν πάθαμε!
 — FFF —
 Κατόρθωσαν ν' ἀπαλλαγούθ ὄχι χωρὶς δυσκολία ἀπὸ τὸ θεοῦ γρασιεὶο που εἶχε ρίξει ἀπάνω τους ὁ Ρουκέν και ἔσπεξαν πὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ ἄλλιος εἶχε ἐξαφανισθ. Ἐκεῖ ἀνεκάλυψαν μιὰ πόρτα που εἶχε μείνει μισάνοιχτη. Ἐνα ἄπλο περιστατικό εἶχε ἐμποδίσει τὸν Ρουκέν να τὴν κλείσει.
 (Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ένας πυροβολισμός

Αισθηματικό διήγημα του Φρεντερικ Μπουτέ

Η γυναίκα αυτή μου άρέσει ἐξαιρετικά.
 — Και τὴν θέλεις... Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ ἄπλο: Ζήτησε τὴν να γίνη γυναίκα σου.
 — Ναί, ἀλλά ἐγὼ δὲν τὴς ἀρέσω.
 — Και πάλι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἄπλο. Δὲν μπορεῖς να τὴν κάνης γυναίκα σου.
 — Και ὅμως, ἀγαπητέ μου φίλε... Εἶναι χήρα και εἶμαι κι' ἐγὼ χήρος. Εἶναι εἴκοσι ὀχτῶ χρονὸν κι' ἐγὼ εἶμαι τριάντα πέντε. Οἱ περιουσίες μας εἶναι σχεδὸν οἱ ἴδιες. Τὸ διαμέρισμα μου εἶναι πολὺ μεγάλο. Ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἀνοιχτὸ σπίτι κι' αὐτὴ εἶναι ἐξαιρετικά κοσμική. Ἄγαπῶ τὸ κυνήγι και τὰ διάφορα σπόρ. Τὸ κυνήγι εἶναι και γι' αὐτὴν ἡ πιὸ εὐχάριστη ἀπόλαυσις.
 — Ἄφου εἶναι ἔτσι, τότε πρέπει ἀσφαλῶς να τὴς ἀρέσης. Πως ξέρεις ὅτι δὲν σε θέλει; Πως ἐσχημάτισες αὐτὴ τὴν ἰδέα; Μὲ τὸ νοῦ σου;
 — Ὁχι, ἀλλ' ἔκανα λιγάκι τὸν Σέρλοκ Χόλμς. Ἡ ἐξαδὲλφη μου Ντομένικα συνδέεται πολὺ μαζί της κι' αὐτὴ δὲν ξέρει ὅτι ἡ Ντομένικα εἶναι ἐξαδὲλφη μου. Μια μερα που φλυαρούσαν για τὸ ἕνα και για τὸ ἄλλο, ἡ Ντομένικα ἔφερε με τρόπο τὴ συζήτηση γύρω ἀπὸ τὸ ἀτομὸ μου, για να δῆ τί σκέπτεται ἡ Ἄννετα για μένα. Ἐτσι ἔμαθα καλὰ τίς ἰδέες της. «Ο Μπερνάρ Μπουρντόν; εἶπε. Αὐτὸς ὁ χοντρός με τὰ ὀλοστρόγγυλα μάτια; Εἶναι ἕνας ἡλίθιος κι' ἕνας φαντασμένος!»
 — Τάπε αὐτά; Βέβαια, ἡ ἀπάντησις της εἶναι κατηγορηματική. Για νάμαστε, ὅμως, εἰλικρινῆς, τὸ πορτραῖτο που σούκανε δὲν ἀφίσταται και πολὺ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Τὰ μάτια σου κάθε ἄλλο εἶναι παρά ἀμυγδαλωτά και τὸ βάρος σου φθαίνει αἰσίως τὰ ὀδόντα κιλά. Τώρα, ὅσο για τὸς ἄλλους χαρακτήρισμούς, εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες, ποῖς λίγο, ποῖς πολὺ, ἔχουν μεγάλη ἰδέα για τὸν ἑαυτὸ τους. Μονάχα τὸ «ἡλίθιος» εἶναι κάπως ὑπερβολικό. Στὸ κάτω - κάτω, εἶσαι πτυχιούχος της νομικῆς.
 — Και τί μ' αὐτὸ ἀγαπητέ μου; Και νομικὸς σύμβουλος τοῦ βασιλέως της Ἀγγλίας να ἴμουν, πάλι ἡ Ἄννετα θὰ μ' εὔρισκε ἡλίθιο. Οἱ γυναίκες δὲν ἔχουν καθόλου κρίσι. Αὐτὰ ὅλα που εἶπα σημαίνουν ἄπλως ὅτι δὲν τὴς ἀρέσω.
 — Μιλᾶς με κάποιο σπαραγμό. Μήπως τυχὸν εἶσαι ἐρωτευμένος;
 — Ἐτσι φαίνεται. Και γι' αὐτὸ ἴσως να ἔχω ἡλίθιο ὕφος. Ἄλλ' ἡ ὥρα εἶναι περασμένες ἔξη. Σ' εὐχαριστῶ φιλε μου για τὴν καλή σου συμβουλή. Γεια σου...
 — FFF —
 Ο Μπερνάρ ἄφισε τὸν φίλο του κι' ἔτρεξε στὸ τῶθ της ἐξαδὲλφης του Ντομένικας. Ὅθ ἦταν κι' ἡ Ἄννετα ἐκεῖ. Ὡ Εἶχε τὸ σχέδιο του σήμε-

ρα ὁ Μπερνάρ. Ἐνα σχέδιο που θὰ τὴν ἔκανε ν' ἀλλάξη γνώμη και να μὴν τὸν νομίζη για ἡλίθιο.
 Ἄφου τὴς προσέφερε πιτ - φούρ, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνη ἀρνήθηκε, τὴ ρώτησε:
 — Ἄγαπάτε τὴ μουσική, κυρία;
 — Ἡ μουσική κάνει ἕνα θόρυβο δυσάρεστο, ἀπήντησε ἡ Ἄννετα.
 Ψυχρολουσία. Τὸ σχέδιο τοῦ Μπερνάρ ἀπετύγχανε. Δὲν θὰ μπορούσε τώρα να πσοκαλέση τὴν Ἄννετα στὸ κονσέρτο της Τετάρτης. Ὡστόσο, δὲν θέλησε να καταθέσθ τὰ ὅπλα. Και μετεπήδησε σ' ἄλλο θέμα:
 — Τὸ θέατρο σας ἀρέσει;
 — Ὁχι τὸ καλοκαίρι. Ὡλα τὰ καλά ἔργα της σαίζον τὰ εἶδα. Τώρα, μέχρι τὸν Ὀκτώβριο, δὲν πρόκειται να πατήσω σε θέατρο.
 — Ἐὰ ἤθελα να μάθω, εἶπε τότε ὁ Μπερνάρ, ποῖα ἀπὸ τίς Καλῆς Τέχνης σας εἶναι ἡ πιὸ προσφιλής;
 — Ἡ ἀρχιτεκτονική, ἀπήντησε ἡ Ἄννετα και τοῦ γύρισε τίς πλάτες, για να θέσθ τέρμα σε μιὰ συνομιλία, που τὴς φάνηκε ὅτι εἶχε παρατραβήξει.
 — FFF —
 Χάρις στὴ σουηδικὴ γυμναστική και στὴ χοροπαγία, ὁ Μπερνάρ κατόρθωσε να ρίξη ἀπὸ πάνω του τέσσερα κιλά. Κι' ἐφωδιασμένος ἐπὶ πλέον τώρα, με ἄρκετες γνώσεις ἀρχιτεκτονικῆς, ἔβλεπε τὴν Ἄννετα τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα, προσπαθώντας να τὴν κάνει ν' ἀλλάξη γνώμη. Για μιὰν ἀκόμα φορά, παρακάλεσε τὴν ἐξαδὲλφη του Ντομένικα, να μιλήσθ της Ἄννετας. Ἄλλ' οἱ πληροφορίες της ἐξαδὲλφης του ἦταν και πάλι ἀπογοητευτικές: «Ο ἄνθρωπος αὐτός, εἶχε πῆ ἡ Ἄννετα εἶναι φλύαρος κι' ενοχλητικός».
 — Θαυμάσια! εἶπε ὁ Μπερνάρ. Πρέπει λοιπὸν να μὴ μιλάω πολὺ. Και να τὴν πλησιάζω ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ λίγο. Μα εἶναι δυνατόν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο να προχωρήσθ ἕνα κόρτε;
 Ἐξ ἄλλου, εἶχε φθάσει ἡ ἐποχὴ τὸν θερινὸν διακοπῶν. Οἱ εὐκαιρίες τὸν συναντήσεων με τὴν Ἄννετα γίνονταν πιὸ σπάνιες. Ὡχι! ἀδελφέ! εἶπε τότε ὁ Μπερνάρ. Και τῶσκασε για τὴ Νορμανδία, ὅπου μιὰ γρηᾶθειά του εἶχε μιὰ ὑπέροχη βίλλα.
 — FFF —
 Ο Μπερνάρ ἄρχισε να πιστεῦθ ὅτι εἶχε ξεχάσει τελείως τὴν Ἄννετα, ὅταν, ἔξαφνα, τὴ μερα της ἐνάρεως της κυνηγετικῆς περιόδου, ἀναμώθηκε μαζί της σ' ἕνα μεγάλο κτήμα της Ὡβέρνης. Και τότε κατάλαβε τὸ μέγεθος της δυστυχίας του. Ὁχι μόνον δὲν εἶχε ξεχάσει τὴν Ἄννετα, ἀλλά και τὴν ἀγαπούσε τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.
 Με τὴν πρώτη ἐξόρμησι, ὁ Μπερνάρ στῆσε πρὸς τὴν Ἄννετα, να σῶσθ τὴν ἀγάπη του. Ἐπὶ τὸ φεικὰ τοῦ χάρισε ἕναν ὑπέροχο ὄα-

Τὸ κυνήγι ἦταν ἡ πιὸ εὐχάριστη ἀπασχόλησή της.

σιανό. 'Η δεύτερη, ένα λαγός. 'Η 'Αννέτα, όμως, δεν πέτυχε τίποτα. Μονάχα πού τρώαξε όλες τις πέρδικες και τις έκανε να κρυφθούν.

Όταν ανταμώθηκαν τὸ μεσημέρι, εκείνος με τὸν σάκκο του γεμάτον, εκείνη με τὰ χέρια τελειώς αδειανά, οι σχέσεις τους πήραν μια τροπή ακόμα πιο δυσάρεστη.

—Μεγάλη γκίνια! 'Η 'Αννέτα, κυττάζοντας τον μ' ένα βλέμμα γεμάτο έχθρότητα. Δεν πέτυχα τίποτε.

—Μην' απογοητεύεσθε, τῆς εἶπε τρυφερά ὁ Μπερνάρ και τὸ ὄφος του ἔδειχνε ὅτι ντρεπότανε πού αὐτός εἶχε σταθῆ περισσότερο τυχερός. 'Η τύχη σὰς ἐπιφυλλάσσει κάτι καλλίτερο. Χρειάζεται μεγάλη ὑπομονή στο κυνήγι.

Λόγια τοῦ ἀέρος, πού ἀκούονται πάντοτε μεταξύ κυνηγῶν. Ἐξαφνα, καθώς ἐβάδιζαν ὁ ἕνας πλάϊ στον ἄλλον, ξεπετάχτηκε ἀπὸ τῆς καλαμιές μια ἀγριοπαπια.

—Γιὰ σὰς εἶναι! εἶπε ὁ Μπερνάρ χαρούμενα.

'Η 'Αννέτα σήκωσε τὸ ντουφέκι της, σκόπευσε και πάτησε τῆ σκανδάλη. Δεν πέτυχε, ὅμως, τὸ πουλί. 'Η ἀγριοπαπια συνέχισε τὸ ἐναέριο ταξίδι της ἀνεμόβλητα.

—Εἶναι πολὺ ἐκνευριστικό, εἶπε τότε ἡ 'Αννέτα, ρίχνοντας στον Μπερνάρ ἕνα τρομερὸ βλέμμα. Μὲ τῆς προφητείες σας μὲ μεγαλώνετε τῆ γκίνια.

Γεμάτος πόνο ἀπὸ τὸ φαρμακερὸ βέλος τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ Μπερνάρ ἀπήντησε κουτά:

—Μάλιστα, κυρία.

'Ο ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, οι κυνηγοὶ ἄρχισαν νὰ παίρνουν τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὸν πύργο. Ὁ Μπερνάρ, καταφορτισμένος ἀπὸ τὴν ἐρωτική του ἀποτυχία, ξεθύμαινε πάνω στις ἀγριοπαπιας. Κάθε τόσο ἔρριχνε κ' ἀπὸ μιά. 'Η τελευταία μάλιστα ἦταν τόσο ὀμορφή, ὥστε ἂν ἡ 'Αννέτα ἦταν ἄνθρωπος, θὰ τῆς τῆ χάριζε με ὅλη του τὴν καρδιά. Δεν ἦταν, ὅμως, ὥρα γιὰ τέτοια δῶρα. Κι' ὁ δυστυχισμένος νέος προχωροῦσε με τὸ κεφάλι σκυφτό, βυθίζοντας τῆς μπόττες του μέσα στὴ λάσπη.

—☐☐—

Δεξιά και ἀριστερά, οι τουφεκιές ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουνε. Ἐνας λαγὸς παρουσιάστηκε σὲ κάποια στιγμή. Ὁ Μπερνάρ δὲν θέλησε νὰ τὸν χτυπήσει. Τὸν ἄφισε γιὰ τὴν 'Αννέτα. Τὴν εἶδε νὰ σηκώνη τὸ ὄπλο της και νὰ τὸ διευθύνη πρὸς τὸ μέρος του. Γιατὶ ὁ λαγὸς βρισκόταν πολὺ κοντὰ του. Τὸ τουφέκι ἐξεπυροσκόπησε. Ὁ λαγὸς τῶβαλε στὰ πόδια. Ὁ Μπερνάρ σωριάστηκε χάρμω.

Σηκώθηκε, ὅμως, ἀμέσως. Τὸ τραῦμα του δὲν ἦταν σοβαρὸ. Μονάχα μερικὰ σκάγια στὸ δεξιὸ μπουτί. Τὸ αἷμα εἶχε ἀρჩίσει κίωλας νὰ τρέχη ἔξω ἀπὸ τὴν κυλόττα.

—Σὰς χτύπησα πολὺ; ρώτησε ἡ 'Αννέτα, τρέχοντας κοντὰ του, γεμάτη φούρκα.

—Μπᾶ! Δεν εἶναι τίποτε, εἶπε ὁ Μπερνάρ και στηρίχθηκε στὸ ντουφέκι του, γιὰ νὰ μὴν πέση. Ὁ πᾶσ' ἕνα σπιτάκι, πρόσθεσε, πού εἶναι δῶ κοντὰ, νὰ τηλεφωνήσω γιὰ νὰ μὸυ στείλουν τὸ αὐτοκίνητο. Πιστεύω ὅτι θὰ μὸροῦσω νὰ ἀδηγήσω μόνος μου. Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶμαι και πολὺ βιαστικός. Θὰ πᾶω στὴν Ὁρλεάνη, νὰ μὸυ ἐπιδέσουν τὸ τραῦμα.

Σὰς παρακαλῶ, νὰ πῆτε ὅτι ἔπεσα και στραμπούληξα τὸ πόδι μου.

—Μὰ ἔσεῖς κουτσαίνετε, εἶπε ἡ 'Αννέτα. Θέλετε νὰ στηριχθῆτε στο μπράτσο μου;

'Η φωνή της ἦταν μαλακωμένη τῶρα.

—Εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε ὁ Μπερνάρ. Προτιμῶ νὰ κρατήσετε τὸν σάκκο μου. Εἶναι πολὺ βαρὺς. Δεν μπορῶ νὰ τὸν σηκῶσω.

Όταν ἔφθασαν στον δημόσιο δρόμο, ἡ μπόττα του ἦταν κατακόκκινη ἀπὸ τὸ αἷμα. 'Η 'Αννέτα ἔκλαιε.

—Δόστε μου τὸν δικὸ σας σάκκο, εἶπε ὁ Μπερνάρ και κρατήστε τὸν δικὸ μου. Κανένας δὲν θὰ τὸ μάθῃ.

—Μὰ, θὰ ἔλθω μαζί σας στὴν Ὁρλεάνη, εἶπε ἡ 'Αννέτα.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη. Ἐξακολουθήστε τὸ κυνήγι σας. Δεν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χάσετε τὴν ἀπόλαυσι τοῦ κυνηγιοῦ γιὰ μὲνα. Ἄντιο!

—Ὁρβουάρ! εἶπε ἡ 'Αννέτα.

Τὸ αὐτοκίνητο τὸν μετέφερε στὴν Ὁρλεάνη κ' ἀπὸ κεί τὴν ἴδια μέρα, ὁ Μπερνάρ τράβηξε γιὰ τὸ Παρίσι.

—☐☐—

'Επάνω στὸ κομοδίνο, πλάϊ στὸ κρεβάτι του, ὁ Μπερνάρ εἶχε βάλει ἕνα κρυστάλλινο βάζο, γεμάτο σκαγια. (Ἦταν τὰ σκάγια πού ἔβγαλε ὁ γιατρός ἀπὸ τὸ μπουτί του. «Νὰ ἔνα σουβενίρ τῆς 'Αννέτας», ἔλεγε μέσα του, κάθε τόσο.

Τὴν ἐπαύριον, ὅμως, δταν ἡ νοσοκόμος τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψη τῆς 'Αννέτας, ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ κρύψῃ τὸ πολυτίμο σουβενίρ, μέσα στο συρτάρι.

—Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπε στὴν 'Αννέτα, πού τὸν κύτταζε με βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα. Σὲ ὀχτῶ μέρες, θὰ εἶμαι στὸ πόδι. Πῶς πῆγε τὸ κυνήγι;

—Δὲν... δὲν πῆγε και πολὺ καλά, εἶπε ἡ 'Αννέτα, κοκκινίζοντας... 'Η μουνα τόσο ταραγμένη... Ὅλα μου τὰ βόλια πῆγαν χαμένα...

Και χαμηλώνοντας τῆ φωνή της:

—Ὡστόσο, προσέθεσε, ἡ προφητεία σας ἔπίσασε. Πέτυχα τὸ καλλίτερο κυνήγι... 'Η τύχη με ἠνόησε... Τί νὰ τοὺς κάνω τοὺς φασιανούς και τοὺς λαγούς;... Ἐοὺ μὸυ ἀρκεῖς!..

Και σκύβοντας πάνω ἀπὸ τὸν Μπερνάρ τὸν φίλησε με τρυφερότητα και ἀγάπη...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Όλοι οι κάτοχοι ραδιοφώνων

Φροντίσατε νὰ ὑποβάλητε ἀμέσως δήλωσιν εἰς τὸ Ὑφυπουργεῖον Τύπου και Τουρισμοῦ με τὰ στοιχεία τοῦ Ραδιοφώνου σας. Οἱ ἐνταῖς ἐπαρχίαι εἰς τὰ Δημοτικά και Κοινοτικά Καταστήματα τῆς περιφέρειας. Ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ δηλώσουν τὰ ραδιοφῶνά τους θὰ θεωρηθοῦν ὡς παρανόμως κατέγοντες τὰῦτα και θὰ τιμωρηθοῦν διὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένων ποινῶν. Οὐδεὶς ἐξαιρεῖται τῆς ἀπογραφῆς τοῦ ραδιοφώνου Ἐντυποὶ δηλώσεις διανέμονται δωρεάν εἰς τὸ ἐπὶ τοῦτο εἰδικῶν συσταθῶν Γραφείων τοῦ Ὑφυπουργεῖου Τύπου και Τουρισμοῦ, Φιλελλήνων 12.

Ποιὸς δ' ἀνακαλύψῃ τοὺς θησαυροὺς τῆς νήσου Κοκό;

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 23)

το στὸ σεβαστὸ ποσὸν τῶν 20.000 λιρῶν στερλινῶν.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, μιὰ βαθύπλοουη κυρία ἀπὸ τὴ Βουστῶνη, ἀνελάμβανε με ἐξοδία της νὰ φέρῃ αὐτὴ σὲ πέρας τὴν ἀποστολή. Ἀποτέλεσμα: Ζημίαι 100.000 δολλαρίων!

Τελευταίως, πάλιν, δυὸ ἄλλες ἀγγλικῆς ἀποστολῆς ἐπέστρεψαν ἀπρακτες και με τὰ χέρια ἀδειανά. Τὰ περισσὸ τερα μάλιστα ἐκ τῶν μελῶν του, προσεβλήθησαν ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἀσθένεια, πράγμα πού ἐνίσχυσε τὴν ἰδέα ὅτι τὸ νησί τοῦ Κοκό εἶναι καταραμένο.

—☐☐—

'Η τελευταία ἀποστολή πού διοργανώθηκε ἀπὸ τὸν Οὐόρσελϋ, τὸν θρυλικὸν ἐξερευνητὴν τοῦ Βορείου Πόλου, δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμη, ὥστε νὰ γνωσθοῦν τὰ ἀποτελέσματα τῶν προσπαθειῶν της. Στὴν ἀποστολή αὐτὴ συμμετέχουν ὁ διάσημος γεωλόγος δόκτωρ Χάρρις, δύο ἠλεκτρομηχανικοί, δύο μεταλλειολόγοι, πέντε ραδσοκόποι και ὀλόκληρο συνεργεῖο κινηματογραφικῶν ὀπερατέρ, οἱ ὁποῖοι ἀνέλασαν νὰ κινηματογραφήσουν ὄλες τῆς φάσεις τῶν ἐρευνῶν. Πρὶν ἀναχωρήσει γιὰ τὸ νησί τοῦ Κοκό, ὁ Οὐόρσελϋ δήλωσε τὰ ἔξης στοὺς δημοσιογράφους:

—Καμιὰ ἀπὸ τῆς προηγούμενες ἀποστολῆς δὲν ἦταν τόσο γενρὰ κατάρτισμένη, ὅσο ἡ δική μου. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο, πιστεύω ὅτι θὰ πετύχουμε. Τὸ νησί τοῦ Κοκό ἔχει μιὰ πικνότερη ζούγκλα, ἐκτάσεως 26 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Οἱ θησαυροὶ κατὰ τὴ γνώμη μας, πρέπει νὰ εἶναι κρυμμένοι κοντὰ σ' ἕνα χεῖμαρρο, πρὸς τὸ βορειοδυτικὸ μέρος τοῦ νησιοῦ. Ἐλπίζω ὅτι μέσα σ' ἕνα χρόνον τὸ πολὺ, θὰ ἔχουμε φθάσει στὸ τέρμα τῶν προσπαθειῶν μας. Ἄν πετύχουμε, ὅπως θέλω νὰ πιστεύω, τὸ ἔν τρίτον τοῦ μυθικοῦ αὐτοῦ θησαυροῦ θὰ περιέλθῃ στὴν Κυβέρνησι τῆς Κόστα-Ρίκας. Τὰ ἄλλα θὰ τὰ μοιρασθοῦμε ἐμεῖς.

ΟΡΑΤΙΟΣ ΜΑΖΕ

Παντρεύτηκα ἕναν τρελλό...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Ἐκασ μὴ γογγύση γεροντομῆ και πέταξε στὸ πάτωμα τὰ καλλυντικά μου.

ΕΝΑ ἐρώτημα με βασανίζει ἀδιάκοπα, μὰ δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τὴν ἀπάντησι. Και νομίζω πῶς θὰ ζήσω τὴν ὑπόλοιπη ζωή μου καταδικασμένη σὲ μιὰ τρομερὴ ἀγωνία: Γιατὶ παντρεύτηκα τὸν Κάρολο;

Ὁ Κάρολος ἦταν εἴκοσι τεσσάρων κ' ἐγὼ τριάντα ἐνητὰ χρόνια, ὥστε θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι και μητέρα του. Τυφλωμένη ὅμως ἀπὸ μιὰν ἀπίστευτη ἐρωτικὴ φλόγα, πῶς μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ὅτι ὁ Κάρολος με ἀγαποῦσε ὄχι στὸ πείσμα τῶν δέκα πέντε αὐτῶν χρόνων, ἀλλὰ τούναντίον, ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τῆς

τα αὐτῆ, Φοδόμου ὅτι ὁ κόσμος θὰ γελοῦσε εἰς βάρος μας. Ἐπηκολούθησαν χρόνια φρίκης! Πῶς μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ γελά;

Πρῶτα-πρῶτα ἔφυγα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου χωρὶς νὰ πῶ ὅτι ἐγκαταλείπω τὴ δουλειά μου, γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ δώσω ἐξηγήσεις. Ὁ Κάρολος κ' ἐγὼ παντρευτήκαμε τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἀδείας μου. Ὁ Ἐβαν Κορμπέρ, ὁ προϊστάμενός μου, μὸυ ἐχορήγησε ἕνος μῆνος ἀδεια, χωρὶς καμιὰ ἀντίρρηση. Ἦταν πάντοτε περισσότερο ἀπὸ γενναῖο-δωρος, κ' αἰσθανόμενον τὸν ἑαυτὸ μου ἔνοχο ἀπέναντί του και ταραγμένο, καθώς τὸν ἀποχαιρετοῦσα χωρὶς νὰ τοῦ πῶ τίποτα.

Ὁ δικηγόρος Ἐβαν Κορμπέρ ἀπὸ χρόνια ἦταν ἕνα εἶδος Θεοῦ γιὰ μενα. Ἦταν δυνατόν τῶρα νὰ μὴ διαβάξῃ τὴ σκέψη μου, νὰ μὴν διακρίνῃ ἐκείνη τὴν ἀπόκρυφη χαρὰ πού παρουσίαζε λαμπρότερη και με ὑπεργήνη ὀμορφιά τὴν ζωή;

«Νὰ προσέχῃς τὸν ἑαυτὸ σου, Ἐλένη! Εἶσαι πολὺ γλωμῆ και ἀδύνατη». Αὐτὰ μόνον βρῆκε νὰ μὸυ πῆ με τὸν ξερό, λακωνικό, τρόπο του, ὅταν τὸν ἀποχαιρέτησα.

Χλωμῆ! Ἐτσι λοιπὸν ἤμουν τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου; Ὁ καθρέπτης ὅμως τῆς τσάντας μου μ' ἐνεθάρρυνε. Τὸ χρῶμα μου ἦταν ζωηρό, τὰ μάτια μου ἔλαμπαν.

Όταν ἔφθασα στὴν ἔξοδο τοῦ γραφείου του κοντοστάθηκα. Γύρισα ἀυθόρμητα γιὰ νὰ τοῦ πῶ ἔλα, νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ με καταλάβῃ και νὰ μὴν γελάσῃ με μὲνα, ἐπειδὴ θὰ πῆγαίνα νὰ περιπατήσω στον δρόμο τῆς εὐτυχίας, μ' ἕνα ὠραῖο νέο πού ὀνομάζετο Κάρολος Βᾶν Ἄκεν.

Ὁ Κορμπέρ ὅμως ἦταν βυθισμένος στις δικογραφίες του, και τὸ λεπτό του πρόσωπο ἔδειχνε ὅτι ἦταν ἀπασχολημένος. Δεν μποροῦσα μολταυτὰ νὰ ἐγκαταλείψω τὸν Ἐβαν Κορμπέρ, χωρὶς ἕνα καλὸ λόγο ἀπ' αὐτόν. Κάποτε νόμισα ὅτι τὸν ἀγαποῦσα. Ἦταν ἕνος ἀπελπισμένου, ἀναιμικῆς ἔρωσ πού πίστεψα ὅτι πέθανε ἀπὸ ἔλλειψη τροφῆς, ὁ τρελλός, κριτιστικός αὐτός ἔρωσ πού στηρίζεται πάνω στὴν λατρεία ἕνος φανταστικοῦ ἥρωος. Και τῶρα ἀγαποῦσα τὸν Κάρολο!

Μὲ κάποια δειλία τοῦ εἶπα:

—Θέλετε νὰ μὸυ εὐχηθῆτε, καλὴ τύχη, κ. Κορμπέρ;

—Καλὴ τύχη; Και γιατί; Χρειάζεσθε τὴν εὐχή αὐτή;

Στηρίχθηκε στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας του, και με τὰ δάκτυλα τῶν κάτασπρων χεριῶν του, πού ἀσκούσαν πάντα κάποια γοητεία πάνω

Παντρεύτηκα έναν τρελλό

μου, άρχισε να παίξη ένα μολύβι. Μου άρεσε, να κυττάζω τὰ χέρια του. Πολλὺ καιρὸ πρὶν, σκεπτόμουν τί θὰ συνέβαινε ἀν τὰ χέρια αὐτὰ μὲ χάιδευσαν. Ἀπὸ καιρὸ ὅμως εἶχα νοιώσει νάμαι τὸ ρωμαντικὸ ἐρωτευμένο κοποπουλάκι. Δὲν ἐπρόκειτο πιά γι' αὐτό! Κι' αἰσθάνθηκα κάποια ἀνακούφιση στὴ σκέψη αὐτῆ. Σχεδὸν ἕνα αἰσθημα θριαμβοῦ.

—Ἐλένη, εἶπε ἀπότομα. Πρὶν φύγεις, σὲ παρακαλῶ μιά μικρὴ ἐρώτηση:

—Μάλιστα, κύριε Κορμπέρ.

—Πρόκειται γι' αὐτὸν τὸν ψευδοβιολινίστα, μὲ τὸν ὁποῖο σὲ εἶχα δεῖ στὸ κονσέρτο, ἐδῶ καὶ δύο μῆνες. Τὸν Κάρολο Βάν Ἄκεν. Τὸν βλέπεις συχνά; Σκεπτόμουν νὰ σὲ ρωτήσω.

—Ὁχι! ἔσπευσα ν' ἀπαντήσω, λέγοντας ψέματα.

Φαντασθῆτε νὰ μὲ ρωτοῦσε περισσότερο πρᾶγματα! Ἴσως στὸ κάτω-κάτω νὰ μάντεψε τὴ σκέψη μου.

—Δὲν—δὲν φανταζόμουν ὅτι τὸν γνωρίζατε. Ἄλλωστε δὲν μοῦ τὸ ἀνέφερε ποτέ!..

Τὰ δάκτυλα τοῦ Ἐβαν Κορμπέρ ἔσφιξαν ἑλαφρὰ τὸ μολύβι:

—Τὸν γνωρίζω ἀρκετὰ καλά, συνέχισε. Ὅταν ἦταν δέκα χρόνων, παρ' ὀλίγο νὰ παντρευτῶ τὴν μητέρα του. Ἀργότερα, ὅταν δίδαξα ἕνα χρόνο στὸ Πανεπιστήμιο, τὸν εἶχα φοιτητῆ. Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν τὸν βλέπεις...

Ἐναθεύθισθηκε στὰ χαρτιά του. Ἦταν φανερὸ ὅτι ἀνακουφίσθηκε κάπως, διότι τελείωσε τὴ συζήτηση πᾶνω στὸ ζήτημα αὐτό.

Ἐκπληκτὴ συλλογιζόμουν αὐτὸν τὸν αἰφνιδιασμό. Ἐγὼ, τὴν ἴδια μέρα, ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῶ τὸν Κάρολο Βάν Ἄκεν, καὶ ὁ Ἐβαν Κορμπέρ, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, «παρ' ὀλίγο» νὰ παντρευτῆ τὴν μητέρα του! Γιατί ὅμως «παρ' ὀλίγο»; διερωτόμην. Στὸ κάτω-κάτω, ὅμως, αὐτὸ δὲν ἦταν δική μου δουλειά, ἀν κι' αὐτὸ θὰ μπορούσε ἴσως νὰ ἐξηγήσῃ τὸ γιατί ὁ Ἐβαν Κορμπέρ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶς διακεκριμένους καὶ ὠραίους ἀνδρας στὰ πενήντα του ἐξακολουθοῦσε νάσαι ἀνύπανδρος.

Κατέβασα ὡς τὰ μάτια τὸ καπέλο μου καὶ χαμήλωσα τὸ βλέμμα. Δὲν μπορούσα νὰ παρατηρῶ τὸν Ἐβαν Κορμπέρ καὶ συγχρόνως νὰ τοῦ λέω ψέματα.

—Καὶ τί σὲ ἔκαμε νὰ σκεφθῆτε τὸν νεαρό μου καθαλλίερο, ἀκριβῶς σήμερα, κατ' ὠρθόνα νὰ ψιθυρίσω.

Ἐκπληκτος, γύρισε καὶ μ' ἀνεζήτησε μὲ τὸ βλέμμα του στὴ σκιά τῆς πόρτας ὅπου ἔστεκα:

—ὦ! ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι; Για τὸν νεαρὸ Βάν Ἄκεν μ' ἐρωτᾷς; Υποθέτω ἕνα τοῖσπημα γεροντικῆς ζήλειας. Ἴσως ὅμως νάταν καὶ παραξενιὰ. Σκέφθηκα ὅτι ἔπρεπε νὰ σὲ προειδοποιήσω: Ἐέρεις, εἶναι μανιακός...

—Μανιακός; ψιθύρισα.

—Τελείως τρελλός, μάλλον, εἶπεν ὁ Ἐβαν Κορμπέρ. Εἶναι ἕνας διεστραμμένος ψυχοπαθῆς νέος. Πετᾶ πέτρες.

Ἐψαυσε μιά μικρὴ οὐλὴ στὸ μάγουλό του:

—Μοῦ ἄφηκε αὐτὸ τὸ σημάει, γιατί δυσφοροῦσε δια τὴ συμπάθεια ποὺ ἔδειχνα στὴν μητέρα του. Ἄν ἐνθυμοῦμαι καλά, μοῦ πεταξε ἕνα μολυβένιο ἀμαξάκι.

—ὦ! γέλασα βεβιασμένα. Αὐτὸ ἦταν ὄλο; Ἐπαίξε σὰν παιδί. Τί σημασία ἔχει αὐτό;

—Μεγάλη. Ἐρῶ ἀρκετὴ ψυχολογία, ὥστε ν' ἀποφεύγω τὸ συμπλέγμα τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ, ὅταν ἔχουν ἄλλα τὰ οὐσιώδη χαρακτηριστικὰ τῶν Σιαμαίων ἀδελφῶν. Θὰ φύγεις τώρα; Ἐχω δουλειά!

Ἐφουγα, γρήγορα. Τώρα ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ὅσα μοῦ εἶπε μὲ κλόνισαν λίγο. Δὲν ἤξερα πολλὰ γιὰ τὸν Κάρολο. Τὸν εἶχα γνωρίσει ἀκριβῶς τὴν βραδεία ποὺ μᾶς εἶδε ὁ Ἐβαν Κορμπέρ μαζί σὲ μιά διακοπὴ κονσέρτου!

Κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ κονσέρτου, ὁ Κάρολος μὲ παρατηροῦσε ἐκστατικὰ μὲ τὰ φλογισμένα, σκοτεινὰ μάτια του. Ἡ μουσικὴ μᾶς εἶχε ἐπηρέασει καὶ τοὺς δύο, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, φαντάζομαι. Γιατί ὅταν ἡ συναυλία τελείωσε, βρεθήκαμε νὰ συνομιλοῦμε τόσο ἀπλὰ καὶ φυσικὰ, σὰν νὰ γνωρίζαμασταν σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ. Αὐτὸ συνέβη πρὸ δύο μηνῶν—κι' σήμερα τὸν παντρεύομαι.

Ἐαφνικὰ, μοῦ φάνηκε φανταστικὸ, γελοῖο. Αὐτὸ τὸ παιδί καὶ ἐγὼ, ν' ἀγαπιόμαστε! Πῶς ὅμως μπορούσα νὰ τὸ πᾶ αὐτὸ στὸν Ἐβαν Κορμπέρ; Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ υποβάλω τὸν ἑαυτὸ μου στὴν εἰρωνεία του καὶ στὴν κλασσικὴ γελοιοποίησι; Δὲν μπορούσα.

Ἡ λέξις ὅμως «ψυχοπαθῆς» κερφώθηκε στὸ μυαλό μου. Δὲν ἦμουν βεβιαία τί ἀκριβῶς ἐσήμαινε, ἀλλὰ ὁ ἦχος τῆς δὲν μοῦ ἄρεσε.

Ἐγκατέλειψα τὸ γραφεῖο, καὶ πῆγα νὰ συναπτήσω κάτω ἀπὸ μιά παγωμένη λεπτὴ βροχὴ τὸν Κάρολο ποὺ περίμενε μέσα στὸ αὐτοκίνητό του, μ' ἕνα παιδικὸ μεϊδιάμα.

Ἐλένη, μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο», εἶπε καθὼς ἔβετε σὲ κίνηση τὴ μηχανή. «Εἶσαι ἐδῶ! Βρισκόμαστε κι' οἱ δύο ἐδῶ! Στὸν προορισμό μας».

Ἐπιασε τὸ χέρι μου, τὸ φίλησε καὶ τὸ ἐπανεθέσε στὸ στήθος μου, κάνοντας τὰ δάκτυλά μου νὰ πονέσουν καθὼς πίεζε τὶς ταχύτητες καὶ ἔκανε τὸ αὐτοκίνητό μου νὰ τρέξῃ ἀνάμεσα στὰ πολυάριθμα αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἔρπον μπροστὰ στὴν ἰλιγγιώδη ταχύτητά μας. «Κατευθεῖαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν καταραμένη αὐτὴ βροχὴ πρὸς τὴν σελήνη», εἶπε βραχνά.

Δὲν ἀπῆντησα, ἀλλὰ γλύστρησα πρὸς τὰ κάτω λίγο τὸ κάθισμά μου, ὡς ὅτου τὸ μάγουλό μου ἤγγιζε τὸν ὄμο του. Μ' ἀγαποῦσε! Πῶς ἦταν δυνατό; Κι' ὅμως ἦταν δυνατό...

Μιά ἢ δύο φορές, τοῦ ἔριψα ἕνα βλέμμα καὶ συνέλαβα τὸ φευγαλέο γλυκὸ χαμόγελό του στὸ ὠχρὸ φῶς τοῦ αὐτοκινήτου. Για μὲνα, ἡ χάρις ὄλων τῶν ρωμαντικῶν ἡρώων τοῦ παρελθόντος, ἦταν συγκεντρωμένες

στὸ πρόσωπό του, μὲ κείνη τὴν στοιχειωμένη σκιά λύπης στὰ μαῦρα του μάτια. Ἦμουν τόσο τυφλὰ ἐρωτοκτυπημένη, ὥστε ὅ,τι δῆποτε ἄλλο κι' ἂν ἦταν γραμμένο πάνω στὴ μορφή του, ὁποιοδήποτε σημάει τρομεροῦ ἐκφυλισμοῦ κι' ἂν βρισκόταν στὸ πρόσωπο τοῦ Καρόλου Βάν Ἄκεν, δὲν ἦμουν σὲ θέση νὰ τὸ προσέξω.

Στεφανώθηκαμ τὸ ἴδιο βράδυ σ' ἕνα ἐρημοκλήσι καὶ γιὰ τὴν πρώτη νύκτα τοῦ γάμου μας κατεφύγαμε σ' ἕνα μικρὸ ἐξοχικὸ πανδοχεῖο, ὠνομενο μέσα σ' ἕνα δασάκι ἀπὸ μηλιές. Ἡ μυρωδιά τῶν λουλουδιῶν γιόμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ πνιγρὴ γλύκα. Ἦμουν ἀραγε εὐτυχομένη; Ἡ εὐτυχία μου ἦταν ὅμοια μὲ δίκαιο μαχαίρι...

Τὴν αὐγὴ ξύπνησα, καὶ τὸ ξύπνημα αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ τὴν πρώτην κτυπητὴ πραγματικότητά τῆς ἐντατικῆς στενωχώρας, τὴν ὁποία μιά τέτοια ἔνωση σὰν τὴ δικιά μου, φέρνει πάνω σὲ μιά γυναίκα. Ἐπετάχθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἔτρεξα στὸν καθρέπτη, ψάχνοντας γιὰ τὸ κοκκινάδι καὶ τὴν πούντρα μου, τρελλῆ ἀπὸ φόβο μήπως ὁ Κάρολος ξυπνήσει καὶ μὲ δῇ στὴν κατάσταση αὐτῆ—ὁ π ὠ ς ἡ μ ο υ α σ τ ἡ ν π ρ α γ μ α τ ἰ κ ὲ τ ἡ τ α.

Ἐκλείσα τὰ μάτια μου μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς κουρασμένης κι' ἀπεριποίητης μορφῆς μου στὸν καθρέπτη, καὶ ἀκούμμησα στὴν ἄκρη τοῦ γραφείου γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, ἐξηγνημένη ἀπὸ φόβο. Ἦξερα, ὅτι δὲν ἦμουν ἀρκετὰ γρήγ. Ἦμουν μᾶλλον ἐλκυστικὴ. Ὁ Κάρολος ὅμως, συγκρινόμενος μὲ μένα, ἦταν παιδί.

Ἀνακινήθηκε, καὶ ξαναγύρισα στὸ κρεβάτι τουρτουρίζοντας. Προσποιεῖται πῶς κοιμόμουν ἀκόμα, ὅταν ἐκείνος ξύπνησε ψιθυρίζοντας:

«Κι' ἔτσι παντρεύτηκαν κι' ἐξῆσαν εὐτυχισμένοι!»

«Κάρολε...» ψιθύρισα. Οἱ λέξεις ὅμως μὲ διαπερνοῦσαν σὰν μαχαίρι. Τὸ εἶναι ποὺ πλημμύριζε ἀπὸ κακὰ προμηνύματα. Κι' ἔστρεφα λίγο γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι τὸ φῶς δὲν ἔπεφτε πάνω στὸ πρόσωπό μου.

Διαρκῶς φοβόμουν τὸ φῶς. Ἀπὸ τὴν ἀρχή, αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ μου, καὶ τὸν Κάρολο. Εἶναι ἡ ζωὴ τῶν γυναικῶν ποὺ ἀγαποῦν ἕναν ἀνδρα νεώτερό τους, ἀκόμα καὶ τῶν γυναικῶν ἐκείνων ποὺ ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας τῶν ἀπὸ τὸν ἀνδρα δὲν διακρίνεται διόλου. Εἶναι φριχτό! Στὸν στενὸν δεσμό τοῦ γάμου καὶ τὴν πλήρη ἐξοικείωσι, ἀποτελεῖ ἕνα ζωντανὸ ἐφιάλη.

Ὁ Κάρολος δὲν ἀνεχόταν τὴ στάση μου. Στὴν ἀρχὴ γελῶσε μαζί μου. Γρήγορα ὅμως, κάποια παράξενη ὄργη καὶ εἰρωνεία, κυριαρχοῦσαν στὰ πειράγματά του. Δὲν μπόρεσα νὰ νοιώσω τὸ λόγο.

Ἦμουν ἀδιαρκῶς προσκεκολλημένη μ' ἐπιμονὴ στὸ κοκκετάρια μου, ὡς ὅτου ἕνα βράδυ, καθὼς ἐντυνόμενος γιὰ τὸ δείπνο, ὁ Κάρολος πῆρε ἕνα μικρὸ χονδρὸ μαῦρο μολύβι, ἀπὸ τὰ καλλυντικά μου, καὶ μὲ ρώτησε τί ἦταν.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν σοβαρώτερο, μελαγχολικώτερο, ἀπ' ὅτι μπορούσα νὰ φαντασθῶ—τὸ πρῶτο σημεῖο τοῦ κατσοφιασματος, ποὺ τόσο πολὺ τὸ γνώρισα κατόπιν καὶ ποῦ τόσο τὸ φοβόμουν, καθὼς περνοῦσαν οἱ μῆνες. Φαινόταν σὰν νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλέσῃ κάποια

εἰκόνα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς σκέψεώς του. Ἄνατίναξε τὸ μαῦρο μολύβι στὸν ἄερα μιά-δύο φορές καὶ τὸ ξανάπιασε. Ἐπειτα εἶπε μὲ τραχύτητα: —Τί χρησιμοῦεῖς αὐτό; —Αὐτό; Στὸ νὰ βάφω τὰ μαλλιά ποὺ ἀσπρίζουν. — παραδέχτηκα. —Ἐέρεις πῶς τ' ἀργυρᾷ νήματα πάνω στὸν μαῦρο ἔθειο, δὲν ταιριάζουν. Ἄν καί, — προσέθεσα μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία, — πιστεύω ὅτι οἱ ξανθὲς λευκαίνουν νωρίτερα...

σιο, Κάρολε. Γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶχες πῆ πρὶν; —Δὲν μ' ἀρέσει νὰ μιλῶ γι' αὐτὴν. Καὶ πάλι στὸν τόνο τῆς φωνῆς του ὑπῆρχε κείνο τὸ θλιμμένο παράπονο. —Μά, Κάρολε, σὺ πρῶτος τὴν ἀνέφερες.

Ἐκαμε μιά γρήγορη βίαιη χειρονομία, καὶ πέταξε στὸ πάτωμα τὰ καλλυντικά μου. Ἦταν ἀπίστευτὴ ἢ μεγάλη ταχύτητα τῆς κινήσεως αὐτῆς. Ἐμοιαζε σὰν ἐπίθεση φιλοῦ.

—Εἶπα ὅτι προτιμῶ νὰ μὴν μιλῶ γι' αὐτὴν! γρύλλισε. Ὅσο γι' αὐτὰ τὰ παληοπράγματα, μὲ κάνουν ἀρρωστο. Κι' ἂν θες νὰ μάθης, μοῦ φαίνεται ἀκόμη ὅτι τὰ ντυσίματά σου εἶναι ἡλίθια.

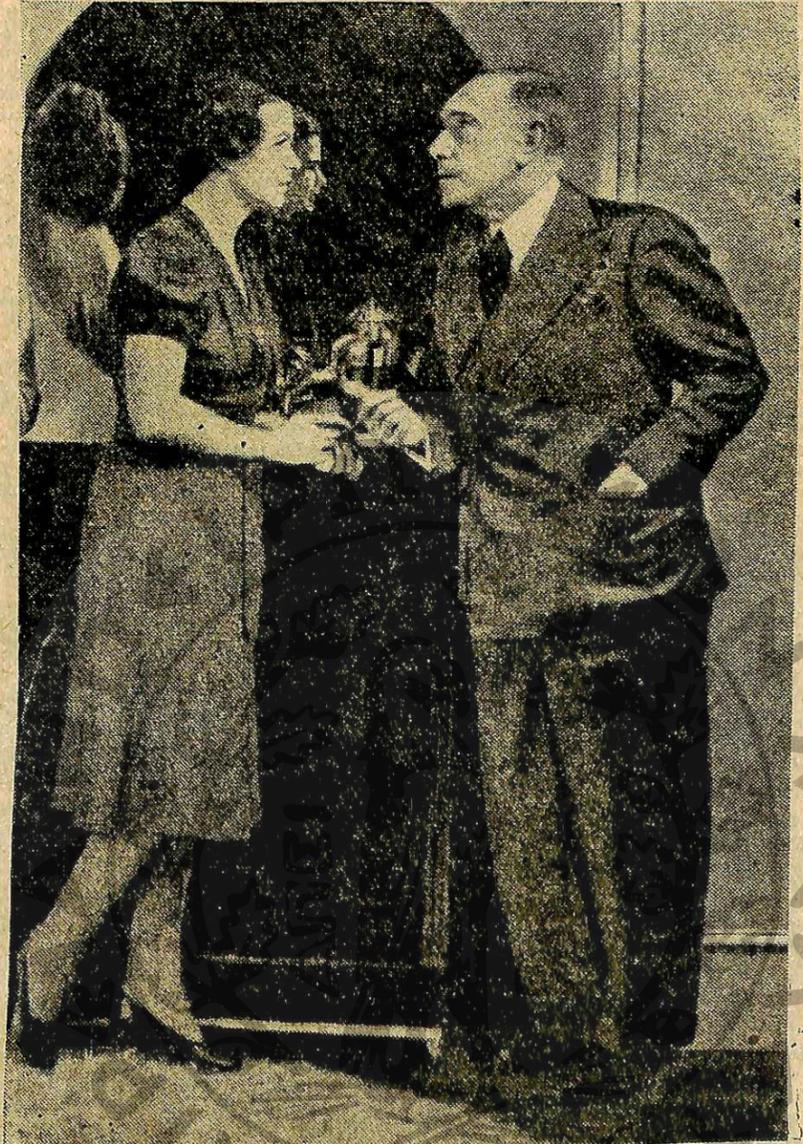
Ἦταν τόσο παιδαριώδης. Τόσο ἡλίθια παιδαριώδης! Τὸν ἀτένισα μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο:

—Εἶσαι τώρα καλύτερα; τὸν ρώτησα σαρκαστικά.

Ἐκαμε μεταβολὴ καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ πῆ λέξη, χωρὶς ἀκόμα νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα πίσω του.

Μάζεψα τὰ σκορπισμένα καλλυντικά μου. Ἐφίλαξα προσεκτικὰ τὸ πρόσωπό μου, ἀλλὰ τὸ χέρι μου ἔτρεμε. Ἦμουν φοβισμένη, περισσότερο φοβισμένη παρὰ ὀργισμένη.

Ἀστραπιαία θυμήθηκα τὰ λόγια τοῦ Ἐβαν Κορμπέρ στὸ γραφεῖο του... Τὰ λόγια ποὺ εἶπε τὴν ἡμέρα τῶν γάμων μου: «Ἐνας διεστραμμένος νεαρὸς ψυχοπαθῆς». Ἐτοὶ τὸν ἀπεκάλεσε ὁ Κορμπέρ. «Θεοτρελλος. Πετᾶ πέτρες». Καὶ θυμήθηκα τὸ λεπτὸ δείκτη τοῦ χεριοῦ τοῦ Κορμπέρ ποὺ χάιδευσ τὴν οὐλὴ στὸ πρόσωπό του. Ζαλιζόμουν κι' αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτὸ μου ἐξηγνημένο.

Κανείς, ψιθύρισε ὁ Κορμπέρ, δὲν μπορεῖ νὰ γνωρίσῃ ποῦ θὰ καταλήξῃ ἕνα κοκκετάρια κι' ἀπὸ ποῦ θὰ πηδήσῃ μιά γάτα. Πραγματικὰ εἶναι ἀλήθεια!..

Παντρεύτηκα έναν τρελλό

Δεν με περίμενε στον προβάλαμο του ξενοδοχείου. Ο υπάλληλος μου είπε ότι ο κ. Βάν Ακεν πήγε περίπατο. Από τα λουμένα από τη βροχή τζάμια του παραθύρου τον είδα πως διάβαινε το δρόμο. Οι μηλιές ανετριζόντο από μια δυνατή χιονοθύελλα, ή όποια τους μαδούσε τα φύλλα και τα λευκά λουλούδια. Ο άνδρας μου είχε πάει περίπατο μ' αυτόν τον καιρό!

Πήγα να δειπνήσω μόνη, αλλά δεν μπορούσα να φάγω τίποτε. Ήπια ένα φλιτζάνι καφέ και προσπαθήσα να σκεφθώ. Ήμεινα έπειτα στο δωμάτιό μου, μέσα στο σκοτάδι, όλο το βράδυ, κυττάζοντας έξω, ώς ότου πέρασε η βροχή, καθάρισε ο ούρανός και φάνηκε η σελήνη πλημμυρίζοντας με το φως της το δωμάτιο. Τότε είδα τον Κάρολο να έρχεται από το πεζοδρόμιο προς το δωμάτιο, παραπατώντας και μουσκεμένους από τη βροχή. Ήταν φανερό πως ήταν μεθυσμένος.

Δεν είχε όμως απλώσει τις αισθήσεις του, και ήταν ντροπιασμένος για την κατάστασή του. Ήλθε και έυθειαν σε μένα, μέσα στο φεγγαρόλουστο δωμάτιο, και με πήρε στα χέρια του.

—Λυπούμαι, Έλένη, είπε. Θα προσπαθήσω να μην ξανασυμπεριφερθώ κατά τον τρόπο αυτό. Δεν μπορώ όμως και να σου το υποσχεθώ οριστικά.

Έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στο στήθος μου και για πρώτη φορά δεν αισθάνθηκα καμιά συγκίνηση. Οι βλεφαρίδες του ήταν ύγρες. Απομακρύνθηκα απ' αυτόν. Προσπάθησα να φανώ ευχάριστη και να τον συγχωρήσω, μα δεν τα κατάφερα.

—Μην είσαι τραγικός, Κάρολε! του είπα ξερά. Αν έχης νευρικές εξάψεις, υποθέτω ότι πρέπει να τις υπολογίσουμε ως ότου συμμορφωθείς.

Πήρε ύφος αίσθησης: «Ως ότου... έγω... πως είπες;»

—Ως ότου συμμορφωθείς, επανέλαβα. Και όσον αφορά μένα, ο μήνας του μέλιτος διακόπτεται: Θα γυρίσω στην πόλη, στη δουλειά μου. Πεταχτηκε πάνω.

—Στόν Κορμπέρ; είπε ηρεμα. Θέλει να πάς πίσω σ' αυτόν;

—Αγαπώ τη δουλειά μου, του είπα, και αφού δόθηκε άφορμή, Κάρολε, γιατί δεν μου είπες ότι τον γνωρίζεις;

Προχώρησε προς το παράθυρο και στάθηκε κατάντικρο στο φεγγάρι, με ζωαμένους τους ώμους λίγο σκυφτός, σαν ένα παιδί που το μάλλωσαν. Δεν άπνητσε.

—Αναψα το φως κι' άρχισα ν' άδειάζω τα συρτάρια:

—Θάχης την καλωσύνη να βγάλης έξω τις βαλίτσες ή να το κάνω γώ;

—Θά το κάμω, είπε χωρίς να γυρίσει, αν θέλης πραγματικά να φύγουμε.

Μιλούσε άφηρημένα σαν να μην τον ένδιέφερε.

Ή μητέρα του! Ουμόταν τη μητέρα του και τον Έβαν Κορμπέρ. Το γνώριζα! Μισούσε ακόμα τον Κορμπέρ, όπως και την εποχή που δέκα χρόνων παιδί του πέταξε το νεαροκέβενιο άμαξάκι του, έπειδή άνηλεόθην την άγάπη του για την μη-

τέρα του. Ήστράφηκα, άφίνοντας το γραφείο με άδικαιολόγητη όργη:

—Κάρολε Βάν. Άκεν, φώναξα. Γιατί με παντρεύτηκες; Μήπως γιατί σου όπενθύμιζα την μητέρα σου; Ή!

Στράφηκε από το παράθυρο. Ή άχρη μορφή του — τόσο γνώριμη και τόσο ξένη — φωτιζόταν από τα σπινθηρίζοντα μάτια του, που είχαν την φλόγα της τρέλλας. Προχώρησε πάνω μου σταθερά, άπειλητικά. Τα χείλη του ήσαν σφιγμένα από όργη. Σήκωσε το χέρι:

—Σου είπα, τόνισε, να μην μιλάς για την μητέρα μου.

—Κατέβασε κάτω το χέρι σου, Κάρολε, διέταξα, άτάραχα — αλλά πώς, ποτέ δεν κατάλαβα. Και άπάντησε καλλίτερα στο ερώτημά μου!

Περίεπεσε σε μια περίεργη άφηρημάδα, ή μορφή του γίνηκε κάτασπρη, σαν να γεννήθηκε στο μυαλό του ένα πελώριο ερώτημα, για το όποιο δεν εύρισκε ούτε ούτως άπάντηση:

—Δεν γνωρίζω, Έλένη, είπε. Γι' αυτό βοήθησέ με — δεν ννωρίζω..

—Όλος μου ό έρωσ κι' ένας καινούργιος όικτος ξυπνήσαν πνίγοντάς με. Ήταν άρρωστος, σκεπτόμουν.

—Αγαπούδες τη μητέρα σου πάρα πολύ, άγάπη μου; Δεν είναι έτσι; τον ρώτησα ευγενικά.

Κατένευσε άργά:

—Όταν την έχασα, την άναζητούσα παντού. Σε κάθε γυναίκα του έβλεπα στο δρόμο. Μα κούνησε το κεφάλι του—δεν βρισκόταν πουθενά. Έμοιαζα σαν ένα παιδάκι χαμένο στο σκοτάδι. Είναι περίεργο, ένας άνδρας να αισθάνεται κατά τέτοιο τρόπο.

—Ένα έλαφρό χρώμα άμχανίας φάνηκε στο κατάχλωμο πρόσωπό του και άπέστρεψα το βλέμμα μου, βαρύνθημα από όικτο.

—Σ' αυτή την κατάσταση βρισκόμουν' όταν σε είδα κείνο το βράδυ στη συναυλία, συνέχισε. Είσαι... είσαι άκρίβως ή ίδια, Έλένη... Νεώτερη, πιο άξιαγάπητη, πιστεύω. Όσοσδήποτε, βρήκα ό,τι ζητούσα. Δεν μπορούσα να ζήσω δίχως έσένα.

—Κάρολε, ψιθύρισα, έννοώ. Μα είναι λίγο παράξενο. Άλήθεια, δεν είναι;

—Παράξενο; Υποθέτω. — Μειδίασε έλαφρά. — Για σένα πάντως είναι. Όχι για μένα. Αυτό που ξέρω είναι πώς σε άγαπώ. Σε χρειάζομαι. Αν σε χάσω, Έλένη... Άλλ' άς μην μιλήσωμε γι' αυτό πιά! — Μ' έσυρε κοντά του, και το στόμα του άναζήτησε επίμονα και με θέρμη το δικό μου:—Μην μιλάς! Άγάπα με! Άκόμα μην σκέπτεσαι.

Προσπάθησα ν' άπάντησω στο φιλί του, μα σαν κάτι ναχε χαθή. Ή μαγεία είχε χαθή. Δεν ήθελα να μ' άγαπά με τέτοιο τρόπο. Ό όικτος άγαπά ήσαν τόσο μεγάλος γι' μου όμως ήσαν τόσο μεγάλος γι' αυτόν, ώστε να μην μπορώ να διασφύγω. Από τη νύκτα όμως αυτή δεν μπορούσα να έλευθερωθώ απ' ένα παραγερό αίσθημα άπιστοσύνης.

Έπεστρέψαμε στην πόλη νωρίς την έπομένη το πρωί. Ό Κάρολος κι' έγω ήμασταν ευδιάθετοι. Δεν συνεζήτησαμε τη μεταβολή των σ-

δίων μας. Παρ' όλ' αυτά, μετά την έπιστροφή μας και έγκαταστασή μας στο θελκτικό μικρό διαμέρισμά μας, μαλλώναμε μία φορά κάθε μέρα κατά μέσον όρον, για τιποτένια ζητήματα. Ήσαν έπιφυλακτικά, ευγενικά μαλλώματα. «Άγάπη μου, δεν θέλω να κουβαλήσω αυτό, αλλά...» ή «άγαπημένε μου, δεν έπρεπε να τολμησής να μου το πής αυτό, αλλά...» Ένας τέτοιος τρόπος του καυγά, αναβάλλει για πολλόν καιρό το σπάσιμο των πιατικών και το έμφαντικό χτύπημα της πόρτας.

Έκλαιγα με φουσκάμενα μάτια κάθε βράδυ, ενθ' ό Κάρολος κοιμόταν ή ήταν έξω σε καμιά από κείνες τις άσκοπες, πολύωρες νυκτερινές περιπλανήσεις του.

Για να το κάμω το χατήρι του, δεν γύρισα στο γραφείο του Έβαν Κορμπέρ. Άκόμα ούτε πληροφόρησα τον Κορμπέρ γι' τον σκοπό μου, ούτε ότι είχα παντρευτή τον Κάρολο. Το έγραφα άπλωσ μία σημείωση και τον παρακαλούσα να ένοιώσει δίχως εξηγήσεις ότι δεν μπορούσα να γυρίσω κοντά του. «Υστερ' απ' αυτό, φοβόμουν μήπως τον συναντήσω στο δρόμο, άλλ' εύτυχώς δεν μου συνέβη τέτοιο πράγμα.

Ό Κάρολος προετοιμάζετο για μία περιόδια συναυλιών κατά το φθινόπωρο. Γυμναζόταν πολύ και ήταν φανερά ευχάριστος, παρά τις φιλονικίες μας, έπειδή βρισκόταν μόνος μαζί μου. Ή έρωτική όμως αυτή απομόνωση με κούραζε και τελικά το άνήγγειλα ότι έσκέφθηκα ότι ήταν καιρός ν' άναγγέλωμε τους γάμους μας στους γνωστούς μας.

Σάστισε κυριολεκτικά, αλλά δεν μου όπενθύμισε ότι στην αρχή έγω και όχι αυτός έπέμεινα να τον κρατήσωμε μυστικό. Κάλεσα όλους τους παλιούς φίλους του Καρόλου και τους δικούς μου, σ' ένα κοκτέιλ-πάρτυ. Στο τέλος κάλεσα και τον Κορμπέρ, χωρίς όμως να το πώ στον Κάρολο. Ήταν μία ζωνηρή διασκέδαση και γρήγορα γίνηκε θορυβώδης. Ό Κάρολος μέυσε. Δεν ήταν διόλου ευχάριστο αυτό, γιατί όταν ό Κάρολος ήταν μεθυσμένος, ήταν έντελώς παιδαριώδης. Θορυβούσε. Δεν φανταζόμουν ότι μπορούσε να είναι τόσο άνόητος.

Ή άμχανία μου ήταν φανερή, άλλ' οι φίλοι του φαινόντουσαν συνθησιμένοι στην συμπεριφορά του. Οι φίλοι μου, σκανδαλισμένοι από την άποκάλυψη ότι παντρεύτηκα «έντελως ένα παιδί», δεν φαινόντουσαν να έκπληττωνται και πολύ.

Ό Έβαν Κορμπέρ ήλθε νωρίς κι' έμεινε ως το άξιοθρήνητο τέλος. Τον άπέφευγα όσο μπορούσα, χωρίς να φαίνομαι άπότομη.

Σε μία στιγμή που ό Κάρολος ήταν άπιστολημένος μ' ένα παγνίδι, βρέθηκα άπομονωμένη σε μία γωνιά με τον Κορμπέρ. Προσπάθησα να προφασισθώ ότι δεν είχα αντίληψη πώς ήσαν κοντά μου. Ή καρδιά μου όμως χτυπούσε δυνατά και διερωτώμην άπειλισμένα γιατί τόσο κάλεσα. Φαίνεται ότι στενοχωριόταν κι' εκείνος από την τροπή που πήρε ή διασκέδαση και έπροχώρησε ν' απομακρυνθή. Τον κύτταξα. Ήταν άχρως και είχε κάτι στην έκφρασή του που μ' έξόργιζε.

—Λέγουν, ψιθύρισε κοντά σ' αυ-

τιά μου, ότι ποτέ κανείς δεν μπορεί να πη που θα καταλήξει ένα κοκτέιλ-πάρτυ και από που θα πηδήσει μία γάτα. Πραγματικά είναι άλήθεια.

Στράφηκα προς αυτόν με παγωμένο το χαμόγελό μου:

—Μην ύποκρίνεσαι, μουπε πικρά. Σε παρακολουθώ όλο το άπόγευμα για να σου πώ τί σκέπτομαι για σένα. Δεν θα μω ξεφύγης και τώρα. Προς Θεού, Έλένη... τί έκανες;

—Τί έκαμα; άπνητσησα. Παντρεύτηκα! Είναι τόσο έκπληκτικό; Ήταν καιρός πιά..

—Έκαμε μία κίνηση άνυπομονησίας:

—Έστω. Άς μην το συζητήσωμε. Μα αυτό το παιδί... πως μπόρεσες να τον παντρευτείς αυτόν, ενθ... ήσουν έρωτευμένη μαζί μου;

—Ή έπιβλητική του φωνή μ' έκανε να ριγίσω.

—Μαζί σας; Άλήθεια;

Προσπάθησα να είρωνευθώ. Μα ήταν ωστόσο άληθινό. Το έμάντευα από την ξηρότητα των χειλιών μου τον ξαφνικό πόνο που διέδραμε όλο μου το είναι. Δεν τολμούσα να τον κύτταξω.

Ό Κάρολος τη στιγμή εκείνη έστεκε πάνω σε μία πολυθρόνα κι' έλάγα έναν από τους λόγους του εκείνους τους όποιους έθεωρούσε έξυπνους, περιστοιχιζόμενος από μία συντροφιά που τον παρακινούσε σ' αυτό. Ήταν προσβλητικός και άνόητος. Δάγκασα τα χείλη μου, άθελα μου.

—Τά έκαμες θάλασσα, είπε ό Έβαν πίσω μου. Δεν θα μω μιλούσε διαφορετικά αν έπρόκειτο για ένα κακοδακτυλογραφικό έγγραφο. Προσπάθησα να σε προειδοποιήσω, ότι ήσουν στην ήλικία που μπορούσες να γελοιοποιηθής, άλλ' άργηόρησα. Έγκατέλειψε αυτό τον άνθρωπο, Έλένη!

—Τρελλαθήκατε; φώναξα.

—Έγω όχι, άπάντησε ξερά ό Κορμπέρ. Αυτός όμως ναί! Κύτταξέ τον!

Ή καρδιά μου σκίρτησε παράξενα, καθώς έφριξα ένα βλέμμα πάνω στον Κάρολο κι' είδα κείνο το ήλιο χαμόγελό του στο ώραίο του πρόσωπο. Τα μάτια του φαίνονταν γυάλινα, άψυχα. Ήσανστράφηκα στον Κορμπέρ, σαν να ζητούσα άφωνα βοήθεια.

—Δεν ξέρω τί έννοείτε, έίπα σκεπτική. Νομίζω όμως ότι με έπεσε έχετε δίκιο. Υπάρχει κάτι το άνώμαλο σ' αυτόν. Τί έπρεπε να κάμω;

—Νά τον απομακρύνης.

—Θέλετε να πητε... να τον στείλω στο άσυλο; Ψιθύρισα σαστισμένη από τη φρίκη. Μα δεν έκαμε τίποτε!

—Όχι ακόμα, είπε ό Κορμπέρ. Ή καλύτερα: Όχι τώρα. Σου είπα για τη μητέρα του;

—Μονάχα ότι την λάτρευε κι' ότι πέθανε και πρόσθεσα παρά τη θέλησή μου: «Και ότι έπρόκειτο να την παντρευθήτε».

—Σου το είπα αυτός; έίπε πικρά ό Κορμπέρ.

—Όχι. Σεις το είπατε, του ύπενθύμισα.

—Θυμούμαι, άπνητσησε γρήγορα. Μα δεν έξερεις τις συνθήκες του θανάτου της, ούτε το γεγονός ότι άπειράθη ν' αυτοκτονήση πάνω στον τάφο της; Φρόντισε να μην το έπαλαλάη και να προσπαθήση να σε πάρη μαζί του!

Παραφέρóμουν από όργη!

—Άν φροντίζετε να με πείσετε ότι ό Κάρολος σκότωσε την μητέρα του..

—Έτσι νομίζω. Μάλλον, είμαι βέβαιος γι' αυτό. Βρέθηκε σκοτωμένη στη σκάλα μ' ένα τραύμα στο κεφάλι. Προσωπικά πιστεύω ότι την γκρέμισε.

Τον άτένισα. Πώς μπορούσε να στέκη εκεί, ήρεμος, μ' αυτοπεποίθηση, κριτής μέσα στο ίδιο σπίτι του Καρόλου, έκφέροντας μία τέτοια κατηγορία;

—Τί φοβερó φέμμαι! φέλλισα. Δεν σάς πιστεύω, κ. Κορμπέρ. Θέλετε να φύγετε;

—Έλένη. Μην είσαι άνόητη! Σε προειδοποίησα γι' αυτόν τον νεαρό μανιακό άκρίβως την ήμερα της δραπέτευσέος σου..

—Σάς παρακαλώ! Μήπως είσθε φύλακός μου; του είπα με όργη.

Όπισθοχώρησε. Το καθαρό λευκό του πρόσωπο κοκκίνισε άπότομα:

—Σου ζητώ συγγνώμη, έίπε. Φυσικά όχι. Μα σ' άγαπώ..

—Είναι γελοίο, άπνητσησα.

—Άλήθεια; Για σένα; Καλά. Πηγαίνω τότε. Σε παρακαλώ όμως να προσέξής! Κι' αν καμιά φορά με χρειασθής, δεν έχεις παρά να με καλέσης.

Με ήπιοτική χάρη ύπεκλήθη μπροστά μου και μω φίλησε το χέρι.

—Μω φαίνεται ότι το ξέρω, άπάντησα άβέβαια.

Μόλις όμως κινήθηκε για ν' απομακρυνθή, ή καρδιά μου σκίρτηκε. Ό Κάρολος έστεκε μπροστά μας έξαιρετικά άπειλητικός και άλλόκοτος. Το πρόσωπό του ήταν άρκετά εύθυμο, αλλά τα μάτια του ήσαν ψυχρά και γυάλιζαν σαν μάτια φιλιού.

—Λοιπόν, κ. καθηγητά, έίπε. Έχω να σε ιδώ από τις καλές εκείνες μέρες στο άσυλο. Ήλα λοιπόν να πιούμε ένα πατηράκι και να λάθης μέρος στο παίγνιδι.

—Όχι, ευχαριστώ, άπάντησε ό Κορμπέρ. Άκρίβως φεύγω. Προσπάθησα να δώσω μία καλή συμβουλή στη γυναίκα σου, Βάν Άκεν, αλλά δεν θέλει ν' άκούση. Είναι πολύ πεισματάρης.

—Άλήθεια, συγκατένευσε έμφαντικά ό Κάρολος. Και τα βλέμματά του ηγαινοερχόταν από τον Κορμπέρ σε μένα, με παράξενη αθάθεια.

...Δεν το προσέχω όμως. Φαντάσου ότι δεν πλένει το πρόσωπό της της νύχτα. Κοιμάται μιογιατισμένη..

—Κάρολε! φώναξα. Κάρολε! —Έχει μανία να νεάζη, συνέχισε ό Κάρολος. Την συμβουλεύω, μα δεν άκούει. Δεν θέλει ν' άφήση την ήλικία της να φαίνεται... — Σταμάτησε και κίνησε το κεφάλι του, σαν να θελε ν' άποφύγη κάποια σκέψη, μορφάζοντας άνόητα και άφηρημένα: — Θά μάς άφήσης, κ. καθηγητά;..

—Ναί, άπνητσησε ό Κορμπέρ, κι' απομακρυνθήκε δίχως άλλη λέξη. Το πρόσωπό του είχε γίνει πελιδνό. Βλέποντάς τον να φεύγη, σκεπτόμουν: «Τάχα νάσαι άλήθεια ότι ένδιαφέρεται για μένα; Γιατί δεν μω το έίπε πριν νάσαι άργά;»

Αισθάνθηκα το χέρι του Καρόλου ύγρο και θερμό στο μπράτσο μου. Με ρώτησε με φωνή έκπληκτικά σταθερή:

—Γιά ποιο πράγμα μιλούσατε; Τί σου έλεγε;

—Άληθινά, Κάρολε, δεν θυμάμαι..

—Ψέμματα, έίπεν ό Κάρολος έντονα, αλλά καθαρά.

Γύρω μας είχε κοπάσει ό θόρυβος που είχε δημιουργήση κάποιο κενό. Οι άνθρωποι είχαν γυρίσει το κεφάλι με άμχανία, και πολλοί έτοιμαζόντουσαν να φύγουν, ως αν ή φευγάλα του Κορμπέρ άποτελούσε το σύνθημα. Ένευσα με το μάτι στον Κάρολο γεμάτη θυμό, μα εκείνος έκαμε πως δεν είδε.

—Ό,τι κι' αν σούπε, λέει ψέμματα! συνέχισε. Όλοκάθερα ψέμματα. Ποτέ δεν το έκαμα αυτό. Μόνο την σκούνησα..

Έθεσε τα χέρια του, στους ώμους μου και με άπώθησε με όρμη. Έπεσα κι' ή πλάτη μου χτύπησε σε μία καρέκλα που άνέτρεψα: «Έτσι!» έίπεν ό Κάρολος, κυττάζοντάς με. Σκούπησε τα χέρια του στα ρούχα του, κι' έτρεξε για να συναντήση την παρέα του. Στη μέση όμως του δωματίου, κλονίστηκε ξαφνικά, κι' έπεσε χάμω άναίσθητος από τη μέθη.

Οι προσκεκλημένοι τον πλησίαζαν και έφευγαν, καληνυκτίζοντας με. Προσπαθούσαν να φανούν εύθυμοι και να μω εύχηθούν. Όλοι οι φίλοι του. Οι φίλοι μου είχαν φύγει από ώρα πολλή.

Έμεινα μόνη στο δωμάτιο, με τον Κάρολο ξαπλωμένο στα πόδια μου.

Δεν κοινοίταν. Άνέπνεε βαθεία και βαρεία. Στάθηκε από πάνω του και κύτταζε το κοκκινισμένο πρόσωπό του. Ήταν τόσο νέος! Ό παικτός όμως κατενίκησε κάθε άλλο αίσθημα όικτού ή στοργής μέσα μου. Όταν μετακινήθηκε στον ύπνο του, έτρεξα στην κρεββατοκάμαρά μου κι' έκλεισα την πόρτα. Άρχισα να μαζεύω τα πράγματά μου, να τα τοποθετώ στη βαλίτσα μου μ' άπειλισμένη σπουδή. Έπρεπε να φύγω πριν ξυπνήση. Φοβόμουν. Και σκεπτόμουν μονάχα αυτό. Έξαφνα, μία φωνή με διέκοψε:

—Τί κάνεις αυτό;

Ήταν ό Κάρολος που έστεκε μπροστά μου.

Προσπάθησα να μην φαίνομαι έννοχος. Γιατί άλλωστε;

—Πήγαίνε στο κρεβάτι, Κάρολε! έίπα ήρεμα όσο μπορούσα. Έγω θα πάω στο ξενοδοχείο να περάσω τη νύχτα και άγριο στο πρόγευμα θάλαθα να κανονίσωμε τα ζητήματα.

—Ποιά ζητήματα;

Στηρήθηκε στον παραστάτη της πόρτας. Τα μάτια του ήσαν ολοκόκκινα, και το κεφάλι του χαμένο μέσα στους ώμους του. Ήταν ηλώτερος μου, κι' όμως τώρα φαίνονταν ότι σήκωνε τα μάτια προς τα πάνω για να με δη.

—Άφησε τη βαλίτσα κάτω, βγάλε τα ρούχα σου και πήγαίνε να κοιμηθής, μω υπέδειξε καθώς προχωρούσε. Δεν θα πάς άπόψε στο Κορμπέρ!

—Στου Κορμπέρ; Τί τον άναμηνύεις στην ύπόθεση αυτή;

—Τον συκοφάντη, γρόλλισε ό Κάρολος. Είναι ένας άθλιος συκοφάντης!

Έστεκα στη μέση του δωματίου με τη βαλίτσα στο χέρι. Δεν τολμούσα να κινηθώ. Ένοιώθα ότι παρά την εξάντλησή του από το κρασί, θα με πρόφαινε πριν φτάσω στην πόρτα. Τότε κατάλαβα τί πραγματικά φοβόμουν. Θά έπέμεινε να με κρατήση κοντά του. Αισθανόμουν τέτοια άπιστοσύνη και άθια, ώστε δεν θα μπορούσα να το ύποφέρω αυτό. Τίποτ ε δεν μπορούσε να με κάνη να

συγκρατήσω τη φρίκη, ή όποια με κατέλαβε στην άπλη σκέψη, ότι ήταν δυνατό να δεχθώ το χαίδεμά του.

Μηχανικά, διευθύνθηκα προς την πόρτα έξαλλη. Με αφάνταστη ευκίνησία πήδησε μπροστά μου και μ' άρπαξε από τη μέση:

—Όχι, είπε. Δεν θα βγής έξω. Θα πάς στο κρεβάτι σου.

Πήρε το καπέλλο μου και το τοποθέτησε στο κομμό με προσοχή, κρατώντας με σταθερά με το άλλο του χέρι. Δεν υπήρχε τίποτε το βίαιο στις κινήσεις του, τίποτε το εξαιρετικό, έκτός από την άκτινοβολία των ματιών του. Μειδίασε αινιγματικά. Κάτι μου έλεγε ότι σ' όλα αυτά υπήρχε κάποιος τραγικός σκοπός.

Είχα δίκιο. Μου τον είπε, καθώς μου αφαιρούσε το λεπτό μου έπαινοφόρι: «Σκέφθηκα, 'Ελένη. Όταν ήμουν ξαπλωμένος στο πάτωμα, σκέφθηκα και απέφασα: Δεν είμαστε εύτυχοι. Ούτε σύ. Ούτε εγώ.

—Τότε, γιατί, ψιθύρισα με παγωμένα χείλη, γιατί δεν μ' αφήνεις;

—Να πάς στο ξενοδοχείο απόψε; —Όχι, αγαπητή μου. Σε χρειάζομαι. Θα φύγω κι' εγώ! Και θέλω να με δής φεύγοντας.

Μειδίασε παράξενα, —Κάρολε!

—Δεν θα μπορέσης να καταλάβής; είπε. Κανείς δεν μπόρεσε. Δεν το καταλαβαίνω ούτε γ'ω ό ίδιος. Κατι όμως μ' εσπρώχνει στο να φύγω.

—Φύσησε σαν νάχει μπροστά του μια φανταστική φλόγα — νά. Έτσι. Είναι τόσο δυνατό αυτό που μόλις κάρθρώνω να το καταστείλω. Κι' απόψε, όταν σε είδα με τον Κορμπέρ...

Η φωνή του ήταν συγκινητική και το άραίο του πρόσωπο πρασίνισε. Συνέχισε όμως με ήρεμια:

—Κάμε όπως θές. Πήγαινε στον Κορμπέρ... Το μόνο πράγμα που... —σταμάτησε και προσέθεσε γρήγορα: — Δεν μπορώ να βρίσκωμαι εδώ και να το δώ να συμβαίνει. Πρέπει να βρίσκωμαι μακριά από το θέαμα αυτό...

Κατάλαβα άρκετά και προσπάθησα να είμαι άβίαστη και φυσική, όπως κι' αυτός:

—Κάρολε, πές μου άκριβώς τί έννοείς μ' αυτό. Τί θέλεις να κάνής;

—Θ' αυτοκτονήσω, είπεν άπλά. Σε λίγο λεπτά. Όχι. Μην προσπαθήσης ν' απομακρυνθής από μένα, 'Ελένη. Σε θέλω εδώ. Δεν μπορώ να το κάμω μόνος μου. Έπεχείρησα πολλές φορές. Δεν τα κατάφερα.

—Και θα σκοτώσης και μένα; κατάρθωσα να ψιθυρίσω.

—Όχι... όχι... έκτός αν το θέλεις. Τό θέλεις;

—Όχι! φώναξα σαν ύστερική. Κάτι μου φαινόταν ότι έσοχιζε τά μέσα μου. Ο Κάρολος ήταν τρελλός, σκέφθηκα ή εγώ; Ήταν τόσο συνειδητός, τόσο σαφής μέσα στο μεθύσι του. Ένθ' εγώ... εγώ ήθελα ν' ανοίξω το στόμα μου και να κοιυάσω:

—Δεν φαντάσθηκα ότι θα το ήθελες, είπε. Όχι. Δεν έχω το δικαίωμα να το κάμω αυτό.

Καθώς μετεκινήθηκα, είδα τί κρατούσε στα χέρια του. Ήταν μια λεπίδα ξυραφιού.

—Τί θα το κάμης αυτό; ψιθύρισα.

—Μ' αυτό θ' αυτοκτονήσω, είπεν άπλά, δοκιμάζοντάς το στον καρπό του χεριού του.

Τόν κύτταξα άπόσβολωμένη, με χαυνωμένο βλέμμα, καθώς έκινετο με κόπο και πόνο. Κλείδωσε την πόρτα της κρεβάτοκάμαρας και κατέβασε τά παραπετάσματα των παραθυριών. Άνοιξε λίγο το παραθυρόφυλλο και πέταξε το κλειδί στην αύλη.

—Υστερα με πλησίασε. Με κύτταξε με πάθος:

—Θέλεις να ξαπλώσης εδώ και να μείνης άκίνητη; μ' έρώτησε ευγενικά. Έγώ θα ξαπλωθώ στο δικό μου το κρεβάτι. Μην επιχειρήσης να με άποτρέψης ή να ζητήσης βοήθεια. Καταλαβαίνεις;

—Ναι.—Τέντωσα τά χέρια μου πάνω του. Κάτι το άπαισιο με έσοχιζε:—Κάρολε... μή... μή!...

Δέν άπάντησε. Τά δόντια μου χτυπούσαν από φόβο. Υστερικοί σπασμοί με κλονίζαν.

Ξάπλωσε στο κρεβάτι του:

—Θέλεις να σέβησης το φως; είπεν ήσυχα.

Η καρδιά μου άνεπήδησε. Το φως! Άν το έσθυνα, θα μπορούσα να φτάσω στο τηλέφωνο. Το έσθυνα, γύρισα και χώθηκα στα μαξιλάρια.

Άκουα το τρίξιμο του κρεβάτιού του. Άφησε ένα μακρυνό φρικιαστικό άναστεναγμό, καθώς τεντωνόταν σ' αυτό.

Άρχισα να προχωρώ στην άκρη του κρεβάτιού μου. Μα το χέρι μου ψάχνοντας στο σκοτάδι, μπερδεύτηκε στο σύρμα της λάμπας, ή όποια άνετράπη.

Πετάχτηκε άμέσως από το κρεβάτι.

Πέρασαν από τότε δυό χρόνια. Ο Κάρολος δεν πέθανε. Αναγκάσθηκα να τον κλείσω σ' ένα άσυλο, γιατί ή άρρώστεια ή όποια έπηκολούθησε την άπόπειρά του, έπεδινωσε την διανοητική του άνωμαλία. Εκεί με θλιμμένο πρόσωπο τραγουδεί όλη μέρα ένα πένθιμο μονότονο τραγούδι. Δεν θυμάται τίποτε. Τόν επισκέπτομαι τακτικά. Πότε-πότε με άναγνωρίζει για μιά στιγμή και τότε δεν μπορεί να μου συγχωρήσει ότι τόν επανέφερα στη ζωή. Κάποια μέρα που είμεθα μόνον, ξαφνικά μ' άνεγνώρισε.

Σήκωσε το χέρι του και με χτύπησε. Καθώς σήκωσα το χέρι για να προστατεύσω το πρόσωπό μου, μ' έπιωσε από τόν καρπό του χεριού και μ' έσυρε κοντά του, λέγοντάς μου: «Νά φύγης άπ' εδώ. Δεν σε θέλω, Βρήκα τη μητέρα μου. Έρχεται κά-θε βράδυ. Δεν σε χρειάζομαι.»

Μ' έσπρωξε άπότομα κατόπι. «Κείνη δεν θα έκανε ό,τι μου κανεις'ίσυ», πρόσθεσε. «Μ' έφυλάκιζες εδώ.»

—Άλλά, Κάρολε, τό έκαμα για να γιατρευθής...

Ζάρωσε κι' άρχισε να γκρινιάζει σαν παιδί. Βυθίστηκε στο λήθαργο της άρρώστειας. Τόν άφησα και συνήνησα τόν Κορμπέρ που με περιμενε έξω από τό άσυλο.

Προχωρούσαμε.

—Δέν μου λές. Ξέρεις ότι ό Κάρολος δεν σε θέλει. Μπορώ να μάθω ως πότε έσύ θα ξεροψήνεσαι στη σχάρα της μετανοίας;

Άνοιξα το στόμα μου για να του πω ότι άκουσα από τό γιατρό ότι ό Κάρολος δεν θα ζούσε πολύ. Δεν τό είπα όμως. Μου φάνηκε άτοπη άσέβεια για τόν Κάρολο. Ο Κάρολος είπεν ότι ή μητέρα του τόν επισκέπτεται κάθε βράδυ. Κάποια νύχτα θα τόν πάρη μαζί της και θα μ' ελευθερώσει από τό παράξενο, τραγικό βάρος της ύποχρεώσεώς μου προς έναν άρρωστο άνθρωπο που στο κάτω-κάτω παντρεύτηκε με τη θέλησή μου.

—Ός τότε ό "Έβαν Κορμπέρ θα περιμένη.

Έγώ περιμένω άκόμη!

θάτι και άναψε τό φως. Ξεφώνησα άδύνατα, τόσο άδύνατα, ώστε μου φάνηκε ή ίδια μου ή φωνή, σαν φωνή έφιάλτου. Τόν άκουσα να λέγη: «'Ελένη, σου είπα να μην επιχειρήσης κάτι τέτοιο...»

Όταν συνήλθα κι' έφερα το χέρι μου στο κεφάλι μου πού χτυπούσα, δεν είχα καμμία συνείδηση του τί συνέβαινε γύρω μου. Όταν κατάφερα να σηκωθώ και κύτταξα τόν Κάρολο, ξεφώνησα πάλι, τόσο φοβισμένα, ώστε έκλεισα το στόμα μου με τό χέρι μου. Τό πρόσωπό του είχε νεκρωθί, αλλά άντελήφθη ότι άνεπνεε ελαφρά. Έτρεξα στο τηλέφωνο:

—Γρήγορα... γιατρό. Δίχως άναβολή, φώναξα. Έπίσης στείλετε άνθρωπο να σπάση την πόρτα. Ο Βάν Άκεν είναι σε κακή κατάσταση.

Γρήγορα. Δόσατέ μου Γουίκερσαμ 5

Ήταν τό σπίτι του Κορμπέρ. Παρεκάλεσα τό Θεό να ναι κεί! Ήταν.

—Έλάτε γρήγορα, μουρμούρισα Πρόκειται για τόν Κάρολο. Και φέρετε την άστυνομία.

Πέρασαν από τότε δυό χρόνια. Ο Κάρολος δεν πέθανε. Αναγκάσθηκα να τον κλείσω σ' ένα άσυλο, γιατί ή άρρώστεια ή όποια έπηκολούθησε την άπόπειρά του, έπεδινωσε την διανοητική του άνωμαλία. Εκεί με θλιμμένο πρόσωπο τραγουδεί όλη μέρα ένα πένθιμο μονότονο τραγούδι. Δεν θυμάται τίποτε. Τόν επισκέπτομαι τακτικά. Πότε-πότε με άναγνωρίζει για μιά στιγμή και τότε δεν μπορεί να μου συγχωρήσει ότι τόν επανέφερα στη ζωή. Κάποια μέρα που είμεθα μόνον, ξαφνικά μ' άνεγνώρισε.

Σήκωσε το χέρι του και με χτύπησε. Καθώς σήκωσα το χέρι για να προστατεύσω το πρόσωπό μου, μ' έπιωσε από τόν καρπό του χεριού και μ' έσυρε κοντά του, λέγοντάς μου: «Νά φύγης άπ' εδώ. Δεν σε θέλω, Βρήκα τη μητέρα μου. Έρχεται κάθε βράδυ. Δεν σε χρειάζομαι.»

Μ' έσπρωξε άπότομα κατόπι. «Κείνη δεν θα έκανε ό,τι μου κανεις'ίσυ», πρόσθεσε. «Μ' έφυλάκιζες εδώ.»

—Άλλά, Κάρολε, τό έκαμα για να γιατρευθής...

Ζάρωσε κι' άρχισε να γκρινιάζει σαν παιδί. Βυθίστηκε στο λήθαργο της άρρώστειας. Τόν άφησα και συνήνησα τόν Κορμπέρ που με περιμενε έξω από τό άσυλο.

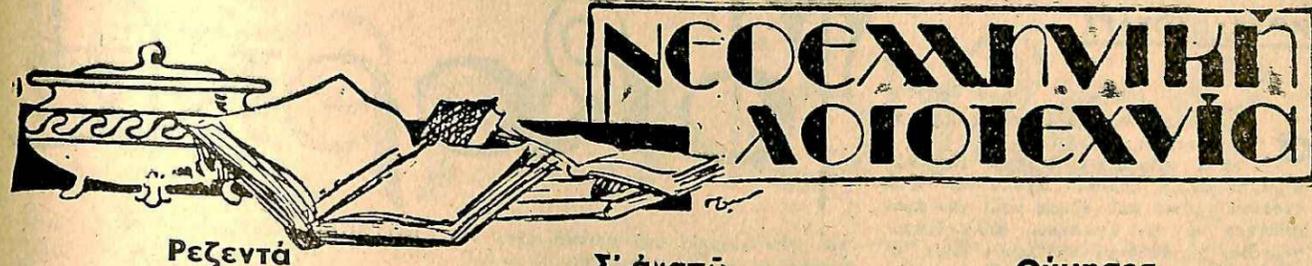
Προχωρούσαμε.

—Δέν μου λές. Ξέρεις ότι ό Κάρολος δεν σε θέλει. Μπορώ να μάθω ως πότε έσύ θα ξεροψήνεσαι στη σχάρα της μετανοίας;

Άνοιξα το στόμα μου για να του πω ότι άκουσα από τό γιατρό ότι ό Κάρολος δεν θα ζούσε πολύ. Δεν τό είπα όμως. Μου φάνηκε άτοπη άσέβεια για τόν Κάρολο. Ο Κάρολος είπεν ότι ή μητέρα του τόν επισκέπτεται κάθε βράδυ. Κάποια νύχτα θα τόν πάρη μαζί της και θα μ' ελευθερώσει από τό παράξενο, τραγικό βάρος της ύποχρεώσεώς μου προς έναν άρρωστο άνθρωπο που στο κάτω-κάτω παντρεύτηκε με τη θέλησή μου.

—Ός τότε ό "Έβαν Κορμπέρ θα περιμένη.

Έγώ περιμένω άκόμη!

Ρεζεντά

Σ' αγαπώ

Θύμησες...

Πρόβαλλε με τά μάγια του ό λουλουδέ- νιος Μάρτης κι' όλόγυρα τό πράσινο ταπέτο του κεντά στο φτωχικό σπιτάκι μας, που σε προσμένει νάρτης και να του φέρης τη χαρά, σαν πρώτα, Ρεζεντά.

Τά χιόνια που σε φόβιζαν στής χειμωνιάς τά βράδια λυώσανε και στον τόπο τους φυτρώσανε κι' οι αυγινές αύρες, δροσιές, τά θελου- δένια χάνια, τά όνειρά μας τά παληά ξυπνούνε στην ψυχή.

Έλα σαν πρώτα στη γλυκειά κι' όλό- θερμη φωνή θά βρής τόν κήπο όλάνθιστο κι' ευωδια- στο τό σπίτι, θά ξαναζήσουμε μαζί τά πρώτα μας φιλά κι' ένα τραγουδι γνώριμο με τόν άποσπε- ρίτη.

Έλα! Σε περιμένουμε όλοι μαζί για νάρτης: οι μυγδαλιές που στόλισαν για σένα τά κλαδιά, τό φτωχικό σπιτάκι μας, ό λουλουδένιος Μάρτης κι' άπ' όλα πιο πολύ ή θαθεία θλιμμένη μου καρδιά...

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Τετράστιχα

(Γραμμένα στη φυλακή)

Και νάταν, λείει, βολικό την ήσυχία του κελιού κι' άνάλαφο περπάτημα της Εύας να ταράξη... Ω! Θάμοιζε με ρόδινη αυγή του μά- γου Άπριλιού που θάρχονταν του σκότους μου τό σκη- νικό ν' αλλάξη...

Της Θάμιδος ό πέλεκυς με χτύπησε πολύ βαριά, και παραδέρνω, ίδιο στοιχειό, σε δαντικό βασίλειο στήν ερημία, τόν μόνο εδίδασα να δώ στερνή φορά τόν ήλιο...

Του Ναζωραίου δε μοιάζω γώ που έσυρε σ' άγκαλωτή μοιραία... Αύτος στο θείο χέρι Του σαν έννοιας τρανό καρφί έρριξε—κόσο τόν φθονώ!—του πόνου την αύλαία...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Σ' αγαπώ! Και τ' άγέρα τό φύσημα τ' άλαφρό τό γλυκό, άς σου φέρη τόν πόνο μου, σαν δροσούλα σαν χάνι, σαν τραγουδι άπόκοσμα νεραϊδών ξωτικό, ένα δειλί όλόγυρο, ένα όλοαστρο βράδυ. Σ' αγαπώ!

Τών πουλιών τό κε λάϊδημα, σ' άνθισμέ- να κλαδιά, —κάποια μέρα π' όλάνθιστη θά ευωδιάξη ή πλάση— άς σου ψάλλη τόν πόθο μου, πόμε μεσα ή καρδιά, άς σου δώση τ' όλόγιομο, της αγάπης τό τάσι...

Σ' αγαπώ! Στ' άργυρό του τό φλοίσβισμα, τό ρυάκι τό πλάνο, τό βουβό μου κλάμμα, πού να πω με τά χείλη μου, με την πέν- να δεν φτάνω, για να χύσω για σένανε στο χαρτί, σ' ένα γράμμα.

ΑΝΘΗΣ ΑΛΛΕΛΑΣ

Ο λευκός σταυρός

Δέν ξέρω πώς έγινε. Πέρασαν χρόνια. Μα ή Α. Μ. ό "Ήλιος έστειλε κάτι διά- πυρες άκτίνες στα πρόσωπά μου και στη Φύση. Έκτυφλωτικές. Ήμουν πολύ παιδί και πίστευα στον ήλιο. Υστερα ή- ταν ξανθά τά μαλλιά σου—πυρρόξανθα χρυσόσταχτα που ριγούσαν κάτω από τό χάνι τών λευκών μου δαχτύλων—σκαρ- πούσαν χρυσούς φωσφορισμούς στα μάτια μου τά μάτια σου— όπως τα μαστιγώναν κάθεται οι ήλιαχτίτες. Ήμουν εξαιρετι- κά—άπελπιστικά—νεος όπως και σύ. Δεν ήξερα από άπαισιοδοξίες.

Όμως ήρθαν μοντά πρώτα, γεμάτα όμίχλη. Σούρουπα πνύματα. Θύελλες χω- ρίς αϊθρία— τρικυμίες δίχως γαλήνη. Ήρθαν οι άνθρωποι—όρδες βαρβάρων, με τά λόγια τους— που ήταν πιχρά με τά έργα τους— που ήταν θάνασσα— με τη στήση τους— που ήταν γυθαία— να εξορίσουν άγρόστια τό φως της άγνότη- τας—να διώξουν την αγάπη από τά μά- τια μας. Ήρθαν άκόμα 20 δισκία Βερονάλ...

Και τότε συνέβη κάτι άπείσιο. Έσθ' πέθανες «για μένα» κι' οι άκτίνες τών ό- ριζόντων στένεψαν άπότομα— στένεψαν άγρια— στένεψαν άσφυκτικά— έγιναν κλειοί σιδερένιοι— να μου περιφίγγουν τό λαμό για να με πνίξουν...

Τότες άλλες γυναίκες θέλησα να πά- ρουν συμβατικά έστω— τη θέση σου. Ήρθαν πολλές, ήταν θερμές, ήταν ώραϊ- ες, ήταν πιο έλκυστικές από σένα—μάε- σύ πρώτη αγάπη παιδική—μεγάλωσες— άκατανίκητα μεγάλωσες— μέσα στο έρε- βικό σκοτάδι του πεσιμισμού μου. Σε έντυσα πορφύρα— σου φόρεσα δια-

Πόσος καιρός πέρασε από τότε; Πέ- ρασαν μέρες, πέρασαν μήνες, πέρασαν χρόνια; Δεν μπορώ να τό πω. Γιατί πάν- τοτε σ' είχα μέσα μου. Πάντοτε, προτού άκόμη σε γνωρίσω— παιδοδουλα τρυφερή, μπουμπουκι τριανταφυλλιάς που περιμέ- νει ν' άνοιξη κάποιο μαγιάτικο πρωί και να μεθύση με τ' άρωμά του όποιον τό πλησιάσει και τ' άγγίξη— πάντοτε σε περιμένα. Περιμένα και πίστευα σε μιά αγάπη μεγάλη, άκατάλυτη, πιστή, αιώ- νια. Ή καρδιά μου ήταν άδεια. Κάτι της έλειπε. Και ήλθεσ' έσύ να μου γεμί- σης αυτό τό κενό.

Ήλιος κάποιο άνοιξιάτικο βράδυ, όταν ό ήλιος πήγαινε να βασιλέψη πίσω από τά ψηλά βουνά. Τότε σε πρωτοείδα. Τό- τε σε πρωτογνώρισα. Ο ήλιος σου χρύ- σωνε τά ξανθά σου τά μαλλιά και τάνκανε να σκορπούν χρυσές άνταύγειες... Μου κό- πηκε ή άνάσα και ή καρδιά μου τρεμού- λιασε στα στήθια μου σα σκλαβωμένο πουλι που στερουργίζει στο κλουβί του ά- διάκοπα ζητώντας τη λευτεριά, τη ζωή, τη χαρά, τόν ήλιο... Και από τότε δεν ζούσαμε παρα σαν σ' όνειρο.

Συναντιόμαστε και τά μάτια μας έλεγαν όσα είχαν να πουν τά χείλη μας. Αύτες τις στιγμές μέναμε έκστατικοί και άρω- νοι και αφήναμε να μιλήσουν οι καρδιές μας. Και όταν σ' έσφιξα τρελλά στην άγ- κλιά μου και τά χείλη μας ένωθήκαν σ' ένα παράφορο, ατέλειωτο φιλί, και παραδοθήκαμε στα χάνια και στα φιλά νομισμας πώς είχαμε άγγίξει τά όρια της εύτυχίας. Πέρασαμε μέρες γλυκειάς ά- γάπης. Είχαμε παραδοθή ξένοιαστοι, χω- ρίς να μας μέλλη για τίποτα, χωρίς κα- νένα φραγμό όταν ξεσπάσε ή υπόρα. Έ- φυγες... Σκληρή μοίρα μας έχώρισε. Και από τότε ό πόνος μου μεγαλώνει και έί- ναι όρες που κλαίω σαν παιδί. Κλαίω πάνω στα έρείπια και στα συντρίμια της πρώτης μου αγάπης που νομίζα—ό τρελ- λός— πως θάναυ μεγάλη, άκατάλυτη, πι- στή, αιώνια...

ΛΑΚΗΣ ΠΟΛΑΚΗΣ

μαντικά στα κρινόδαχτυλα— σου στόλισα τό στήθος μ' άστραφτερά όλόλαμπρα πε- τράδια—σου κάρφωσα ένα μεγάλο φωτο- στέφανο γύρω από τό όμορφο κεφάλι. Και μεγάλωσες— και θέριψες μεγάλη — κατόπι μέσα στην άρωσση ψυχή. Έ- γινες όνειρο, ιδανικό, σκοπέ. Ήρθες συντροφιά σε νύχτες δίχως φως, σε μέ- ρες χωρίς ήλιο—στις πληκτικώτατες ώ- ρες της άνίας μου—στος έξαλλούς μου έρημικούς απολογισμούς με τό μηδέν. Όμως με νύχτα σ' Οκτώβρη κάποιος εφημέριος—κάποιο μακρυνό με κάτι ευχές—σε τύλιξε, με γάμα. Κι' έβλεπες λευκός δέχτηκε τ' όνομά σου... Δεν ξέρω πώς έγινε. Πέρασαν χρόνια. Μα ήταν πολύ δυνατό τό φως του ήλιου. Και μεις —καλή— πολύ παιδιά για να πιστεύου- με τόν ήλιο.

ΣΥΛΒΙΟΣ ΜΙΡΑΝΤΗΣ

ΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΠΗ
Ο ύποψήφιος μνηστήρ: —Μήπως ήθρασε επί τέλους στο γράμμα μου αυτά που δεν μπορώ να πω προφο- ρικά;
Έκείνη.— Πώς όχι; δεκαπέν- τε όρθογωναίικά λάθη!

Σε μιὰ «Πονεμένη μητέρα»

ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ μιᾶς ἀναγνωστρίδας μου:
Ἡ οἰκογένειά μου μὲ πάντρεψε μ' ἕναν ἄνδρα πὸν δὲν ἀγαποῦσα.

Ἐν τῷ μεταξὺ γνώρισα ἕναν οἰκογενειακὸ φίλο τοῦ ἀνδρός μου ὁ ὁποῖος μὲ λυπόταν καὶ κατ' ἐπαλήθευον συμβούλευσε τὸν ἄνδρα μου ν' ἀλλάξῃ τακτική.

Ἐφ' ὅσον καὶ πῆγα στοὺς δικούς μου ἀλλὰ ἡ ὑγεία μου εἶχε κλονισθῆ τόσο πολὺ πὸν προσεβλήθη ὁ ἀριστέρος μου πνεύμων καὶ οἱ γιατροὶ συνέστησαν ἐξοχὴ καὶ ἀνάπαυση.

Στὴν δίκη διαζυγίου πὸν ἐπηκολούθησε ὁ ἄνδρας μου ἐπιωφελήθη τῆς ἀρρώστιας μου καὶ μοῦ ἀπέσπασε τὸ παιδί μου.

Τώρα εἶμαι καλά μὰ ἡ ζωὴ μου εἶναι μαστουρική χωρὶς τὸ παιδάκι μου. Τὸ βλέπω συχνὰ καὶ μὲ ἀγαπᾷ πολὺ γιατί δὲν τὸ ἔχει ἀποξενώσει ἀπὸ μένα ἀλλὰ εἶναι φριχτὸ νὰ εἶναι τὸ παιδί μου στὰ χέρια μιᾶς ξένης γυναίκας.

Ὁ κύριος πὸν σὰς ἀνέφερα παραπάνω ζητεῖ τώρα νὰ παντρευθῶ καὶ ν' ἀρχίσω μιὰ νέα ζωὴ. Ἐγὼ τὸν λατρεύω καὶ δὲν θὰ μπορούσα νὰ παντρευθῶ κανένα ἄλλον ἀπ' αὐτόν. Στὸ διάστημα τῆς ἀρρώστιας μου δὲν ἔπαυσε στιγμή νὰ φροντίζῃ γιὰ μένα. Κι' ὅμως διστάζω νὰ δεχθῶ τὴν ποδοσάχη του ἐξ αἰτίας τοῦ παιδιοῦ μου. Θὰ ἦσουν πρόθυμοι, ἀγαπητὴ μου Δόρα, νὰ θυσιάσω τὴ γυναίκα χάριν τῆς μητέρας ἀλλὰ θὰ ὠφελήσῃ αὐτὴ ἡ θυσία; Εἶμαι 26 χρόνων καὶ τὸ παιδί μου 4. Τί νὰ κάνω;

Ἡ Πονεμένη μητέρα

Μὰ δὲν γεννᾶται κἂν τὸ ἐρώτημα, ἀγαπητὴ μου φίλη. Δὲν βρίσκω ὅτι πρόκειται νὰ βλάψῃτε τὸ παιδί σας ἂν παντρευθῆτε αὐτόν τὸν ἄνθρωπο πὸν στάθηκε τόσο στοργικὸς στὴν ἀρρώστειά σας. Πῶς θὰ εἶναι ἡ ζωὴ αὐτῆ πὸν εἶπε σὰς δείχθηκε σκληρῆ. Καὶ τὸ παιδί σας τὸ ἴδιο (ἂν κατορθώσετε νὰ τὸ πάρετε πάλι, πράγμα πὸν θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐνεργήσετε) γοειάζεται ἕναν προστάτη ὄριμο καὶ λογικὸ.

Μπορεῖτε νὰ δώσετε ἀπὸ τώρα τὴν ὀριστικὴν σας ἀπάντηση, χωρὶς διαταγμούς. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου. Καὶ ἔξερετε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔδωκα μιὰ γνώμη εἰς θάρος ἕνεκα παιδιοῦ ἀφοῦ ἔξω καλὰ δεῖ τίποτα δὲν εἶναι προτιμότερο γιὰ μιὰ Μητέρα

Τὸ ΚΑΡΝΕ

ἀπὸ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της ὅσο ἀκριβὰ κι' ἂν τὴν πληρώσῃ.
Καὶ εὐτυχῶς εἰσεῖς μορεῖτε νὰ ζητήσετε τὸ μερίδιό της εὐτυχίας πὸν σὰς ἀνήκει δικαιωματικὰ χωρὶς νὰ παραβλάπτετε τὰ συμφέροντά τοῦ παιδιοῦ. Σὰς εὐχομαι κάθε χαρὰ, κυρία μου. Τὸ γράμμα σας δείχνει ὅτι τὴν ἀξίζετε μὲ τὸ παραπάνω.

ΔΟΡΑ

— — —

Η ΜΟΔΑ

Στὴν πλάξ

Χίλιες μικρολεπτομέρειες χαριτωμένες καὶ καινούργιες δίνουν κάθε καλοκαίρι μιὰ νέα μοντέρνα νότα στὰ κοστούμια τῆς πλάξ.

Τὰ μαγιὼ τελειοποιούνται ὁλοένα περισσότερο τόσο ἀπὸ ἀπόψεως φόρμας ὅσο καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ὑφάσματος.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τεμπλιάζοντας στὴν ἀμμουδιά, οἱ νέες γυναῖκες τοῦ 1939 θὰ φορέσουν κοντὲς καὶ ἐφαρμοστές κυλοτίτσες, κνίκερς, μονόχρωμα ἢ ριγέ, ἢ ἀπλοῦστατα μιὰ μικροσκοπικὴ φουσιτίτσα ἀν' φόρμῃ ἢ πλίσσέ.

Τὸ ὠραῖο μακρὸ πανταλόνι σὲ ἀβλογη φόρμα μένει πάντοτε μιὰ θαυμασιὰ ἐμφάνιση γιὰ ὅσες γυναῖκες δὲν εἶναι πιά εἰκοσι χρόνων.

Μὲ τὴν σούστα ἢ μὲ τὴν κυλόττα, μὲ τὸ σόρτ ἢ μὲ τὸ πανταλόνι, τὰ σεμιζιέ εἶναι πάντοτε χαριτωμένα. Τὰ μπολερὸ θριαμβεύουν στὴν πλάξ ὅσο καὶ στὴν πόλη σὲ ἀντίθεση χρώματος πρὸς τὸ φωτεινὸ σόντο τοῦ ἀνσάμπλ ἢ σὲ ὕψωμα φανταζι ἐπάνω σὲ μονόχρωμα. Στὸ Παρίσι συμπλοῦνται ἐξαιρετικὰ οἱ χωριάτικες νεομανδικῆς μπλουζές πὸν λανσάρει ὁ Μαρσέλ Ροσά, φουσκωτὲς καὶ σουρωτὲς κάτω ἀπὸ τὸ νεανικὸ ἀμπισμάν τους. Ἐπίσης ἀρέσουν πολὺ οἱ μπλουζές τὲ ἀόρμα «πειρατικῆς» πὸν εἶναι πολὺ γλοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὑψηλὴ τους ζώνη.

Οἱ ζωηρόχρωμες «ρεζίγ» (φιλέδες) ἔχουν μεγάλο σουζὲ κάτω ἀπὸ τὰ πελώρια μπόρ τῶν καπέλων καὶ συγκρατοῦν ὠραία τὰ μαλλιά.

Τὰ βαρεῖα κοσμήματα ἀπὸ νάφρ, τὰ κοχύλια, τὰ φερὰκια κ.λ.π. εἶναι πολὺ στὴ μόδα καὶ προτιμῶνται ἐρίτος περισσότερο ἀπὸ τὰ λουλουδιὰ πὸν συνώδευαν τὰ «παρεὸ». Πάντως καὶ τώρα ἐκδοὴ θὰ ἔχωμε, ἂν μὰς ἀρέσῃ, τὸ λουλουδιὸ μὰς ἀκόμη καὶ τὴν ὠρα πὸν κολυμποῦμε. Ὅχι ὅμως στὴν μουτονοῖα μας ἀλλὰ στὴν μπρετέλλα μας.

Ὁ οἶκος Μπέντλεϋ λανσάρει γλυσίνες, ἀζαλέες, ὀρτανισίες κ.λ.π., οἱ ὁποῖες ὄχι μόνον δὲν καταστρέφονται στὸ νερὸ ἀλλ' ἀπεναντίας παίρνουν μιὰ ἐξαιρετικὴ λάμψη.

Στὸ κεσάλι μας θὰ φορέσωμε τουομπάνια, μαντήλια, καπουδὸν, τερσάντες, πελώριες καπελίτες, καπέλλα-ουπελίτες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφάσμα τοῦ ἀνσάμπλ μας κ.λ.π.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Τὰ παγωτὰ

Εἶναι ἕνα εἶδος τῆς ἐποχῆς ἀπὸ τὰ πὸν ἀπαραίτητα. Τρεῖς κουταλιές παγωτὸ δροσιζοῦν καὶ ἀνακουφίζου ὅσο ἕνα καλὸ δροσερὸ μπάνιο, εἶπε ἕνας περίφημος Γάλλος μάγειρος καὶ δὲν εἶχε ἀδικο. Ἄλλοτε, ἦταν δύσκολο νὰ κάνῃ κανεῖς παγωτὸ σπιτί του, τώρα ὅμως, πὸν ἔχουν διαδοθῆ λίγο πολὺ παντοῦ οἱ εἰδικὲς μηχανές, εἶναι τὸ μόνον εὐκολο.

Σὰς δίνωμε παρακάτω δύο συνταγὲς παγωτῶν ὑποσχόμενοι νὰ συνεχίσωμε ἀν...αὐτὸ σὰς δροσιζῇ!

Παγωτὰ μαρασκηνὸ

Παίρνουμε μιὰ ὀκτὰ γάλα, 50 δράμια κρέμα γάλακτος, 4 ἀσπράδια ἀπὸ ἀυγά, 100 δράμια ζάχαρι καὶ 3 ποτηράκια λιγερ Μαρασκηνό.

Βάζουμε σὲ μιὰ κατσαρόλα τὰ ἀσπράδια, τὴ ζάχαρι καὶ τὸ γάλα. Τὰ ἀνακατώνουμε καλά καὶ βάζουμε τὴν κατσαρόλα στὴ φωτιά ὡς ὅτου πῆξῃ τὸ περιεχόμενον τὸ ὁποῖο διαρκῶς δουλεύουμε μὲ τὸ σύρμα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ βράσῃ διόλου γιατί θὰ κόψῃ. Ὅταν γίνῃ αὐτὸ, τότε κατεβάζουμε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά μόλις δὲ κρούσῃ, προσθέτουμε καὶ τὸ Μαρασκηνό. Τὰ ἀνακατώνουμε ἐλαφρὰ καὶ τὰ βάζουμε στὴ μηχανὴ τοῦ παγωτοῦ.

Ὅταν ἐτοιμασθῇ τὸ παγωτὸ μπορούμε νὰ τὸ φορμάρουμε σὲ εἰδικὴ γιὰ τὰ παγωτὰ φόρμα τὴν ὁποῖα χάνουμε μέσα σὲ πάγο. Μόλις δοῦμε ὅτι ἐπιτῆ καλά, ἐσορμάρουμε τὸ παγωτὸ (βουτᾶμε γιὰ λίγα λεπτὰ τὴν φόρμα σὲ χλιαρὸ νερὸ) καὶ τὸ σερβίρουμε μέσα σὲ πιάτο στὸ ὁποῖο στρώνουμε ἕνα πετσέτακι.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ἡ ὑπερτρίχωση τῶν γυναικῶν

4ον

Σήμερα θὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν ὑπερτρίχωση τῶν διαφόρων μελῶν τοῦ σώματος.

Ἡ ὑπερτρίχωση στὶς γυναῖκες—καθὼς εἶπαμε στὸ πρῶτό μας σχετικὸ ἄρθρον—οὐχὶ σπανίως γενικεύεται, συνεπεία τῆς διαταραχῆς ὠριμαίνων ἀδένων τῆς ἔσω ἐκκρίσεως ἢ κατόπιν χρήσεως διαφόρων ἀποψιλωτικῶν ἀλοιφῶν—καὶ εἰς ἄλλο τὸ σῶμα. Συνηθέστερον ὅμως στὴν κοιλία μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, στοὺς μηρούς, στὶς κνήμες, στὰ χέρια, στὸ μεταξὺ τῶν δύο μαστῶν διάστημα καθὼς καὶ στὶς θηλές τῶν μαστῶν.

Σήμερα, ὅποτε ἡ μόδα ἐπιβάλλει τὴ γύνια, τὸ ἐκκάλτσωμα καὶ τὰ ὡς φύλλα σὺκῆς μαγιὼ στὶς διαφόρες πλάξ, ἢ

τῆς ΠΥΝΑΪΚΑΣ

ὑπερτρίχωσης τοῦ σώματος εἶναι πολὺ δυσάρεστη γιὰ τίς γυναῖκες. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλες φροντίζου μὲ κάθε τρόπο ν' ἀπαλλαγῶν ἀπ' αὐτὲς ἔστω καὶ προσωρινῶς καὶ ἔτσι οἱ ἴδιες γίνονται ἢ αἰτία τῆς μετέπειτα ἀφθονοῦ ὑπερτρίχωσης τῶν. Δυστυχῶς δὲ ἐξ ἀγνοίας χρησιμοποιοῦνται πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν οἱ πλείον ἐπικίνδυνοι τρόποι πρὸς ἀνάπτυξιν, πύκνωσιν καὶ σκληρύνσιν, ἐνῶ ἀπ' ἑτέρου

προκαλοῦνται διάφορες μολύνσεις καὶ σοβαρὲς δερματοπάθειες, ὡς δερμίτιδες, ἐκζέματα κ.τ.λ.
Θὰ σὰς γράψω λοιπὸν, σήμερα γιὰ τὸν μοναδικὸν τρόπο πὸν ὑπάρχει γιὰ τὴν ὀριστικὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν ὑπερτρίχωση τῶν διαφόρων μελῶν τοῦ σώματος καθὼς τῶν βραχιόνων, κνημῶν, στήθους. Θὰ σὰς δώσω ἀκόμη συνταγὲς ἀποψιλωτικῶν, ἀπὸ τὰ ὀλιγώτερον ἀκίνδυνα μὲ

τὰ ὁποῖα ἀφαιροῦνται προσωρινῶς οἱ τρίχες τοῦ σώματος χωρὶς νὰ προκαλῆται ἐρεθισμὸς καὶ πύθραδύνεται ἢ ἐπανεμφάνισις τῶν.

Πάντως συμβουλεύω ὅλες τίς κυρίες καὶ τὰ κορίτσια, ν' ἀποφεύγουν κατ' ἀρχὴν ν' ἀφαιροῦν τὰ ἐλαφρὰ χνούδια τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδιῶν, γιατί πολλές φορές σὲ μιὰ ὠριμαμένη μεταβολὴ τοῦ οργανισμοῦ, τὸ χνούδι ἢ τὸ ἐλαφρὸ τρίχωμα τοῦ σώματος ἀρχίζει μόνον του νὰ λεπτύνεται, νὰ τρίβεται καὶ νὰ ἐξαφανίζεται ὀλίγον.

Στὶς ἐξαιρετικὰς μόνον περιπτώσεις ἀφθονοῦ ὑπερτρίχωσης τοῦ σώματος νὰ χρησιμοποιοῦνται τὰ ἀποψιλωτικὰ ὀλιγώτερο βλαβερὰ, δοκιμασμένα καὶ ὅσο τὸ δυνατόν κατ' ἀραιότερα διαστήματα.

Σὰς γράφω παρακάτω μιὰ συνταγὴ ἀποψιλωτικῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιφέρει, χρησιμοποιούμενον κατὰ τὴν ὀδηγίαν καμμιά ἐρεθιστικὴ ἐπίδραση ἐπὶ τοῦ δέρματος. Εἶναι ἡ πούδρα τοῦ Ντουβρινγκ. Πολλὲς τὴν χρησιμοποιοῦν καὶ γιὰ τὴν ἀποψίλωση τοῦ προσώπου, ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀποκλείω ἀπολύτως γι' αὐτὸ.

Μιὰ χαριτωμένη ποδιά μὲ μεγάλες τσέπες ἀπὸ «λιναμίλ» λευκὸ, ἐπάνω σὲ ἕνα μαῦρο μαγιὼ.
Ἐνα ὠραϊώτατο ἀνσάμπλ τοῦ οἴκου Κόστιο ντέ Βάρ: Ἡ βέστα εἶναι ἀπὸ ζερσέ μεταξωτὸ μαῦρο καὶ πανταλόνι ἀπὸ τρικὸ γκρέ.

— — —

Προσθέσατε λίγο ζεστὸ νερὸ εἰς τὴν σκόνην αὐτὴν καὶ δουλέψτε τὴν μέχρι ὅτου γίνῃ σὰν ἀλοιφή. Τότε ἀλείψτε τὸ πρὸς ἀποψίλωση μέρος εἰς ἐλαφρὸ στρώμα καὶ μετὰ 5 λεπτὰ ἀρχίσετε νὰ δοκιμάζετε μὲ τὸ νύχι σας ἂν σκουπίζοντας τὴν ἀλοιφή, ἀφαιροῦνται μετ' αὐτῆς καὶ οἱ τρίχες. Ἄν ὄχι τὴν ἀφήνετε μετὰ 8 λεπτὰ. Τότε ξεπλένετε μὲ ἄφθονῶτα σκέτο χλιαρὸ νερὸ. Ὅσο πὸν πολὺ νερὸ τόσο πὸν καλά. Οὐδὲ ποτε μετὰ τὴν γοῆσιν τῆς ἀλοιφῆς νὰ χρησιμοποιήσετε σαποῦνι, ἀνίπνευμα ἢ κολώνια. Θὰ τὴν ξεκαθαρίζετε μόνον μὲ σκέτο ἄφθονο νερὸ. Κατόπιν δὲ νὰ πουδρώσετε τὸ ἀποψιλῶθέν μέρος μ' ἄφθονο τάλκη. Μετὰ δύο ἡμέρας μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε καὶ σαποῦνι. Ἄλλη σκόνη πλέον ἰσχυρὰ, χρησιμοποιούμενη κατὰ τὸν ὅμοιον ἐπακριβῶς τρόπο εἶναι ἡ ἑξῆς:

Table with 2 columns: Ingredient name and quantity. Includes Pilsulfite de chaux (12 gr), Glycerole d'amidon (6 gr), Amidon (9 gr).

— — —

Τὰ ἀποψιλωτικὰ ὅμως ἐν γένει, ὡς καὶ τὰ πλέον ἀκίνδυνα, δὲν ποτε νὰ χρησιμοποιοῦνται καθημερινῶς ἢ πολὺ συχνὰ γιατί καὶ αὐτὰ ἐρεθίζουν. Ἐξ ἄλλου—καθὼς εἶπαμε—δὲν καταστρέφου ἐπὶ εἰς τῶν τριχῶν, τουαντίον δὲ μάλιστα ἐνισχύου τὴν τάση των καὶ ἐναυθύνου σὲ λίγες ἡμέρες πικνότερες καὶ σκληρότερες. Ἡ ὀριστικὴ ἱατρικὴ θεραπεία τῆς ὑπερτρίχωσης ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς ἡλεκτρολύσεως ἢ διὰ βραχέων κυμάτων, ὡς λεπτομερῶς θὰ περιγράψωμεν εἰς τὸ προσεχὲς ἄρθρον.

Δερματολόγος Ἴατρος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ Σόλωνος 40.

Μετάξι μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τή μιὰ μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε τὸ ὄνομά σας και τή διεύθυνσή σας.

Γ. Όταν αναφέρεσθε σὲ παλαιότερες ἀπαντήσεις νὰ σημειώνετε πάντοτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου γιὰ τὸ ὅποιο μᾶς γράφετε.

Δ. Νὰ μὴν στέλντε ποτὲ περισσότερα ἀπὸ ἓνα πεζὸ ἢ δύο ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα δεξιούμε νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους ὅτι θὰ διαβάζονται στὴν τύχη ἓνα πεζὸ ἢ δύο ποιήματα και τὰ ἄλλα θὰ σχίζονται.

Ε. Νὰ μὴν στέλντε ποτὲ νέα συνεργασία σας ἂν δὲν λάβετε ἀπάντηση σ' ἐκείνη πού ἔχετε στείλει, γιατί δὲν θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψει. Νὰ σημειώνετε σὲ κάθε καινούργια ἀποστολή πότε ἐλάβατε ἀπάντηση στὴν προηγούμενη.

Στὴ μ. Ὡς γνωστὸν ἡ «Ἑβδομάς» κρίνει τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν της και δημοσιεύει τὰ ἐγκρινόμενα χωρὶς καμμιὰ χρηματικὴ ἀμοιβή.

Ἄντωνν Παπαναστασίου. Σπρωτὸ τὸ γράψιμο τοῦ πεζοῦ σας ἀλλὰ τὸ θέμα πὸν διαλέξατε ἔχει γραφῆ στὴ σελίδα μας ἓνα ἐκατομμύριο φορές. Βρῆτε κάτι πῶ πρωτότυπο.

Βασίλειον Σταϊκούραν. Τὸ σταλόν, γραμμένο μᾶλλον σὲ στύλ χρονολογικό, ἀκατάλληλο γιὰ φιλολογικὴ σελίδα. Μὴ γράφετε και ἀπὸ τίς δύο πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ.

Χ. Χατζηγεωργίου. Πολὺ ἐξεζητημένα πράγματα. Ἀ.χ. τὸ δεῦτερο τετράστιχο και ἀδούλευτο εἶναι και πολὺ ἀσχημα χτυποῦν στὸ αὐτί οἱ ἐκφράσεις του. Τὸ ἴδιο και τὰ τελευταία. Σχετικὰ καλύτερο τὸ πρῶτο τετράστιχο.

Σπύρον Πανταζῆν. Πρωτόλεια ἐντελῶς τὰ ποιήματά σας. Ἐκτὸς ἀπὸ δύο-τρεῖς στίχους οἱ ἄλλοι εἶναι ἀπλοῖχοι και ὄχι τεχνικοί. Διαβάσατε ποιησῆ. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Νικόλαον Τρελόν. Καὶ αὐτὸ δυστυχῶς δὲν εἶνε δημοσιεύσιμο. Καὶ τὸ θέμα του κοινότατο και τὸ γράψιμό του ὄχι σπρωτό. Πρέπει νὰ σχίσετε πολλὰ πεζὰ προτοῦ γράψετε κάτι πὸν θὰ μπορῆ νὰ δημοσιευθῆ.

Ἄντωνν

Διακομανώλην. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ πεζὸ σας. Πολὺ σχοινοτενεῖς οἱ φράσεις του και ἀρκετὰ φλύαρο. Νὰ δουλεύετε περισσότερο τὸ γράψιμό σας γιατί δὲν εἶναι ἀκόμη σπρωτό. Στείλτε μας κάτι συντομώτερο και προσεκτικώτερα γραμμένο. Ἐπίσης μὴ γράφετε ἀπὸ τίς δύο πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ.

Ἄθανάσιον. Δαμασκηόν. Συμπαθητικὰ τὰ τραγούδια σας. Θὰ ἤθελαν ὅμως ἀκόμη δουλέμα γιὰ νὰ γίνουν δημοσιεύσιμα. Τὸ τελευταῖο ἐξάστιχο τοῦ «Θρήνου» κρύβει πράγματι μιὰ ἀληθινὴ συγκίνηση, πρέπει ὅμως νὰ φροντίζετε ν' ἀποφεύγετε τίς ἐπαναλήψεις τῶν ἴδιων λέξεων στὰ νηὰ λουλούδια, τὴν νέαν ἀνοιξη, οἱ νηὲς καρδοῦλες, κλπ πὸν κουράζουν.

Ω. Α. Συμφωνοῦμε πράγματι μὲ τὴ γνώμη σας ὅτι τὸ ποιήμα σας εἶναι ἀσαφελιστικόν. Καὶ τὸ στείλαμε.. ἀεροπορικῶς στὸν κάλαθο, ὅπως μαντεύσατε!

Δάμπην Ἄνατολίτην. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δημοσιεύσιμον τὸ ἔμμετρον ρεπορτάζ σας. Πρωτόλειο και ἀπλοῖχο. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Σπυρίδωνα Κεφαλᾶν. Τὸ θέμα τοῦ πεζοῦ σας κοινὸ και τὸ γράψιμό του καθόλου σπρωτό. Πότε μεταχειρίζεσθε τὴν δημοτικὴν και πότε ὀρισμένες σχολαστικὲς φράσεις ἀπὸ τὴν καθαρῶστα. Δουλεύετε περισσότερο αὐτὰ πὸν γράφετε.

Κ. Α. Π. Τρίκαλα, Θεσσαλίαι. Ἐγκρίνεται και θὰ δημοσιευθῆ ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του.

Θεόδωρον Σχοῦρτην. Ἐχει μερικὲς φράσεις καλὲς μὰ στὸ σύνολο πολὺ προχειρογραμμένο και βιαστικόν. Λέτε ὅτι ἄλλαξε χωρὶς νὰ καθορίζετε σὲ τί συνίσταται αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ.

Τ. Α. Α. Γραμμένο σὲ πολὺ στομαθῶδες και ἀποφθεγματικὸ ὕφος, ἀκατάλληλο γιὰ λογοτεχνικὴ σελίδα. Νομίζουμε ἀκόμη ὅτι θὰ πρεπε νὰ συμπληρώσετε λίγο τὴ μόρφωσή σας, γιατί τὸ πεζὸ σας εἶνε

«Ἑβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Ἄγ. Ἀναργύρων 33 Τηλ. 28517

Ἀρχισυντάκτης και ὑπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΛΑΣ Νικαίαις 17.

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίαι ἐσωτερικοῦ δρ. 250

Ἐξάμηνος 125

Ἐτησίαι ἐξωτερικοῦ Λίραι 1.10

Ἀμερικῆς Δολλάρια 6

Γιμη Φύλλου Δραχμαὶ 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ.

Διαδόχου Παύλου 10.

γεμάτο ὀρθογραφικὰ και γραμματικὰ λάθη.

Περικλῆν Σπαθέραν. Ἐχει ὀρισμένα σημεία καλὰ μὰ στὸ σύνολο εἶναι ἐξεζητημένο και ἀδούλευτο. Μὴ διάζεστε. Δὲν πειράζει ἂν σχίσετε και μερικὰ. Εὐχόμεσθε νὰ γίνετε γρήγορα καλὰ.

Κ. Α. Δημητριάδη. Τὸ γράψιμό σας ἀρκετὰ σπρωτό, τὸ θέμα ὅμως πὸν διαλέξατε κοινὸ και λίγο κουραστικὸ μὲ τίς συχνὲς ἐπαναλήψεις τῶν ἴδιων ἐκφράσεων. Στείλτε μας τίποτα ἄλλο δικὸ σας.

Γεώργιον Καλαρῆν. Δυστυχῶς και τὸ σημερινὸ σας ποιήμα εἶναι ἄτεχνο και ὕστερῆ πολὺ τόσο στὸ μέτρο ὅσο και στὴ ρίμα. Μιὰ πὸν στὸ λογικώτατο γράμμα σας δείχνετε ὅτι δὲν σας πειράζει ἡ ἀλήθεια, προτιμοῦμε νὰ σας τὸ ποῦμε ἐντελῶς ἀπερίφραστα: Καλύτερα νὰ διαβάσετε ποιήματα παρὰ νὰ γράφετε.

Ἄρκει μιὰ ματιά

εἰς τὸν πίνακα τοῦ Scherk γιὰ νὰ βρῆτε τὸ σωστὸ συμπλήρωμα τῆς ὀμορφιάς σας: τὴν πούδρα και τὸ ρουζ πὸν σας ἠγαίνει. Ἐὰν εἰσθε ξανθὴ, μελαχροινὴ ἢ καστανῆ: Ἡ αἰθέρια πούδρα Mystikum και τὸ κομπάκι Mystikum, πὸν συνδυάζονται μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου, τὰ μαλλιά και τὰ μάτια σας, θὰ δημιουργήσουν μαζί μὲ τὴν ὑποκειμενικὴν σας τύπον μιὰ ὀμορφία ἄρμονικὴ και γοητευτικὴ. Ὁ πίναξ τοῦ Σέρκ εὐρίσκειται εἰς ὅλα τὰ καταστήματα. Πούδρα Μύστικουμ σὲ κουτιά ἰσὺ δραχμῶν 80.- και 50.- Κομπάκι Μύστικουμ τῶν δραχμῶν 40.-

Mystikum
πούδρα

SCHERK

Κρασίδων ΝΙΣΣΕΛΛΑΝΙΑ δημοσιότητα τοῦ ὀνόματός, ἡμερομηνία τῆς κατασκευῆς, ἡμερομηνία τῆς κατασκευῆς, ἡμερομηνία τῆς κατασκευῆς.

terza	rosa	rosa	rosa
natural II	rosa	rosa	rosa
rosa III	rosa	rosa	rosa
natural I	rosa	rosa	rosa
rosa I	rosa	rosa	rosa

Ἡ ΕΤΑΜ

συμμετέχει εἰς τὸ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΤΗΣ ΦΘΗΝΕΙΑΣ, και ἡ συμμετοχὴ τῆς βασίζεται ἐπὶ τῆς εἰλικρινεστέρως ἀποδόσεως τοῦ σκοποῦ μὲ Ἐκπτώσεις και σύστημα ὀμοιον μὲ τὸ γνωστὸν ἐτήσιον τῆς ξεπούλημα.

Εταμ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΞ

Αι άπαντήσεις του δερ- ματολόγου Ιατρού μας

Λέυκην Μαργαρίταν. Έσπε-
ρικές παθήσεις όπως η έντονη ανεπά-
κειά σας και η αναιμία-ακατάλληλος ή
ανεπαρκής τροφή, συστημα τα όποιον
δυστυχώς κακώς και σεις εφαρμόζετε για
την θεραπεία του ελαττωματός σας, αυ-
πνίες, λύπη, υπερκόπωση κ.τ.λ. όλα αυ-
τά συντελούν στην εμφάνιση ολόγυρα
των ματιών ενός κύκλου μαύρου, που δι-
νει πολλές φορές μια θλιβερή όψη στο
πρόσωπο. Αυτό δεν θεραπεύεται με γυ-
μναστική και με τρομερή δίαιτα, ούτε με
πλαστική εγχείρηση. Έκτός αν κάτω
από το βλέφαρο σχηματίζονται σακκού-
λες. Να τρώτε καλά εφόσον είσθε αναι-
μική και να τακτοποιήσετε την περιόδ-
ο σας. Αργίστε προς τούτο να παίρνετε έ-
να χάπι το πρωί κι' άλλο ένα το βράδυ
από tabi. Progynon Κατά τας ημέ-
ρας της περιόδου να τα σταματάτε. Αν
έλθη κανονικά ή δεύτερα περίοδος να έ-
ξακολουθήσετε επί τρείς μήνες να τα
παίρνετε 15 μέρες από της ημερομηνίας
που θα περιμένετε κάθε νέα περίοδο.

Άλλως αν δεν τα-
κτοποιήθηκε η έ-
ξακολουθήστε να τα
παίρνετε ολόκληρο
τον μήνα. Τοπικώς
να κάνετε κάθε βρά-
δυ ζεστές κομπρέσες
με μαλακόπορο ή με
την κάτωθι σύνθεση:

Eau distillée 250 gr.
Sommites de
tomarin 40 »

Μετά δεκαπενθή-
μερο χρήσιν της άνω
λοσιόν να πλένετε με
θαμβάκι εξωτερικώς
τά μάτια δύο φορές
την ημέρα με την
κάτωθι διάλυση:

Eau de roses 15gr.
Eau de vie 15 »

Τα ρακα νόβα.
Φαίνεται ότι δεν με
παρακολουθήτε τακτι-
κά. Άλλως θα ξέρατε
επι προτίστως έπρεπε
να μου γράψετε την
ποιότητα της επιδερ-
μίδος σας. Δηλ. αν
είναι ξηρά, λιπαρά ή
μέτρια. Πάντως ξε-
ναγράψτε μου όλα λε-
πτομερώς για να σας
άπαντήσω άμείωως.
Μέχρις ότου λάβετε
την άπάντησή να κά-
νετε τρίς εβδομά-
δος από ένα ατυόλου-
τρο με τίλιο όπως συ-
χνά θάχετε διαβεί
στην παρούσα στήλη.
Και δύο φορές την έ-
βδομάδα ν' αλείψαθε
με άσπράδι αυγού.

Δεν υψόβχεται
θαύματα.

άλλα σας δίδει την βεβαι-
τητα ότι η ώμορφία σας άπ-
θωσε όλην της την νοητεία

Θεοφράστου. Από της πούδρας
θα χρησιμοποιήτε την λοσιόν που μου
γράψατε. Σεις για ξεμακιγάρματα
χρησιμοποιήτε την εξής λοσιόν:

Glycerine 40 gr
Eau de roses 20 »
Eau de laurier cerise q. s. pour 105

Θά εξακολουθήσετε το άσπράδι του
αυγού δύο φορές την εβδομάδα. Επίσης
να κάνετε τρεις φορές την εβδομάδα α-
τυόλουτρο με τίλιο. Δηλ. θά βράζετε σε
μια κατσαρόλινα 5 ποτήρια νερό. Άνω
δὲ κολλήσουν καλά τότε ρίχνετε 2 κου-
ταλιές της σούπας τίλιο και αφού ανα-
κατέψετε λίγες φορές το κατεβάζετε άπ-
την φωτιά και βάζετε το πρόσωπό σας
επί 10 λεπτά επάνω στους ύδατους. Κα-
τόπιν σκουπίθετε ελαφρά και περνάτε το
πρόσωπό σας με την λοσιόν που χρησι-
μοποιείτε από της πούδρας Σας εύχαρι-
στό για τὰ καλά σας λόγια.

Δ. Θεσσαλονίκη. Άγαπητέ
μου έπρεπε να μου γράψετε και τις συν-
ταγές που σας είχα τότε γράψει για να
μπορώ αναλόγως να σας καθορίσω ότι ά-
κόμα πρέπει. Όστε λάβετε την καλω-

σύνη να μου ξαναγράψετε κι' εγώ θλωσ έ-
ξαιρετικώς θα σας άπαντήσω άμέσως.
Επίσης να μου γράψετε αν η κορία σας
κάθε καλοκαίρι παρουσιάζει αυτό το
σκούρο χρώμα στο πρόσωπό της ή σε δι-
άφορα μέρη του προσώπου της. Επίσης
αν λιγδιάζη το πρόσωπό της ή είναι ξε-
ρό. Μέχρις ότου λάβετε την νέα άπάν-
τησή μου να κρατά την εξής τακτική. Το
πρωί προτού πλυθή, όπως συνήθως με
νερό, ν' αλείψη το πρόσωπό της με λίγο
γάλα ναπό ει δυνατόν άδουστο. Μετά μία
ώρα να πλύνετε μ' άφθονο κρύο σκέτο
νερό και μ' ένα θαμβάκι θρυγμένο στην
κάτωθι σύνθεση να περνά καλά το πρό-
σωπό της.

Teint. de benjoïn 15 gr.
Eau de fleurs 90 »

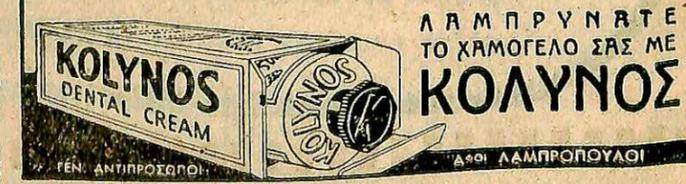
Μ. Γ. και Π. Γ. Χαλκιδική. Βλέ-
πετε ότι κυνηγώτα πάντα το καλύτερο
όλες οι γυναίκες γίνεσθε μόνες σας αι-
τίες της ασήμιας σας. Λοιπόν, να κά-
νετε κι' οι δύο σας τρίς της εβδομάδος
ατυόλουτρο με γάλα ναπό μέσα στο ό-
ποιο να όίγνετε 2 κουταλιές της σούπας
όξυζενέ. Μέσα στην κατσαρόλα να ναί

ΔΡΟΣΕΡΗ ΟΠΩΣ ΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτήν την έντύπωσιν θα δώσε-
τε εάν μεταχειρίζεσθε ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ. Πιστοποιήσατε την νέαν
λάμπιν που θα δώση στους
όδοντας σας, και την νοητεία
που θα προσθέση στο χαυ-
γέλο σας.
Άκολουθήσατε και έσεις το
παράδειγμα των χιλιάδων άν-
θρώπων και των Στόρ της Αμε-

ρικής, και άρχισατε από σήμε-
ρον, την χρήσιν της ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ, καθημερινώς.
Θά πεισθήτε τότε δια τὰ
θαυμαστά άποτελέσματα που
κατέχει αυτή η νέα επιστημο-
νική οδοντόκρεμα, δια να λαμ-
πρύνη, και να δροσίξη, τούς
όδοντας

τουλάχιστον 3 ποτήρια γάλα. Άμα κο-
χλάση τότε το κατεβάζετε από την φω-
τιά και αφήνετε το πρόσωπό σας στους ύ-
δατους επί 10 λεπτά. Το πρόσωπο άπ-
την κατσαρόλα ν' απέχη 2 πιαμέες. Κα-
τόπιν αφού σκουπισθήτε ν' αλείψαθε έ-
λαφρά με την εξής αλοιφή:

Eau oxygenée 30 gr.
Χυμό λεμονίου 20 »
Lanoline anhydre 71 »
Teinture de benjoïn 15 »
Huile d'amandes douces 60 »
Cire blanche 20 »
Acide salicylique 0,8 »
Essence Neroli q. s.

Πρωί και βράδυ, ως και από της πού-
δρας να χρησιμοποιήτε την εξής λοσιόν:

Eau de roses 50 gr.
Eau de fleurs d'oranges 50 »
Borax 10 »

Μετά δίμηνο ξαναγράψτε μου.
Μίαν «Εβδομαδαίαν» Λαμρίαν.
Μου ζητάτε ακαθόριστα πράγματα. Η
τιμή της άποτριχώσεως ποικίλει αναλό-
γως της εκτάσεως της επί του προσώ-
που και της πυκνότητος. Άλλως, αν έ-

"ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ."

Ότε μία ρυτίδα, οτε μία γρα-
μή σε ηλικία 65 χρόνων. Μία έ-
πιδερμική καθαρά βελουτέ, διευ-
πτος νέας κόρης. Θά έλθει κανείς
ένα θαύμα, άλλ' ύπάρχει μια έπι-
στημονική έρμηνεία.

Αυτά είναι το μαγικά άποτελέ-
σματα του «Biosel» ή εκπληκτική
ανακάλυψις του καθηγητού Dr
Steiska του Πανεπιστημίου της
Βιέννης. Το «Biosel» είναι πολύτι-
μον στοιχείον φυσικόν νεότητος,
άπαραίτητον δια κάθε επιδερμίδα
βελουτέ και χωρίς ρυτίδας. Η
κρέμα Tokalon χρώματος ορώ πε-
ριέχει τώρα έξ αυτού. Τρέφει κι
ξανανιώνει την επιδερμίδα κατά
τον ύπνον σας. Θά ζυπνάτε νεω-
τέρα κάθε πρωί. Ρυτίδες και
γραμμές εξαλείφονται. Δια την ή-
μέραν μεταχειρίζεσθε την κρέμα
Tokalon Τροφή δια την επιδερμι-
δα, χρώματος λευκού (μη λιπα-
ρά) δια να κάμειτε την επιδερμίδα
σας φρέσκη και καθαρά, να δια-
λύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα
και άτελειας. Ξανανιώνετε κατά
10 χρόνια και μείνετε νέα. Άπαλ-
λαγήτε από τὸ γαιώδες γράμα.
Ξαναβροίτε τὰ φρέσκα σας μά-
γουλα σφικτά και την λεπτή χάρι
της νεότητός σας. Θά εκπλαγήτε
από τὰ σγεδόν μαγικά άποτελέ-
ματα των δύο κρεμών Tokalon
τροφών δια την επιδερμίδα. Εάν
δχι, εύχαριστως θά σας έπιστρέ-
ψωμεν τὰ χρήματά σας.

χετε τριγες μόνον σε ώρισμένα μέρη π.χ.
στον πάγωνα ή στο μουστάκι κ.τ.λ. Τό-
τε η θεραπεία γίνεται και καθ' ώραν. Σε
μία ώρα αφαιρούνται περί τις 100-150
τριγες αναλόγως του μέρους. Η θρα-
πεία είναι τελείως ανώδυνος και δεν ά-
φήνει μετά 2 ώρες από της έπεμβάσεως
κανένα σημάδι επιμαρτυρούν την έπιτε-
λεσθείσαν αφαίρεσιν των τριχών. Πολύ
περισσότερον λοιπόν δεν αφήνει τὰ συνη-
θισμένα κάπαλα που έμποδίζουν την έ-
λευθεροκοινωνία κατά τὸ διάστημα της
θεραπείας. Το φάρμακο που μου γράψατε
για τις βλεφαρίδες ερεθίζει και κοκκινί-
ζει τὰ μάτια. Πρέπει να ξέρετε ότι φυ-
σιολογικώς τὸ κάτω βλέφαρο δεν έχει
ούτε τις μισές βλεφαρίδες του άνω βλε-
φαρου. Το καλλίτερο, αν είνε πολύ ά-
σαιές, να τις αλείψετε με την πομάδα, με
την όποιαν θά διατηρήτε και αντισηψίαν
στά μάτια.

Tnbe dulcis à l'oxyde orange 1 ο)ο

Ίουλιαν Π. Σέρρας. Να κανονί-
στε όστε να βρισθεσθε στας Αθήνας
την 1 Δυγούστου, για ν' άρχισωμ εύθη-
μερόν την θεραπείαν της άποτριχώσεως
κι' έτσι δεν θα χάσετε ούτε μία ημέρα.
Εγώ θα βρισκομαι στας Αθήνας άνω-
περθετως στις 29 Ίουλίου. Όσον άφο-
ρά τὸ ζήτημα της αδελφής σας σας συμ-
βουλεύω, έφ' όσον πρόκειται περί άπλου
γνουδιού, να μην τὸ πειράζετε καθόλου.
Επίσης κι' η ίδια να μη τὸ πειράξη. Άς
μη πιστεύη σε λόγια άναρμόδιων προ-
σώπων γιατί θά τὸ χάνη κι' αυτή τὸ
πρόσωπό της σαν τὸ δικό σας. Τί θά πῆ
μια και θαρρήτε σεις να κάνουμε κι' αυ-
τής. Αν δεν τὸ πειράξη δεν έχει να φο-
βηθή τίποτε. Η υπερτριχώσις δεν είνε
κολλητική άρρώστεια. Και σεις αν δεν
τὸ πειράζατε δεν θά γινότανε σ' αυτά τὰ
χάλια. Όστε να μείνη εκεί που είναι
κι' αν δεν τὸ πειράζει δεν έχει να φοβη-
θῆ πως θά σας μοιάση.

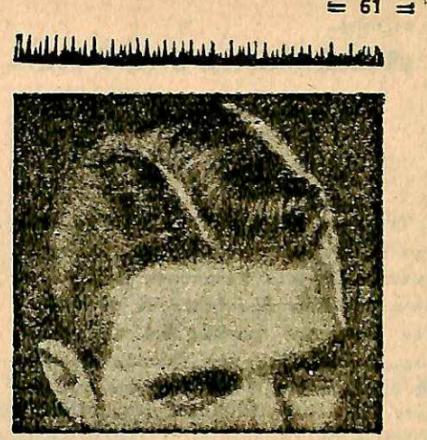
Α. Τ. Ε. 30. Τα σπυράκια ένεφανίσθη-
σαν εξ αίτιας της χρησιμοποίησεως κρε-
μών, ενώ η έπιδερμίς σας είναι λιπαρά.
Λοιπόν, ν' άποφεύγετε τὸ σαπούνι και τὸ
ζεστό νερό δύο φορές την εβδομάδα να
χρησιμοποιήτε κτυπημένο άσπράδι αυγού
τὸ όποιον ν' αφαιρήτε μετά 10 λεπτά μ'
άφθονο νερό, τὸ βράδυ, προτού κοιμηθῆ-
τε καθώς και τὸ πρωί μετά τὸ πλύσιμο
να περνάτε τὸ πρόσωπό σας ελαφρά με
θαμβάκι με την κάτωθι λοσιόν:

Alcool pure camphré 30 gr.
Teint de benjoïn 15 »
Eau de cologne 60 »
Eau distillée 120 »

Πρό δὲ της πούδρας την εξής λοσιόν:

Eau de roses 200 gr.
Clvécérine 50 »
Borax 10 »

Δερματολόγος Ιατρός
Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40

το Pétrole Cana

ΣΤΡΩΝΕΙ ΤΑ ΑΤΙΘΕΣΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τὰ πλέον σκληρά, τὰ πλέον δύσκαμ-
πτα και τὰ πλέον δυσκολοκτένιστα
μαλλιά ημερώνονται και στρώνουν
θαυμάσια υπό την επίδρασιν του
Pétrole Cana.

Και, τὸ σπουδαιότερον όλων, τὸ
Pétrole Cana συγκρατεῖ τὰ μαλλιά
επι τόπου ακινδύνως και υγιεινῶς.
Περιέχει άοσμον πετρέλαιον, τὸ
όποιον διαποικίζει τὰ μαλλιά όσον
χρειάζεται. Άπολύτως άβλαβές δια
τὸ τριχωτόν της κεφαλῆς τὸ άνδρός
και της γυναικός.

ΚΥΡΙΑ,

Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνη σας
τὰ φορέματά σας μόνον με τας γνησίας
και παγκοσμίου φήμης Γερμανικές Βα-
φές ARTI, διότι ούτω μόνον θά είσθε
θεθαία ότι θά επιτύχετε άπόλυτως ειε
την βαφήν και χωρίς να ύποστη την πα-
ραμικράν φθοράν τὸ φόρεμά σας. Μία εα-
φή δια να είναι καλή δεν άρκεί μόνον τὸ
να βάψη τὸ ύφασμα, άλλα πρέπει πρό
πάντος και να μη τὸ καταστοφρη. Πα-
λαιόν φόρεμα βαφέν με ARTI ούδέποτε
αναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αι βαφαί
ARTI ούδέποτε ξεθάφουν.

Πωλούνται στα Φαρμακεία και Έμ-
πορικά.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ
Ίατρος Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Ειδικευθελε εν Παρισίοις
Έξέτασις δι' άκρίνων Ραιινγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 190

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

...Ορφανοῦλαν, Θεσ/νίκην. Ἀσφαλῶς ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἀμυγδαλῶν θά τακτοποιήσῃ τὴν κατάστασιν μαζί με τὰ φάρμακα. Μὴν ἀμελήσατε τὸ φθινόπωρον τὴν ἐγχείρησιν γενικῶς διὰ τὴν υγείαν σας. Δέκα μέρες πρὸ ἐκάστης περιόδου θά λαμβάνετε 2 χάπια τὴν ἡμέραν Προζυγόν τῶν u.s. 1000 καὶ ἔταν ἔογεται ἡ περίοδος θά τὰ παύετε. Αὐτὸ θά γίνῃ 2-3 μῆνες. Ἐὰν βροίσεσθε στὰς Ἀθήνας περᾶσατε ἀπὸ τὸ Ἱατρεῖον μου νὰ σὰς ἐξετάσω καὶ προσωπικῶς. Ἄλλως γράψατέ μου πάλιν ἀργότερα.

Κ. Γ. Β., τελεειφόριτον Νομικῆς. Πάρτε ἓνα μπουκάλι Πασιφορίν διὰ τὴν βόην καὶ νὰ μὴν εἶσθε τόσο ἐγκρατῆς. Οὔτε ὅμως νὰ κάνετε καὶ κατάρτησιν.

Σίσσυφον. Ἡ σκέψις σας πού πετᾷ διαρκῶς γύρω ἀπὸ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐπιδρα ψυχικῶς καὶ σὰς προκαλεῖ τὸν κλομισμὸν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ πράγματος. Πάντως σὲ ὅλα αὐτὰ ὑπάγει μὴ παροξύνετε, γιατί αὐτὰ τὰ πράγματα μεταβάλλονται ἡμέραν με τὴν ἡμέραν. Πέ-

ρασε ἀπὸ τὸ Ἱατρεῖον μου νὰ σὰς ἰδῶ, ὅπως μοῦ γράφετε.

Βαλεντίνον. Μὲ μιά ἢ δύο φορές δὲν ἀπελπίζεται κανεὶς, οὔτε πρέπει νὰ περιμένῃ ἀποτέλεσμα ὅπως τὸ θέλετε εἰσεῖς. Πρέπει ἐπανειλημμένως νὰ ἐπιχειρήσατε, ἔχι πολὺ συχνὰ ὅμως καὶ θά ἰδῆτε ὅτι ὅλα θά πάνε καλά.

Ν' ἀφήσατε κατὰ μέρος τὰ φάρμακα. Μαρίαν Μαγδαληνή. Ὁ μικρὸς πυρετὸς ἴσως νὰ ὑφείλεται καὶ στὴς ἀμυγδαλῆς ἐφόσον ἡ ἀκτινογραφία δὲν εἶχει δείξει τίποτα. Πάντως αἱ ἐνέσεις Κάλτσιουμ πού κάνετε θά σὰς ὠφελήσουν.

Νὰ τακτοποιήσατε τὸ ζήτημα τῆς δυσκοιλιότητος, κάθε βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου νὰ λαμβάνετε ἓνα κουτάλι Νιζό. Διὰ τὰς στομαχικὰς ἐνοχλήσεις δὲν ὑπορῶ ν' ἀποφανθῶ χωρὶς προσωπικὴ ἐξέτασιν. Ἐλπίζω ὅμως ἔταν δυναμώσατε νὰ σὰς περᾶσουν. Μήπως γροιάζεται ζώνη στομάχου; Γράψατέ μου πάλιν ἢ ἐπισκεφθῆτε με σὸ Ἱατρεῖον πρὸς καλύτεραν ἐξέτασιν ὄλων.

Α. Α. Α. Δὲν προλαμβάνονται πράγματα πού ἡ ἰδία ἡ φύσις τὰ φέρει μετὸν χρόνον καὶ τὴν ἡλικίαν. Ἄλλωστε εἶναι καὶ φυσικὸν μετὸν ἡλικίαν νὰ συμβαδίζῃ ἡ κατάστασις αὐτῆ.

Τάντα-Αἴγυπτος. Προδικαὶ περιπτώσεις ὅπως ἡ δική σας δὲν πρέπει νὰ σὰς φοβίζου. Φρονῶ ὅτι καὶ χωρὶς φάρμακα θά ἐπανέλθετε στὸν καλὸ δρόμο. Πάντως ὅμως κάμετε μὴ σερῶ 10-15 ἐνέσεις ὑποδερμείους Glycerophosphate de strychnine «Clin» Ἐπίσης, πάρτε ἓνα μπουκάλι χάπια testoviron δύο τὴν ἡμέραν καὶ γράψατέ μου πάλιν πῶς θά ἰδῆτε τὴν κατάστασιν.

Παθολόγος ἱατρός
Π. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ
Ἀριστοτέλους 39

Λύσεις παιχνιδιῶν τοῦ προηγουμένου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΠΛΕΘΟΝ ΥΠ. ΑΡ. 616

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Γαβριέλλα-Ναφθαλίνη. 2) Βάν-Νέι. 3) Ν. Σ.-Ἀθησαυτῶν-ζῆ. 4) Νηνεμία-Ρακίνας. 5) ἄς-ἀρίθμησις-Νί. 6) Πόε-βς-ὦν-Κόζ. 7) Ἰχόνιον-ἄρε-ἄλωνιῶ. 8) Ρά-ἄλικα-ἴπ. 9) Ἐκ-Μά. 10) Ἀγώνευστα-Οὐίλλιαμ. 11) Λί-Νά. 12) Ἴς-Ἀέριον-Ἐς. 13) Βλήματα-ἄτά-Κρίτους. 14) Αἰν-Βε-τά-Αἴς. 15) ρέ-ταξίμετρα-λά.

16) Πορμπός-Ἰσβόλοι. 17) Ἐν-Νικόδημος-Τ. Κ. 18) Ἴτο-Βία. 19) Λαφονταίν-Ἀταργάτης.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Γεννάδιος-Δίβερπουλ-Ε.Ο.Ν. 3) Σῆς-Πουλυερί-Ἴφ. 4) Ραφεῖον-Μισθωτό. 5) Ἴν-εἰρωνεῖον-ὄν. 6) Αἶα-Ἄα-Στ-Τόν. 7) Λάβαρον-Ἐῶα-Ἀβάσιμα. 8) Ἴς-Ἀκτια-ἔξ. 9) Ἄλ-Ἐα. 10) Ἰσημερία-Ἀρτέμιδα. 11) Φλώρινα-Αἶα-Καριόκα. 14) ΝΑΣ-Ἐκ-ἴα. 12) Σῶ-Ἀμυνα. Τ. Τ. 13)

Μ-Σ. Β.-ΑΟΣ. 15) Ἄν-Κωπηλασία Β. Γ. 16) Λεξιῶν-Κιόβια. 17) ἡ-Χιλιάρχος-Ἄτ. 18) Ζάν-Δότ. 19) Ἱγισιπόλη-Βασιλικός.

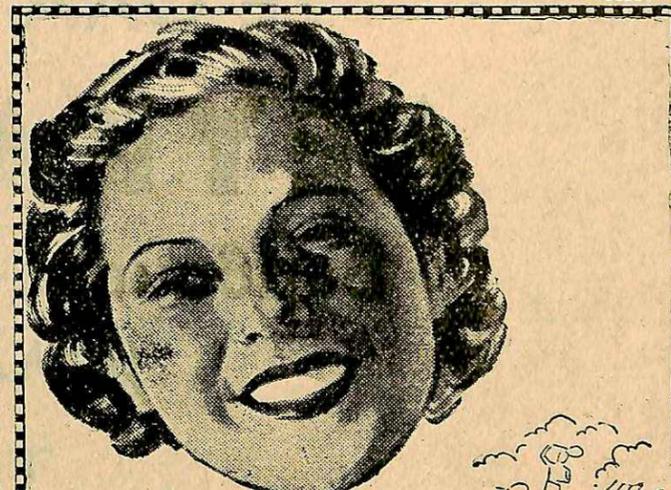
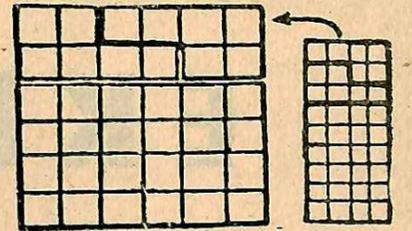
ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΚΙ' ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

Ὁ Ζάν εἶναι γενναῖος. Ὁ Σίμων εὐθύμος. Ὁ Ζώρζ ὀκνηρὸς. Ὁ Ρομπέρ ἔξυπνος. Ὁ Μπερνάρ ψεύτης.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Ἴδου πῶς πρέπει νὰ χωρίσατε τὸ πα-

ραλληλόγραμμο, διὰ νὰ συναρμολογηθῇ εἰς ἓνα τετράγωνο.

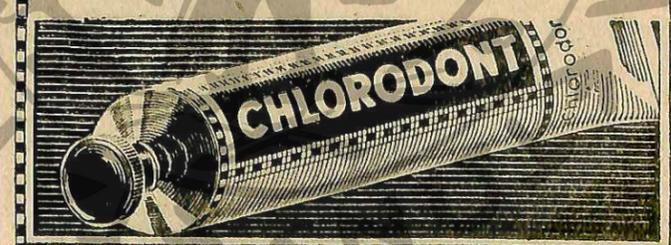

TISANOL

Τὸ μείδιωμα θαλασσῶν κάνει ἐλακυστικὴ.

Τούλάχιστον ὅταν ἔχετε καλὰ περιποιημένα τὰ δόντια σας, ὅπως σὰς τὰ κάμνει ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ, ἡ ὁποία ἐν τούτοις δὲν περιέχει ὀξεῖα ὑλικά, οὔτε ἐπιφέρει γρατζουνίσματα. Ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ καθαρίζει ριζικῶς τὰ δόντια. Γι' αὐτὸ ὅλη ἡ οἰκογένεια πρέπει νὰ μεταχειρίζεται

Ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ

Γυμνασμός μου.

... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

εἶναι παρεσκευασμένη ἐπιστημονικῶς, εἶναι ἐγκεκριμένη παρὰ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, ἔχει βραβευθῆ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς Ἐκθέσεις καὶ εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τῶν Παρισίων.

Πολλὲς φίλες σας θά σὰς βεβαιώσουν γιὰ τὰ καλὰ ἀποτελέσματα, πού θά ἔχετε, ὅταν χρησιμοποήσατε στὸ δέρμα σας τὴν κρέμα αὐτή.

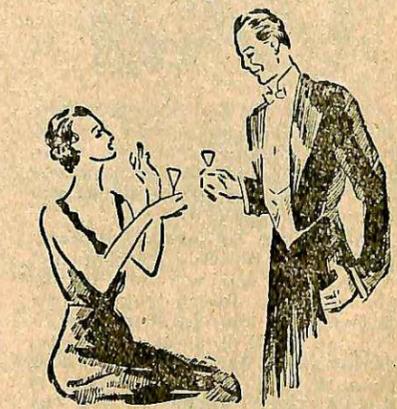
Ζητεῖτε ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν ὀρματοπώλην σας «ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ» καὶ μὴ ἀγοράζετε διάφορες ἄλλες μάρκες, πού μποροῦν νὰ σὰς χαλάσουν τὸ δέρμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΪΑΣ Cana

Ἡ Κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ πωλεῖται μόνον εἰς ἐσφραγισμένα βαζάκια καὶ σωληνάρια, Χύμα δὲν ὑπάρχει.

Δὲν ἀφίνει ἴχνη!

Χρησιμοποιεῖτε τὸ Κραγιὸν **Rea** Ἐάν κανένα ἀντικείμενον ἀπ' ὅσα πλησιάζετε στὰ χεῖλη σας (ποτήρι, πετσέτα, τοιγάρο) δὲν θά ἀφήσῃ ἴχνη. Καὶ αὐτὸ τὸ φίλημα ἀκόμη μυστικόν.

Ἐάν δὲν σὰς ἱκανοποιήσῃ ἀπολύτως τὸ Κραγιὸν **Rea** σὰς ἐπιστρέφωμεν τὰ χρήματά σας.

τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ
Rea
πῶς ποτε δὲν ἀφίνει
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΪΑΣ CANA

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ

ΛΕΥΚΑ ΕΙΔΗ

Βαμβακερά—μεταξωτά
μάλλινα

ΤΟ

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΦΘΗΝΕΙΑΣ

στὰ μεγάλα Καταστήματα

ΚΑΡΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

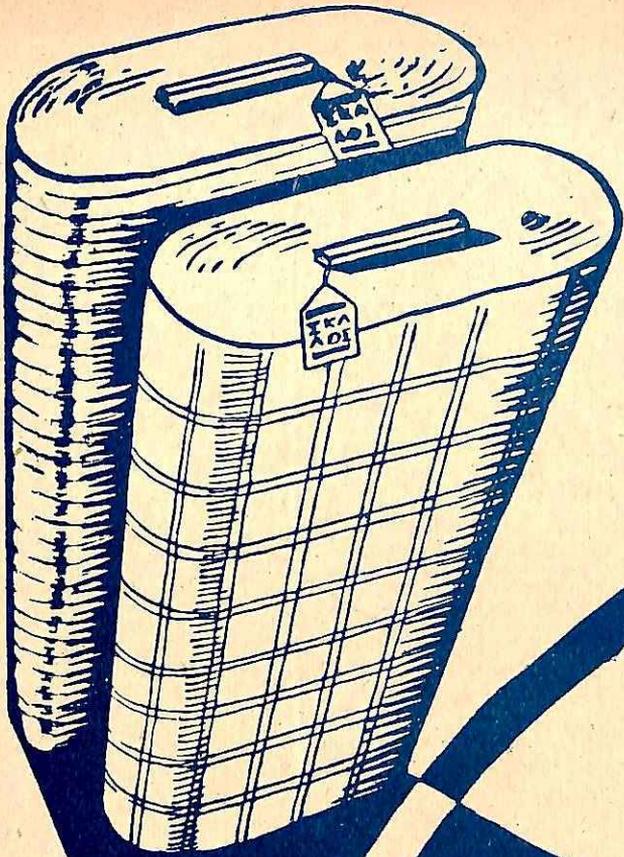
Ἑρμοῦ 24

“Η ΛΕΥΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ,,

ΑΚΡΙΒΟΣ

Ἀθηναῖδος 4

1
Karos

E P M O V 29